XV. évfolyam 25. szám. Ára: 1 forint 1959. június 18.

Ludas Matyi

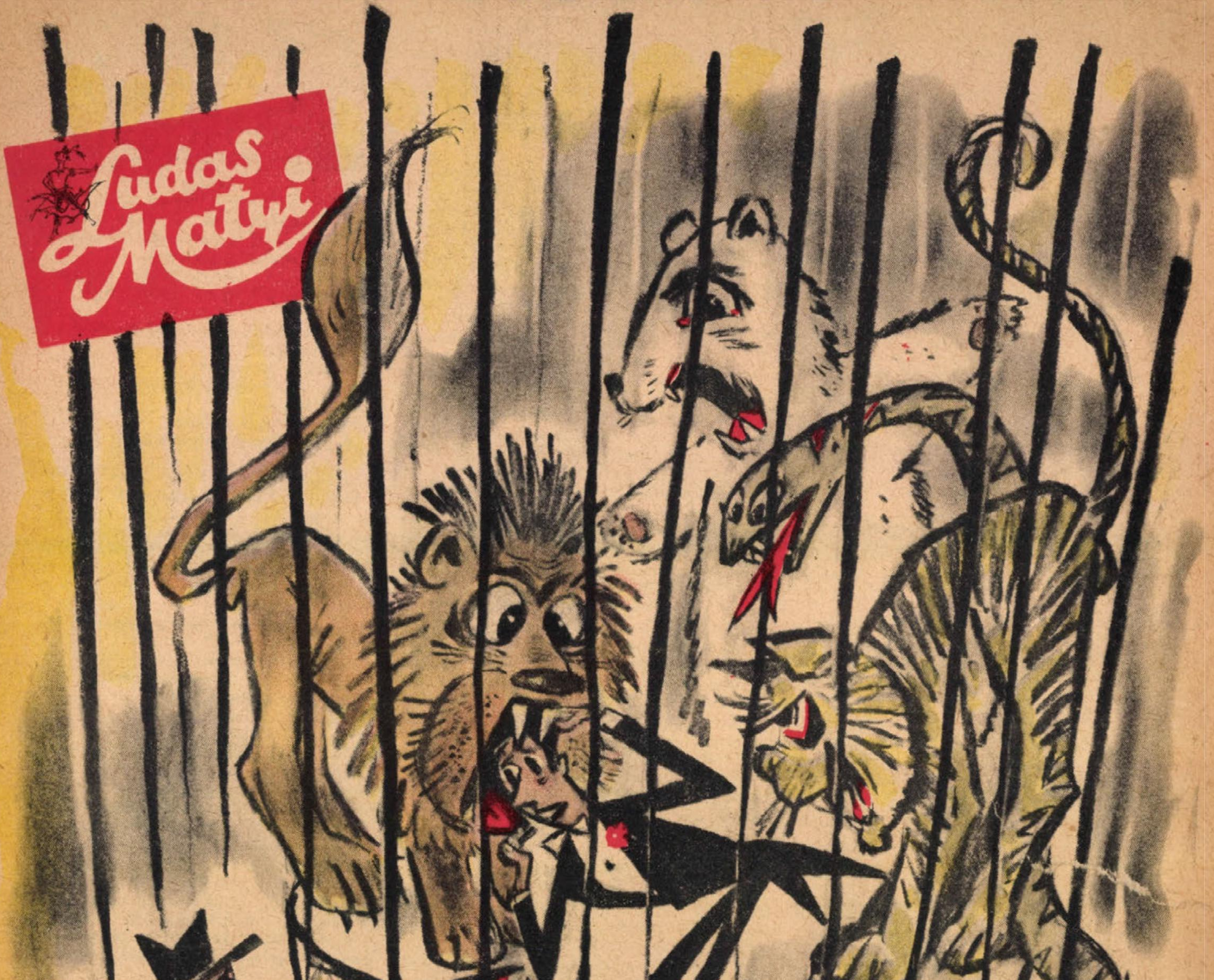

Toncz Tibor rajza

— És mondja, nem fél?
— Egy kicsit. Mert iparengedély nélkül csinálom…

Ilyenek a nők!

Kasso rajza

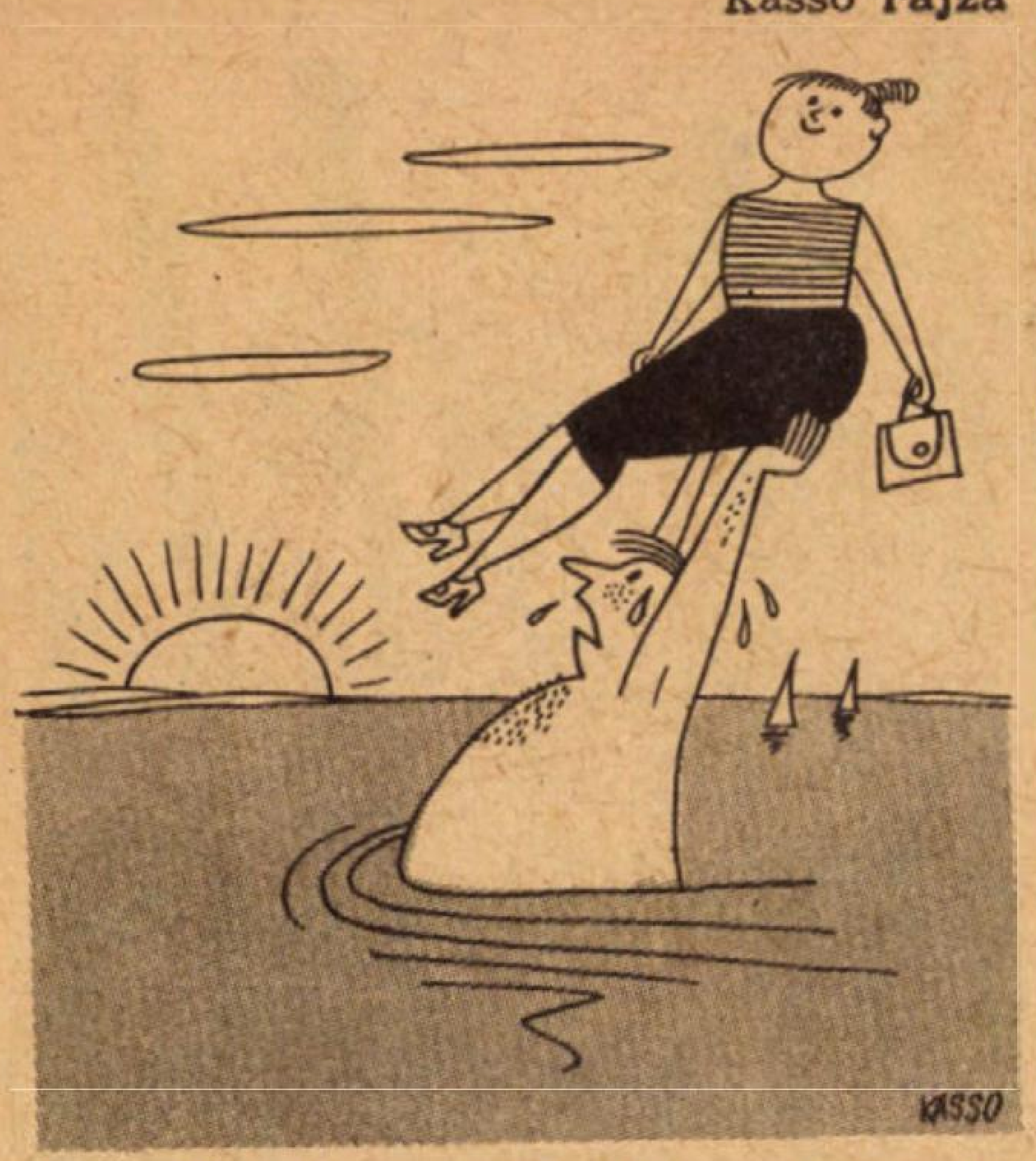

— Furcsa, mindig akkor akarsz átmenni a túlsó partra, amikor nincs hajójárat!...

Maszek alapon

Sajdik rajza

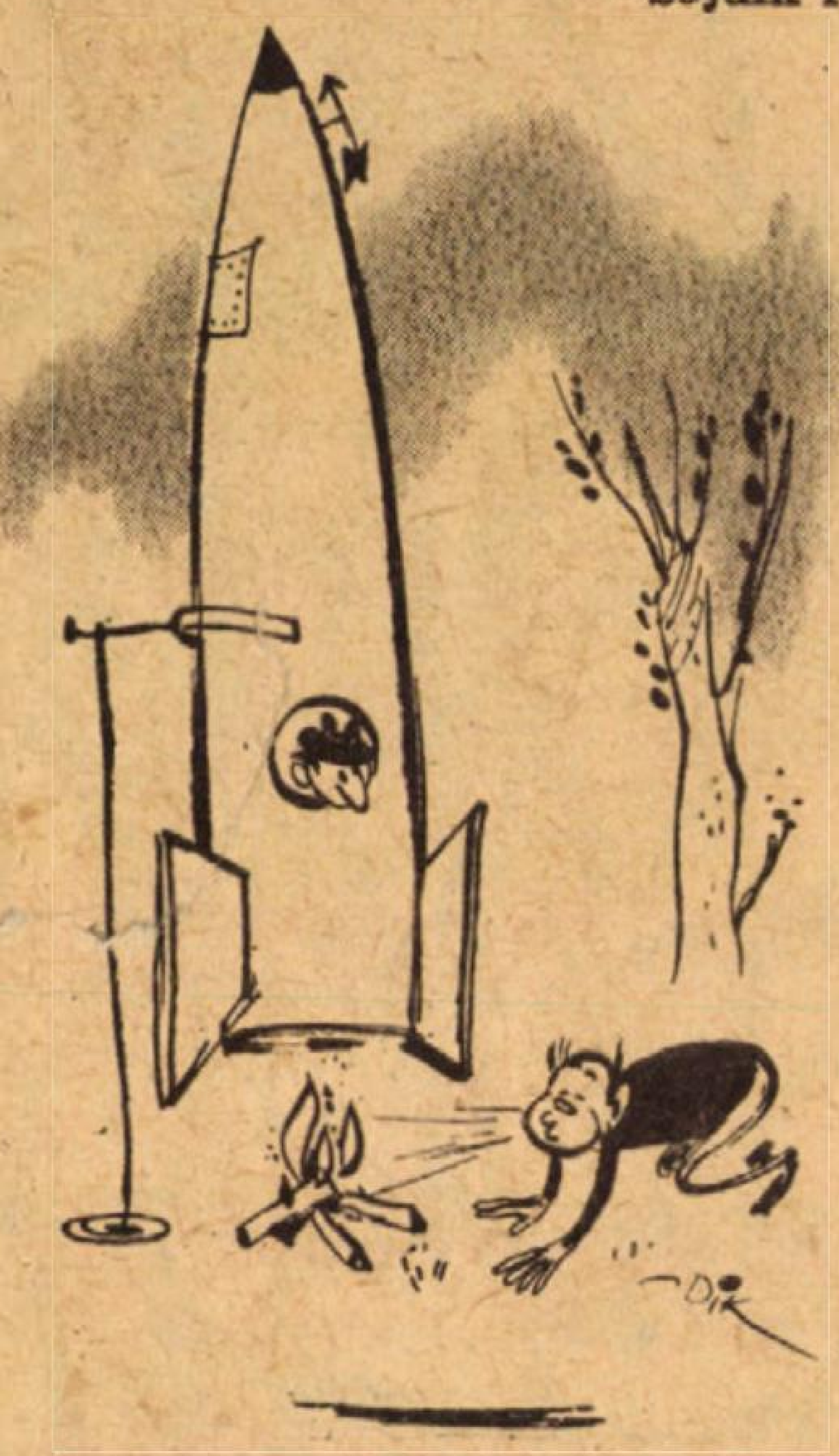

Ábrándozás

Várnai György rajza

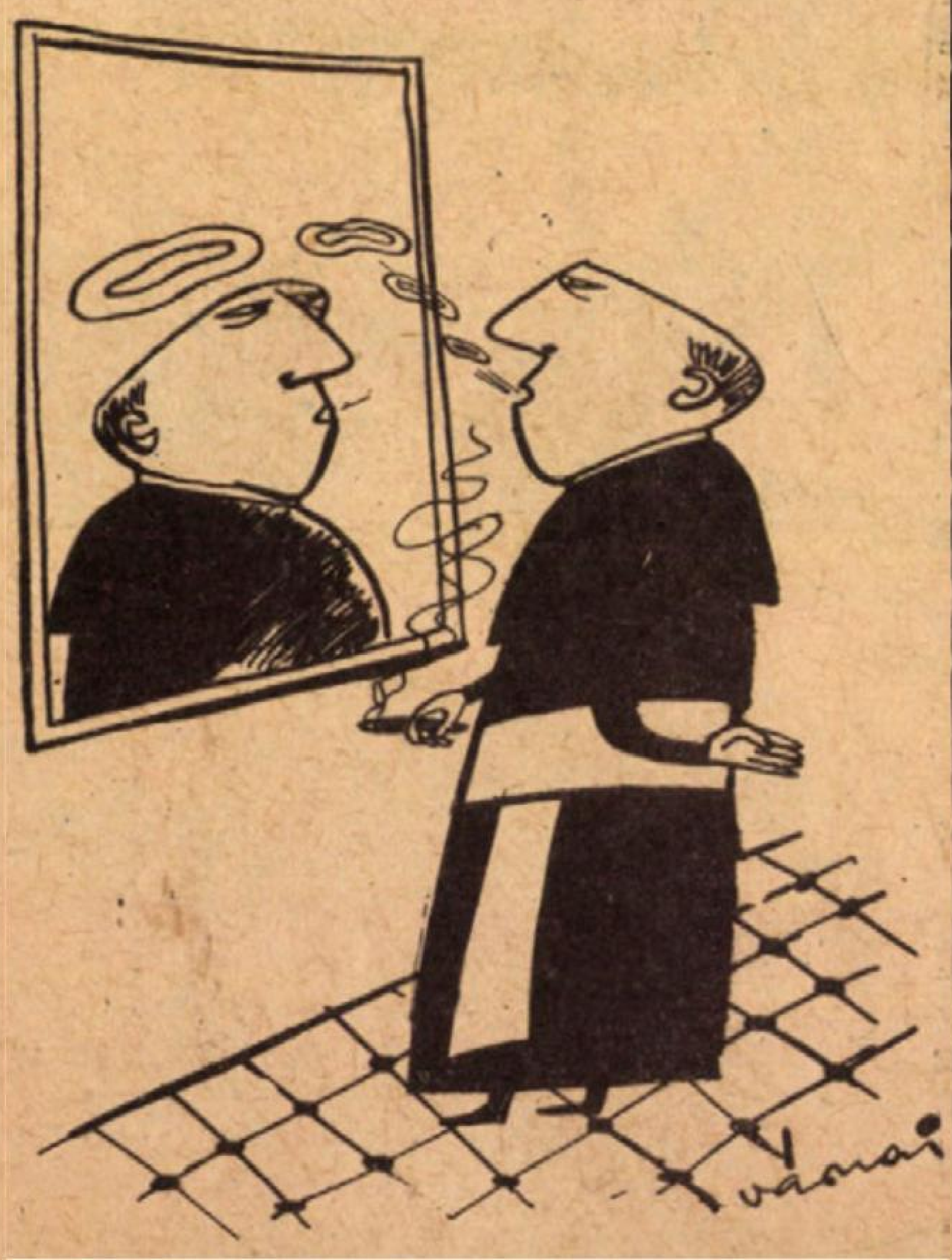

A humorista

A humorista kiégett, üres lélekkel bámult le az ötödik emeletről. Negyedik hete nem írt egy sort sem, pedig úgyszólván reggeltől estig törte a fejét. Az ablakfélfának támaszkodott és úgy nézte a mélységet.

Hiába, no, nem megy. Megtörtént az, amit fiatal korában hihetetlennek tartott: úgy látszik kiírta magát. Az agya, amelyik eddig a ragyogó ötletek kifogyhatatlan tárháza volt, kimerült. Még egy nyomorult bök-vershez sem volt ihlete.

Nincs mit írnia! Hiszen már mindent megírt. Pályája első tíz évében — micsoda gyönyörű, legendás időszak volt ez! — mulatságos és magvas tréfákban mutatta be a világot. A lelkek mélyére nyúlt, kifordította belőlük a legrejtettebb érzéseket, pellengérre állította az erényeket, nevettette és gondolkodásra kényszerítette az olvasót. Írásain nem röhögtek, csak mosolyogtak, hiszen mindenki úgy érezte, hogy *saját* gyengeségét és *saját* mosolyt fakasztó erőfeszítéseit tükrözi a kroki. Csodálatos idők voltak ezek. Bárhol, bármilyen körülmények között tudott írni. Amíg más ember elszívott egy cigarettát, addig ő kirázott a kabátujjából egy krokit, mégis minden kis írása egy-egy remekmű volt.

Aztán jött a bökversek és az aktuális észrevételek kora. Bár úgy ment az utcán, mint egy alvajáró, minden furcsaságot, rosszul szövegezett, esztelenül rajzolt plakátot, hirdetést, feliratot azonnal észrevett. Ezeken az írásain hangosan nevettek, minden hétköznapi ügy azonnal mulatságos lett, ha *vele* esett meg, írásaiban ezer színnel sziporkázott az élet. Kétségtelen, hogy ezek az írások már kevésbé állták az időt, mint az első évtized remekei, de éppen mulandó frisseségük tette azokat az olvasók kedves csemegéjévé. Sok ember az ő rovatánál kezdte olvasni az újságokat, egyszerre vagy hat helyre dolgozott és esténként szórakozásból szóvicceket gyártott a fia számára.

És most vége. Mindent megírt, nincs egy mosolyra fakasztó ötlete, még egy új kínrímet sem tud kitalálni. Négy hete nem írt egy sort sem, már kezdenek görbén nézni rá a lapnál.

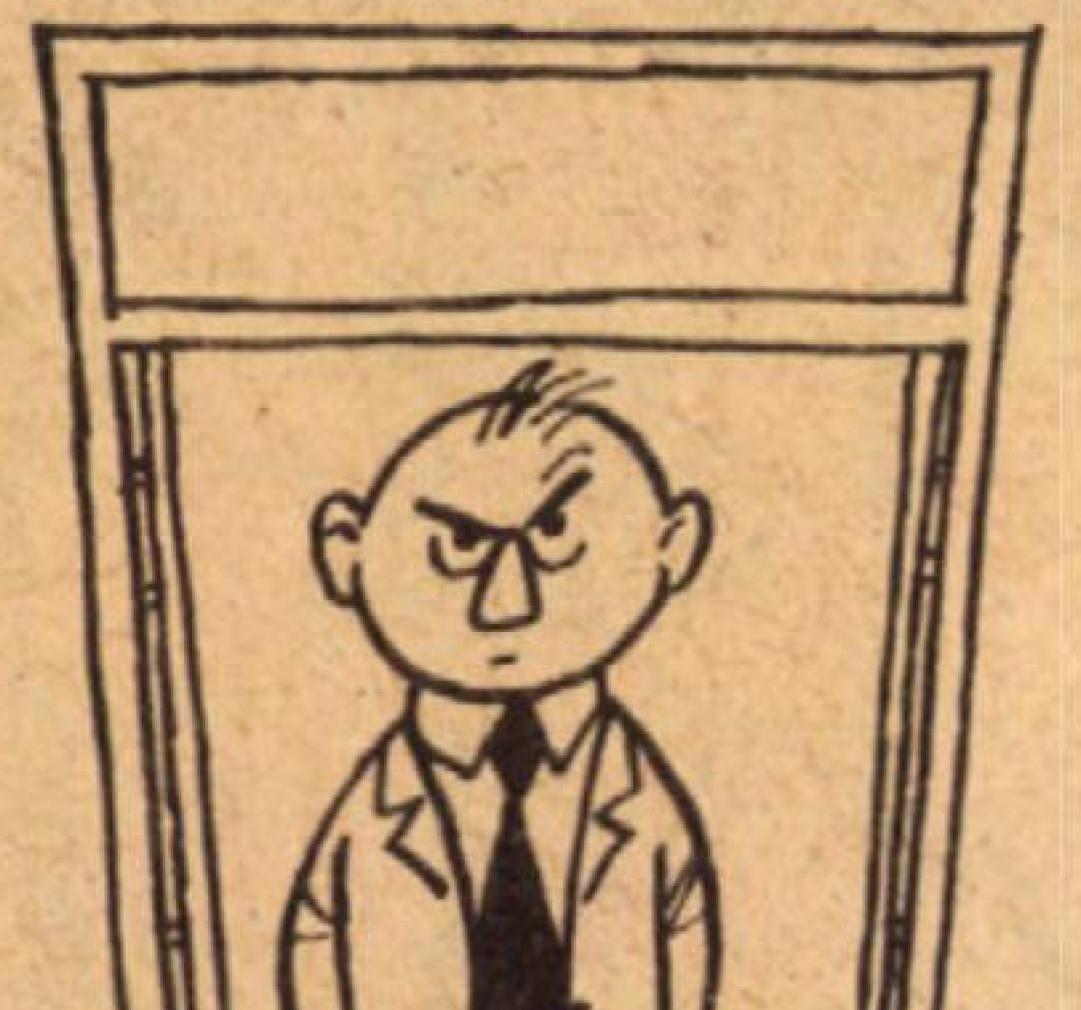

Állt és sötéten bámult a mélyen alatta fekvő utcára. A villamos csikorogva fordult a sarkon, autó suhant, apró ember-hangyák futkároznak látszólag minden cél nélkül ide-oda, az út közepéről galambok riadtak fel: szóval lent folyt az élet, amelyet *ő* már nem fog kiviccelni. Végül elszántan körülnézett, aztán — leült az íróasztalhoz és belekezdett egy ötvenives társadalmi regénybe.

Závori Lajos

Egy lóról hány bőrt

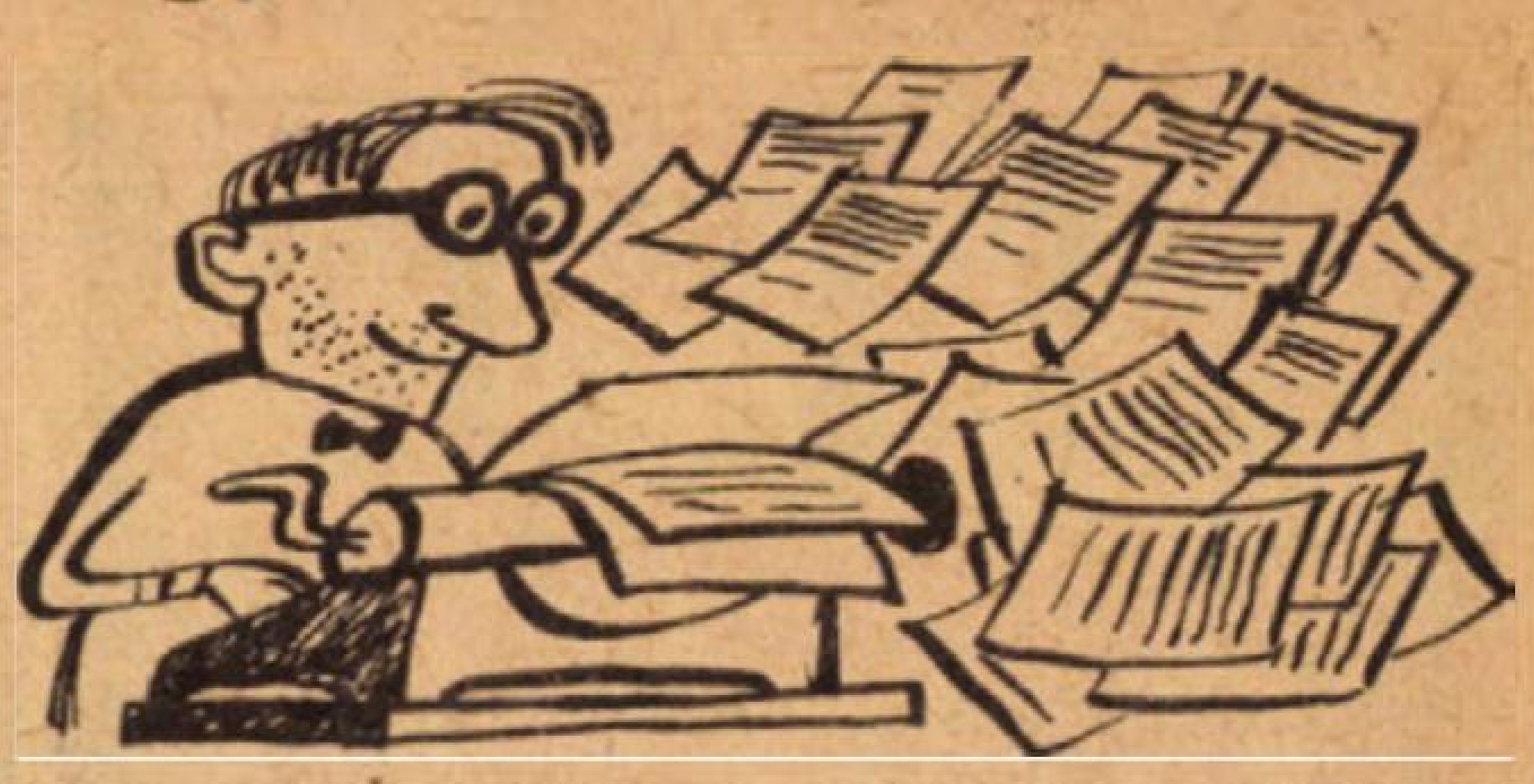

Tegyük fel, hogy a Pipaszurkáló Központban valakinek az az ötlete támad, hogy a Ló utcai kis pipaszurkáló-üzletet át kellene alakítani áruházzá.

Megtudja ezt egy szemfüles újságíró és megírja a következő címek alatt:

„Tervbe vették egy pipaszurkáló áruház létesítését"
„Ló utcai tervek"
„Nem kell többé szégyenkeznünk a külföld előtt"
„Tervek a Ló utcában"
„Egy filológus hozzászólása"

Ez azonban csak a minimum. Ebből a hírből 25 cikket is lehet írni. Ha aztán az a valaki a Pipaszurkáló Központban elfelejti korszakalkotó ötletét, a jó újságíró 19 emlékeztető, sürgető, bíráló cikket ír, melyben felrázza az illetékesek lelkiismeretét. Néhány jó cím:

„Épül, vagy nem épül a pipaszurkáló áruház?"
„Aggódik a nemzet"
„Ki a felelős a késlekedésért?"
„Miről álmodik a lány?"
„Egy búvár hozzászólása"

Ha jól számolom, ez eddig 44 cikk.

Namármost, ha úgy döntenek, hogy mégis lesz pipaszurkáló áruház (12 cikk), fel lehet vetni a kérdést, szükség van-e az áruházra? Nem kellett volna-e a pénzből inkább lakásokat építeni? (6 cikk) Ha az átépítési munkákat megkezdik (7 cikk), a szemfüles újságíró kinyomozza, hogy a bolt műemlék, mert Schneider Fáni mindig itt vásárolta a pipaszurkálóit (4 cikk) és tiltakozik a barbár átépítés ellen. (5 cikk) Címjavaslatok:

„Ha Schneider Fáni élne..."
„Lebontják, vagy nem bontják le?"
„Csak a testünkön keresztül!"
„Ha a pipaszurkálók beszélni tudnának..."
„Egy őstermelő hozzászólása"

De ez még semmi! Menjünk tovább! A boltról kiderül, hogy nem műemlék, mert 1951-ben épült (8 cikk) és tovább folytatják az átépítést (6 cikk). Az átépítés előreláthatólag lassan fog menni (26 cikk), végül azonban mégiscsak elkészül (11 cikk). Egy jó (6 cikk) újságíró (4 cikk) ilyenkor (7 cikk) megírja:

„Hány millió forintba került a Ló utcai pipaszurkáló áruház építése?"
„A népvagyon nem mákostészta!"
„Miért vett a pipaszurkáló áruház három szarvasünőt?"
„Miért nem kapni pipaszurkálót a pipaszurkáló áruházban?"
„Egy finn vendég hozzászólása"

Ez 146 cikk egy témáról, de ebben a témában több is van. Úgy ki lehet hozni belőle 63 845,43 cikket, mint a pinty.

Csak győzze az olvasó idegekkel!

Mikes György

I. Ahmed,

Jemen királya és egyben az ország egyházi feje sajnos nem örvend a legjobb egészségnek. A Times című amerikai folyóirat értesülései szerint a 67 éves uralkodó egyebek közt gyomorbajban, szívbántalmakban és reumában szenved. Mindezek tetejébe — nem pontos adatok szerint — legalább 200 felesége van.

A kétszáz asszony a mi korlátolt európai fogalmaink szerint egy kicsit sok a jóból, és alkalmasint már fiatalabb korban is gyomor- és szívpanaszokat idézhetne elő. Ezzel szemben Claudie Fayein párisi orvosnő, aki hosszabb ideig élt Jemenben, azt állítja, hogy az ottani viszonyoknak csak a többnejűség felel meg és egyenesen lelkesedik azért a házassági gyakorlatért, amelyet ebben a meglehetősen elmaradt arab országban tapasztalt. Claudie Fayein szerint, tekintettel a súlyos férfihiányra — más megoldás elképzelhetetlen volna. Így, amint a francia orvosnő közli, a férfiak maximális kihasználására kell berendezkedni. Ennek a párizsi szerző szerint az a lényege, hogy a jemeni ifjút mihelyt elvégzi a kötelező iskolát, azonnal összehozzák egy tapasztalt özvegyasszonnyal, akinek bölcs útmutatása alatt éri el a férfikort — 14—15. életévét. Ekkor köti meg szülői tanácsra első teljes érvényű házasságát, majd ízlésének megfelelően és persze anyagi helyzetétől függően, a későbbi évek során tovább házasodik. Általános szokás — tudósít Claudie Fayein —, hogy a 40—50-es években a jemeniek egészen fiatal új feleséget szereznek be. Ez azért is praktikus, mert elhalálozásuk után az ifjú özvegyek még nagy érdemeket szerezhetnek az iskolából frissen kikerült ifjúság oktatása terén.

Közönséges halandónak persze nemigen lehet több, mint négy felesége. Ez egyszerű és rideg gazdasági meggondolások alapján is világos. Más a helyzet a királlyal, aki nyilvánvalóan ezen a téren is többet megengedhet magának. Persze a király helyzete sem mindig irigylésre méltó. Legújabb jelentések szerint I. Ahmed köszvénye olyan kínzó méreteket öltött, hogy a király Rómába utazott és egy magán-klinikán kezelteti magát. A nagy útra mindössze negyvenet vitt magával hitvesei közül, egészen pontosan három feleséget és 37 ágyasnőt. A római orvosok értesüléseink szerint azonban nem méltányolták eléggé ezt az önkéntes lemondást és felkérték a 70 felé közeledő keleti uralkodót, hogy a gyógykezelés időtartama alatt a lehetőség szerint tovább csökkentse hölgyeivel való kapcsolatát. A király, aki úgylátszik sok európainál komolyabban veszi az orvosi előírásokat, azonnal intézkedett és közölte, hogy római tartózkodása idején úti háreménak — maximum négy tagjával óhajt naponta találkozni.

Kertész György

A duhaj

Szegő Gizi rajza

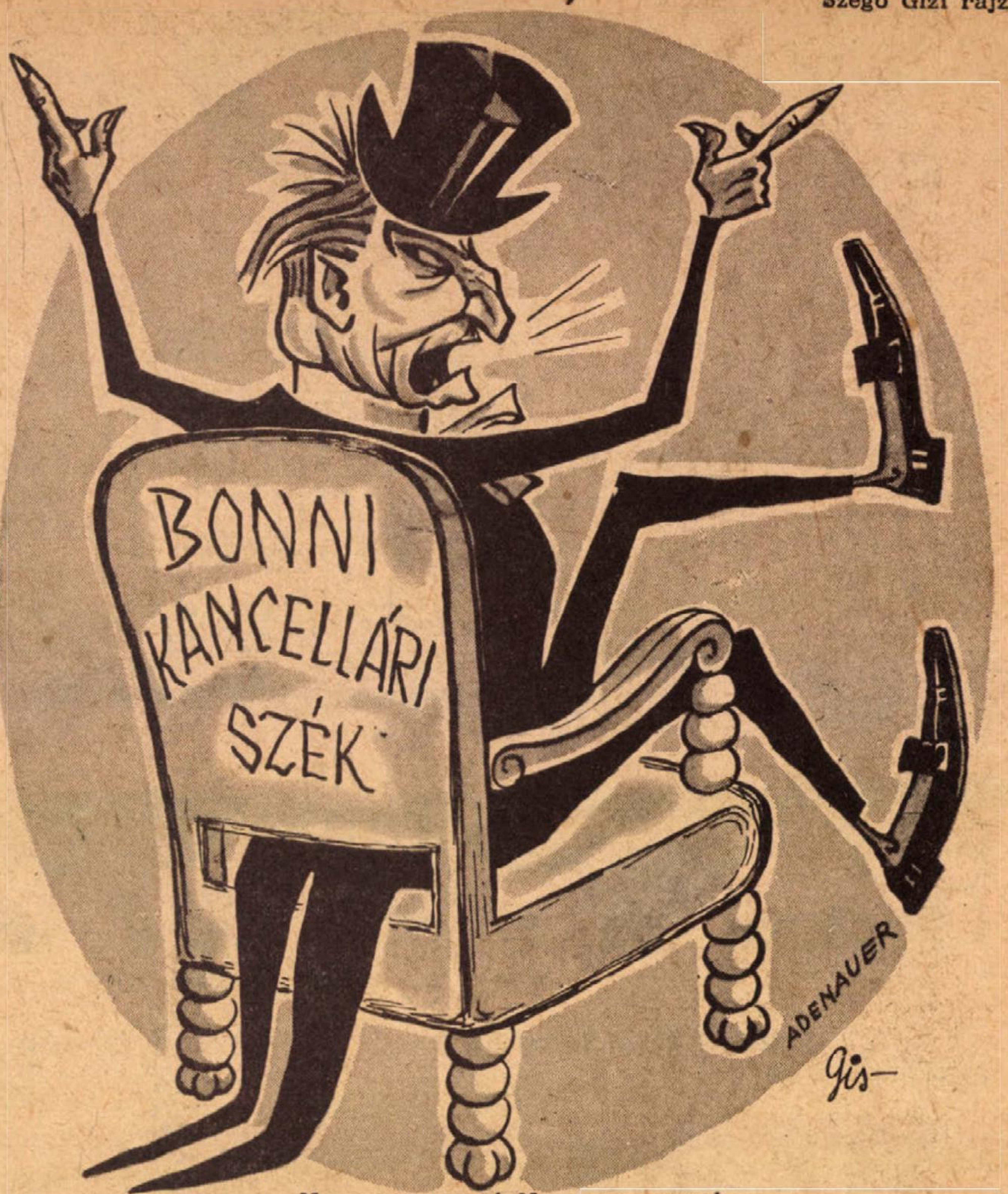

– Nem, nem, nem! Nem, nem, nem!
– Nem megyek én innen el!...

Variációnk

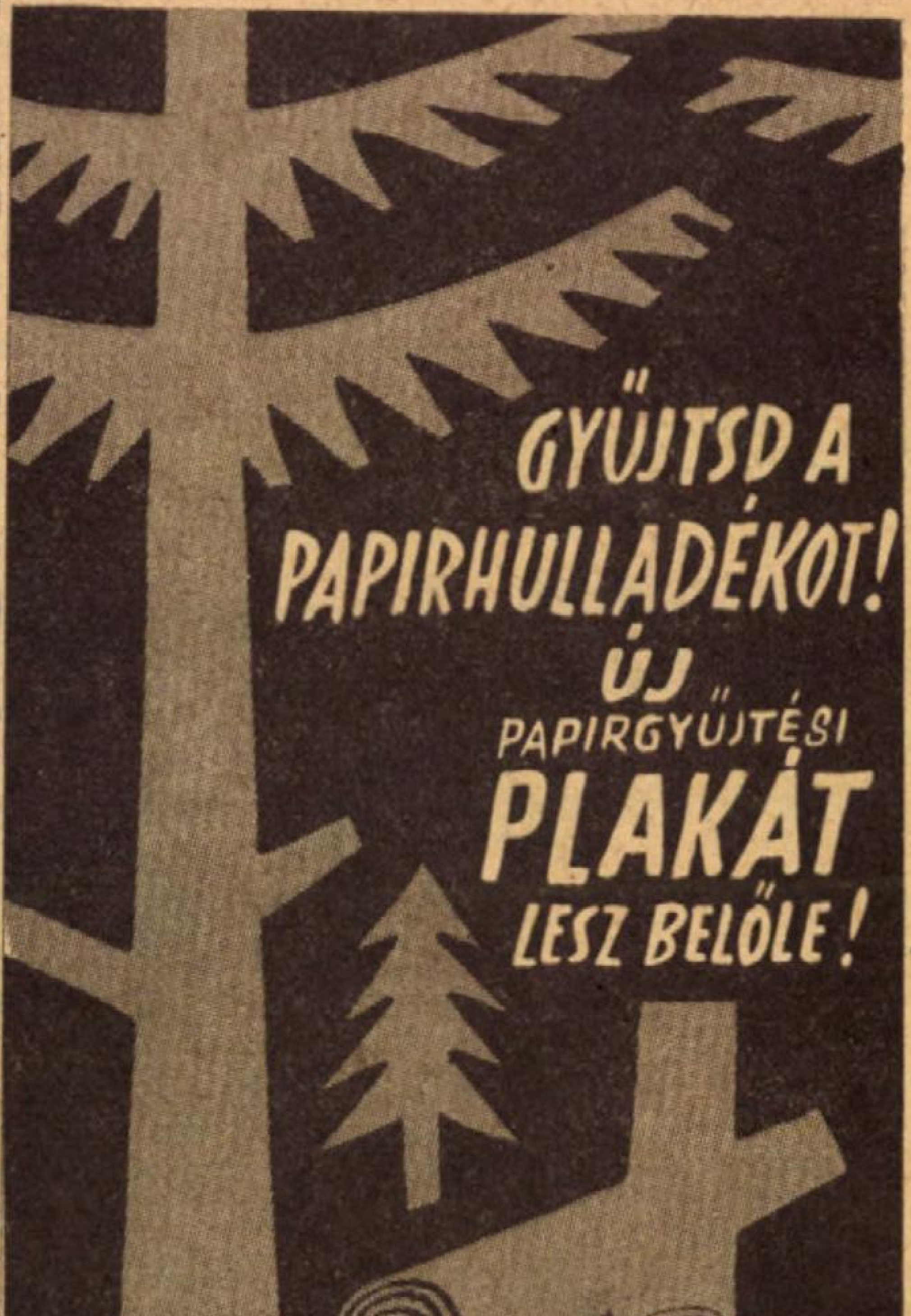

a népszerű papírgyűjtési plakátra

Fejrant...

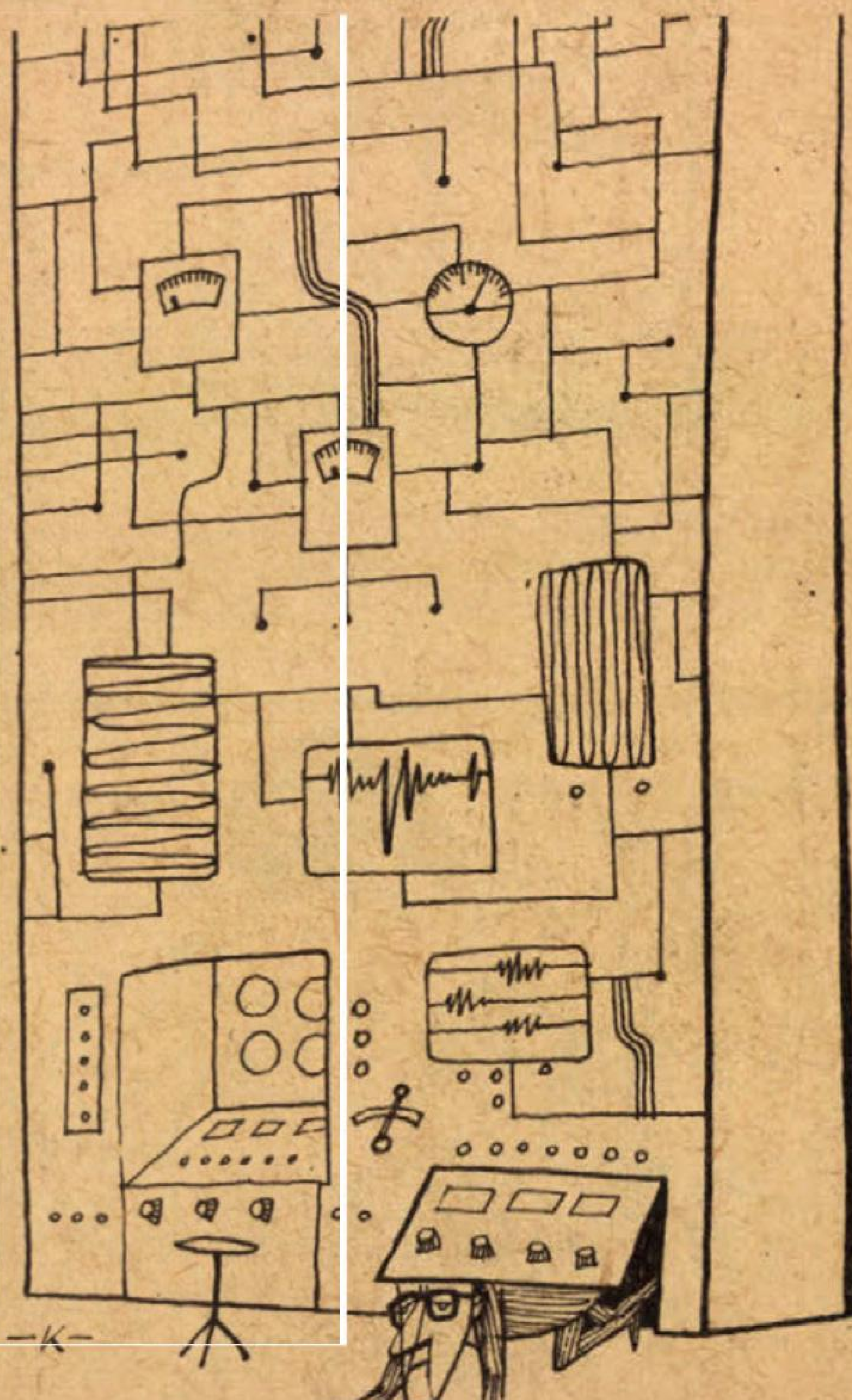

Genfben

Várnai György rajza

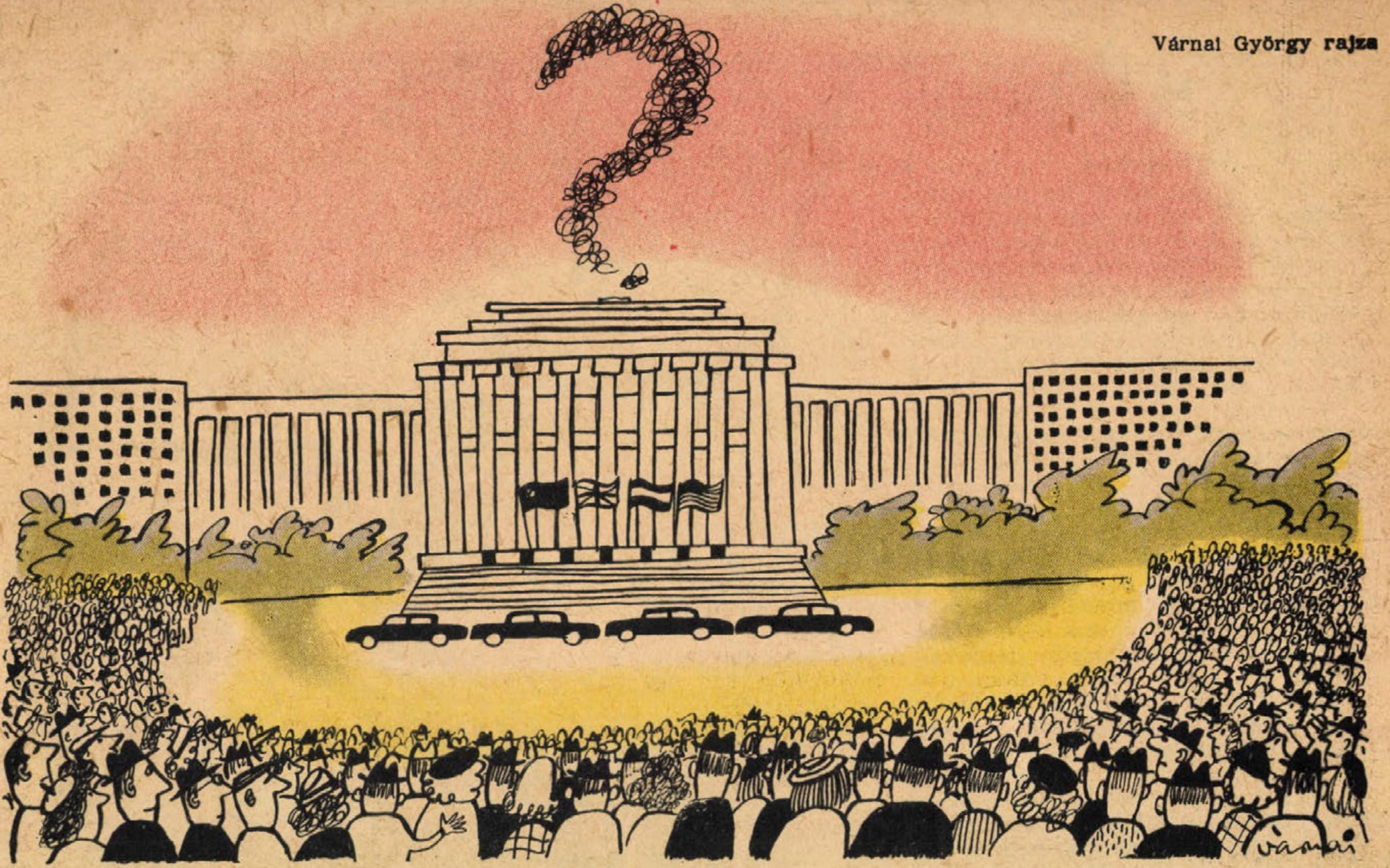

Habemus pacem?

Semmi sem lehetetlen

Vasvári Anna rajza

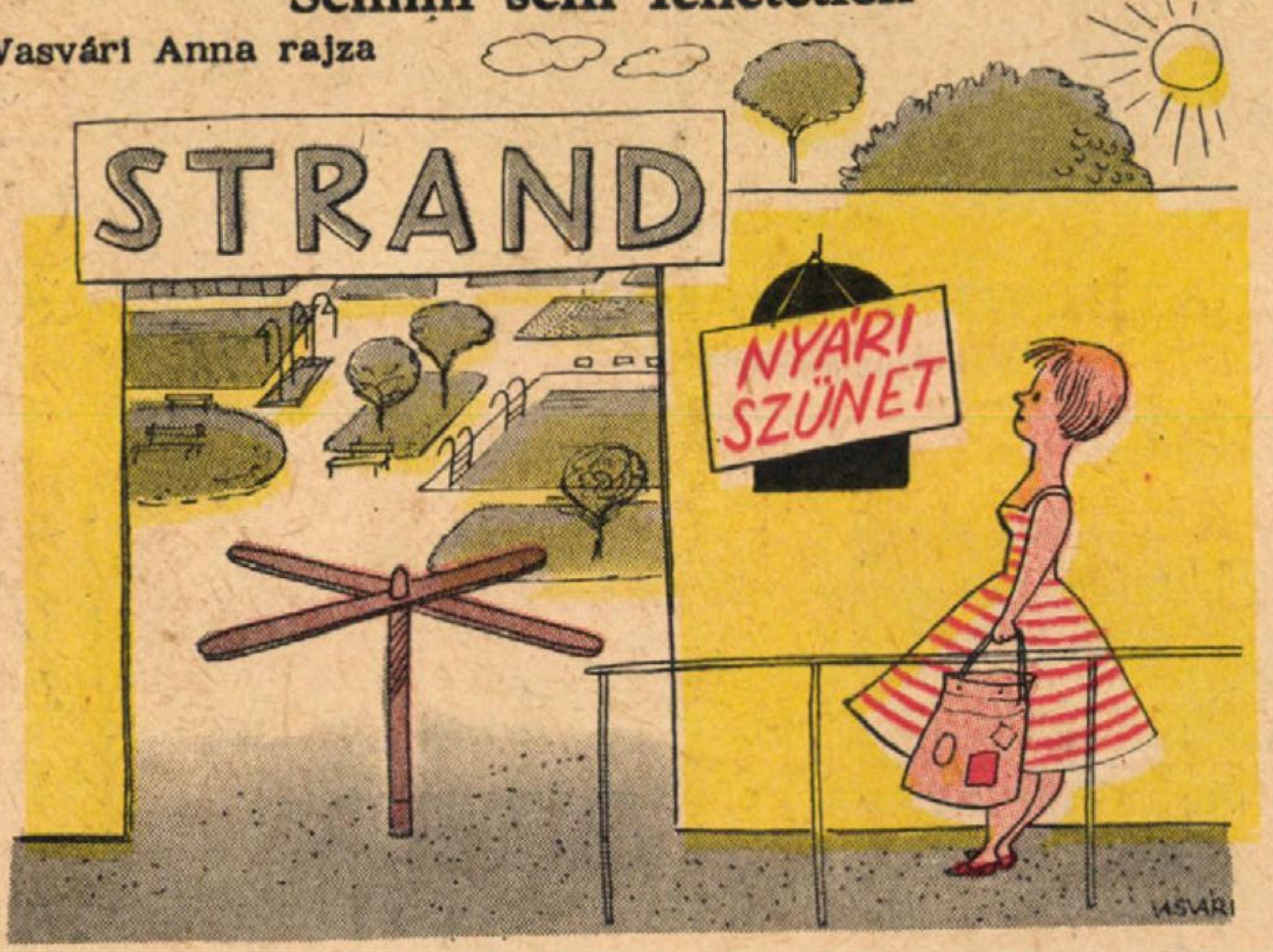

Naturalisták figyelmébe

Mikor az utcáról bejössz,
Nézd meg a bakkancstalpadat,
S mielőtt Pegazusra ülsz,
Töröld le jól, mi ráragadt.

„Egyes" humoristáknak

Ha a kroki leves, a humor mi?
Nincs kétség, az csupán só lehet.
Humoristák, ti „egyesek",
Szerelmes szakácsnők nem vagytok ti,
Csak kicsit feledékenyek.

Gyárfás Endre

Julika epret mos

Pusztai Pál rajza

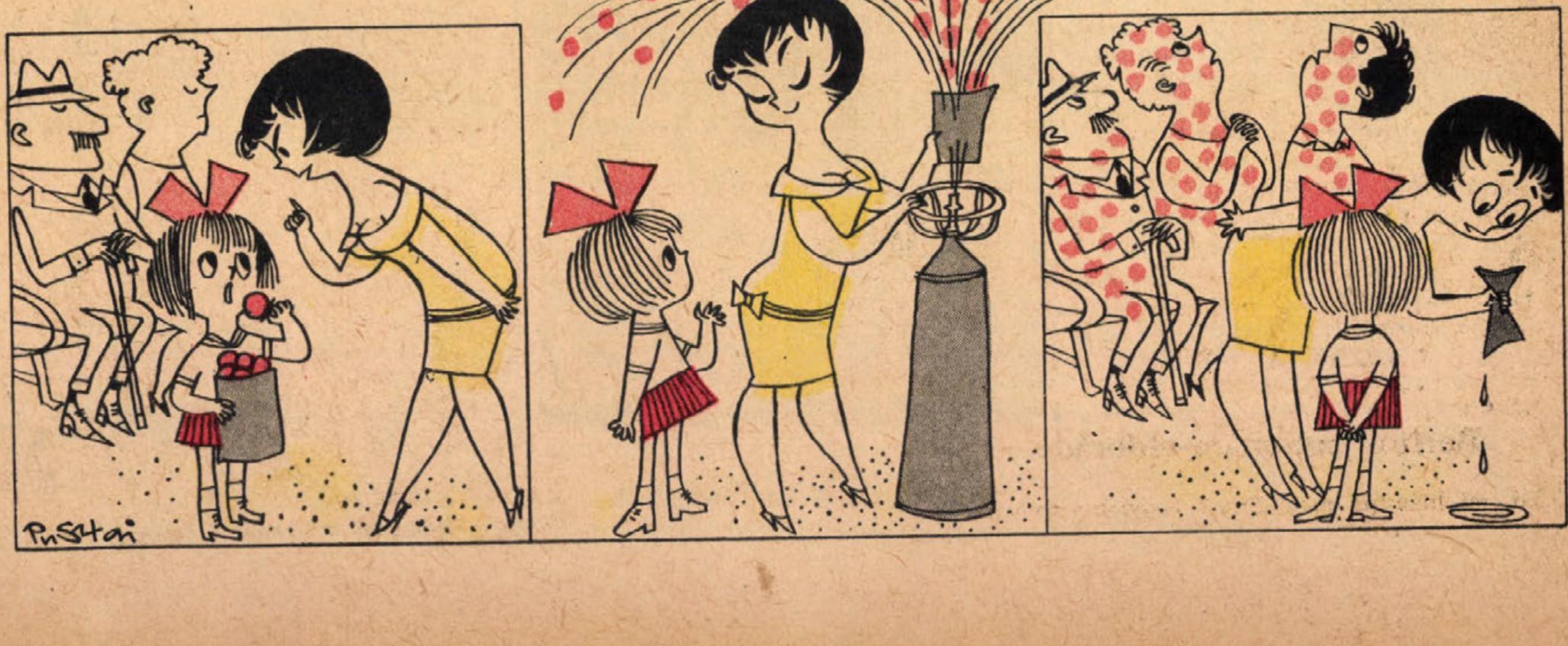

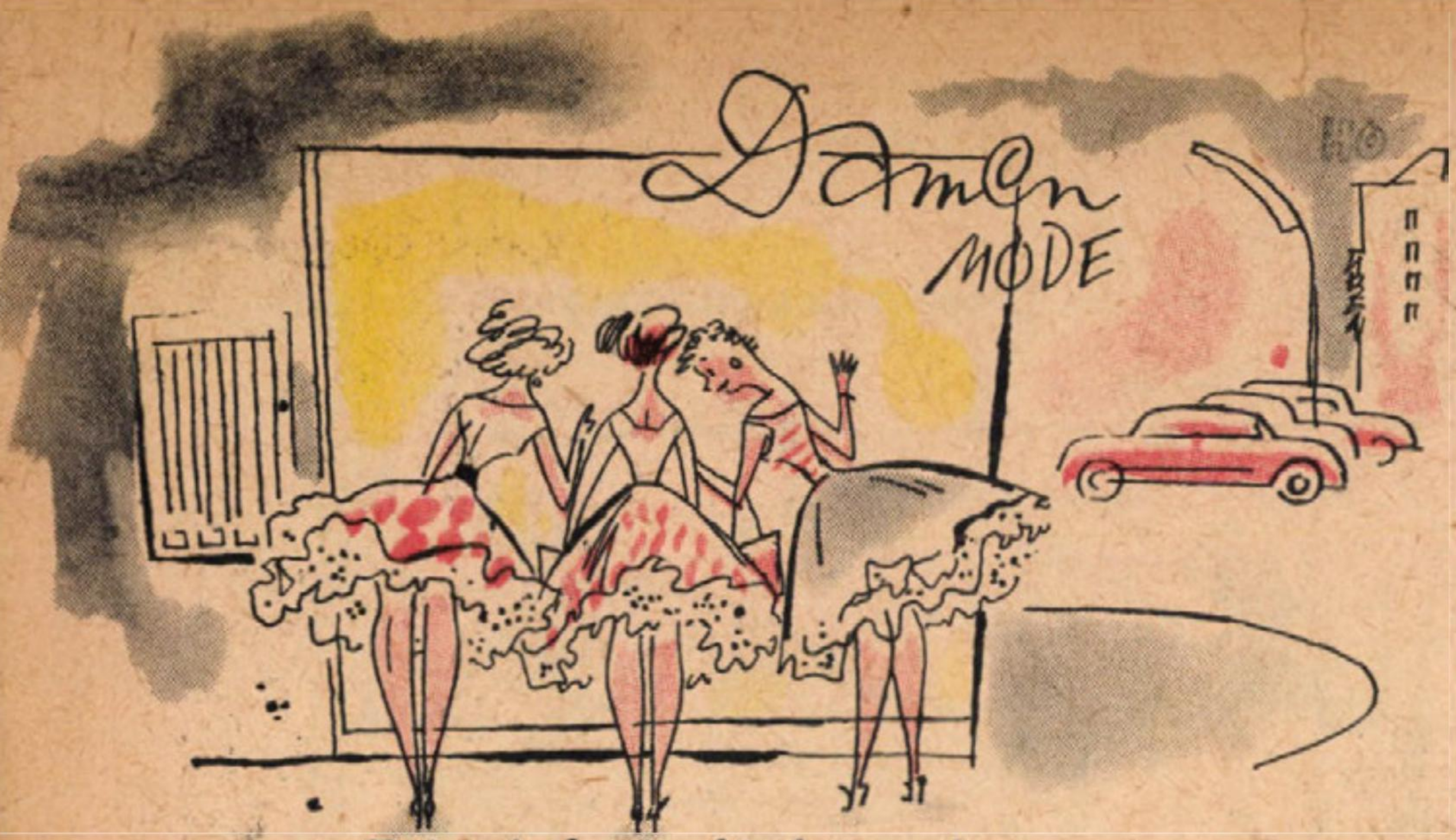

Esti szórakozás: kirakatszemle

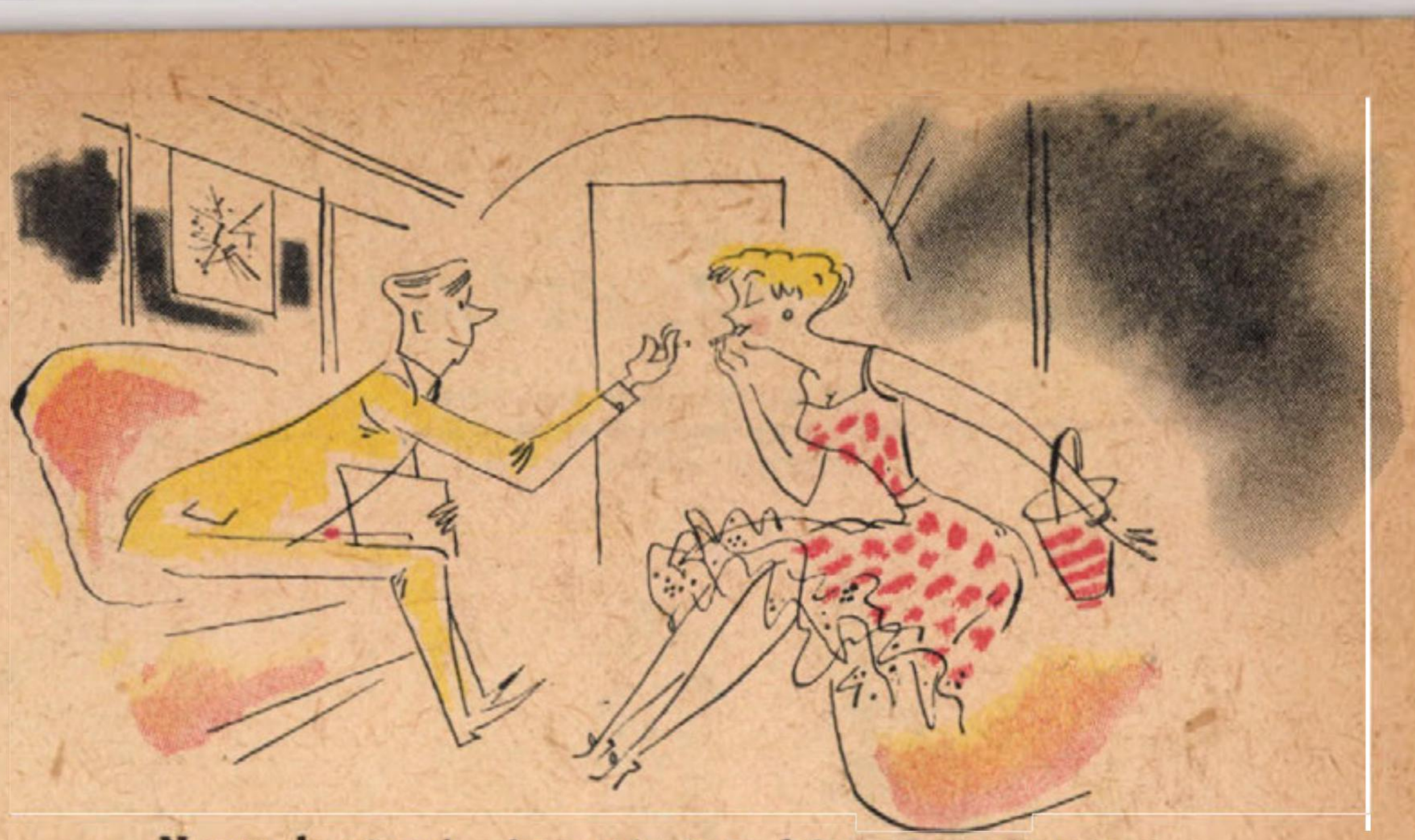

Nemcsak utazni, cigarettázni is lehet az „U” Bahnon

MIKES GYÖRGY—TONCZ TIBOR:

Berlinben jártunk...

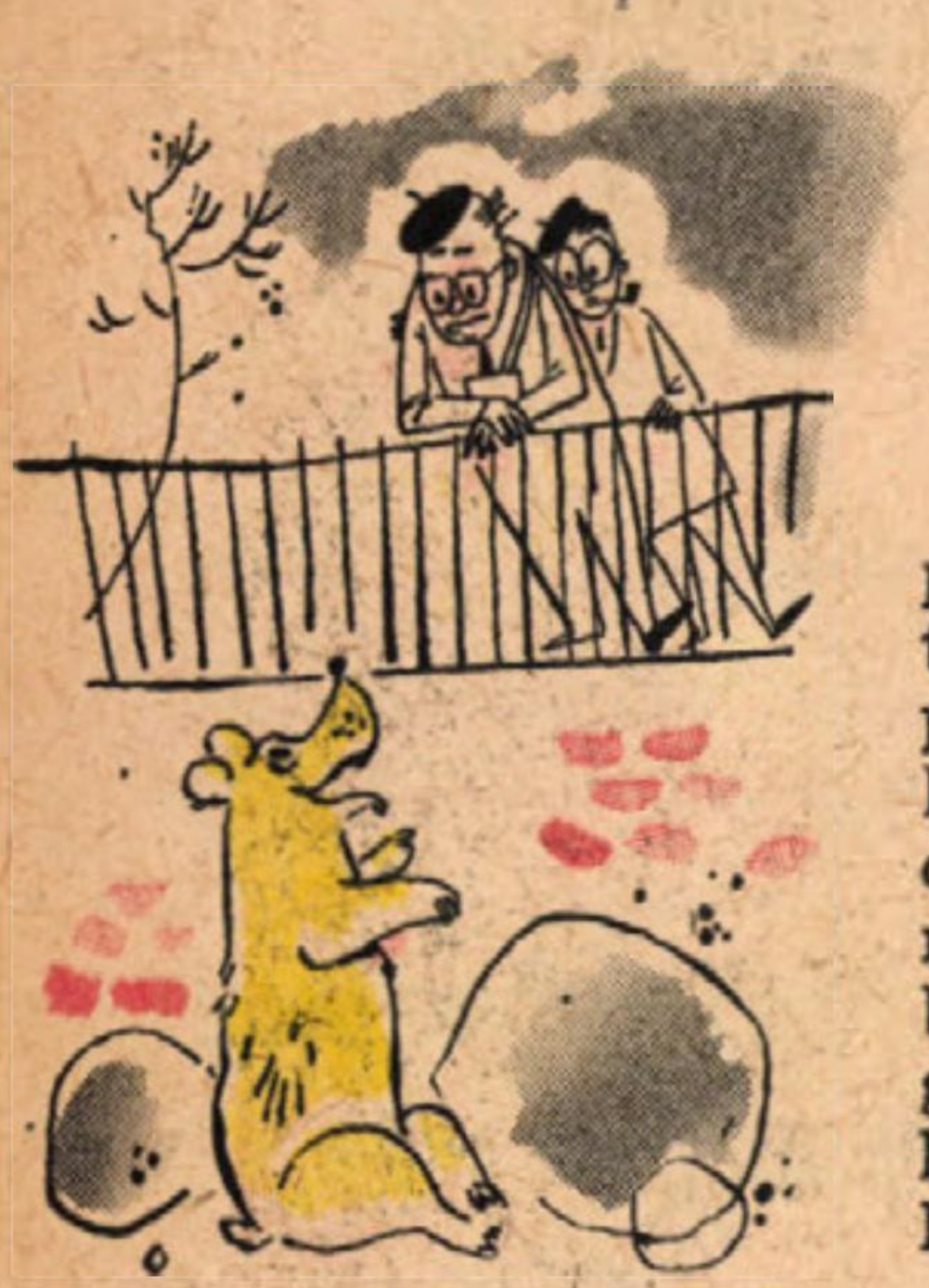

A berlini medve:
– Na, wie geht's dem Budapester „Mackó”?

Félliternyi „feketekávé”

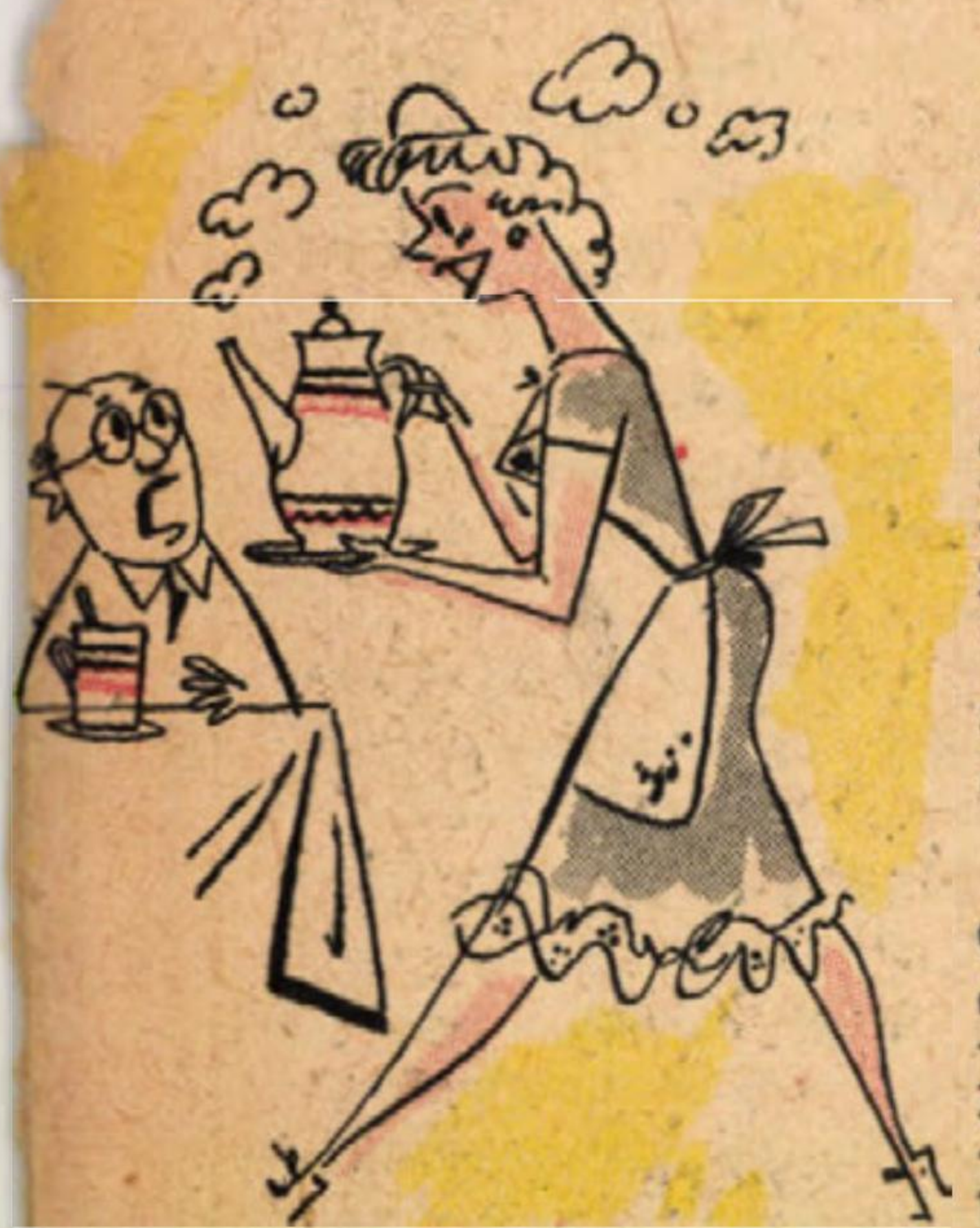

– Ha túl erős lenne a kávé, önthetek bele egy kis forró vizet...

Egy este, amikor a berlini „Budapest” étteremben az étlapot böngésztem, felrémlett előttem a magyar puszta képe. Későre jár. A szurokfekete égen fényesen ragyog a Hajnalcsillag. Fáradt, borostás gulyások ülnek a tűz körül. A kormos bográcsban gulyás rotyog és illata megbirizgálja az orromat. Lelki füleimmel hallottam, miről diskurálnak. Azt kérdi az egyik:

— Mit főztél a gulyásban, komám?

— Csipetkét.

— Nem lesz az jó. Spagetti kell bele, te! Úgy originál!

A berlini „Budapest” étterem étlapján ugyanis ezt olvastam:

„Original ungarische Gulasch mit Spaghetti.”

*

Egy kurta mondat néha többet mond, mint egy hosszú közgazdasági tanulmány.

Kelet-Berlinben rengeteg nyugat-berlini rendszámtáblájú autó száguldozik. A legtöbb kocsit hitelbe, részletre vásárolták. Várost nézni mennek, vagy látogatóba: szülőkhöz, testvérekhez, rokonokhoz. Némelyik autó olyan hosszú és kecses, mint egy hajó.

Egyszercsak feltűnik egy fejlett cserebogár nagyságú, ütött-kopott, összetákolt, agg korát élő tragacs. Köhécselve botladozik a többiek után. Ennek is nyugat-berlini rendszámtáblája van. Oldalán pedig nagy, fehér betűkkel a következő büszke felírás olvasható:

„Aber bezahlt!” (De ki van fizetve!)

Rostock. Kikötőváros. A kikötőt most fejlesztik. Öreg, lépcsős szélű, magastetős házak, televíziós antennákkal. A falakban svéd ágyúgolyók, valamikor 1600-ból. Komor templomok és vidám színű új házak.

Alkonyatkor, amikor a tenger fekete-arany és vörös színű, Rostock ódon utcáin, a parton és a mólón megjelennek a szerelmespárok. Egy kislány, egy matróz, egy kislány, egy matróz, egy kislány, egy matróz. Civilt nem láttam. Állítólag a civilek más városokba járnak udvarolni. Rostockban a tengerész az úr.

Tehát semmi esélyem nem volt. Nemhogy matróz nem voltam, de még egy vízijártassági igazolványt sem tudtam volna felmutatni.

*

Berlini utca. Telefonfülke. Odabenn egy kislány telefonál. Valószínűleg a vőlegényével beszélget, mert még az orra is mosolyog. A fülke előtt ketten várakoznak, két idősebb úr. Figyelem őket: nem rugdossák az ajtót, nem rágják idegességükben az öklüket, nem szaladgálnak körbe-körbe a fülke körül.

Nem. Ők sorban állnak és várnak. Higgadtan. Türelemmel.

Már a látványtól is ideges lettem. Juj de szerettem volna odarohanni és bedörömbölni az ajtón, hogy aszszongya:

— Halló, fräjlájn, meddig várjon itt még ez a két férfi?

Nem is akartam telefonálni, de pesti vagyok.

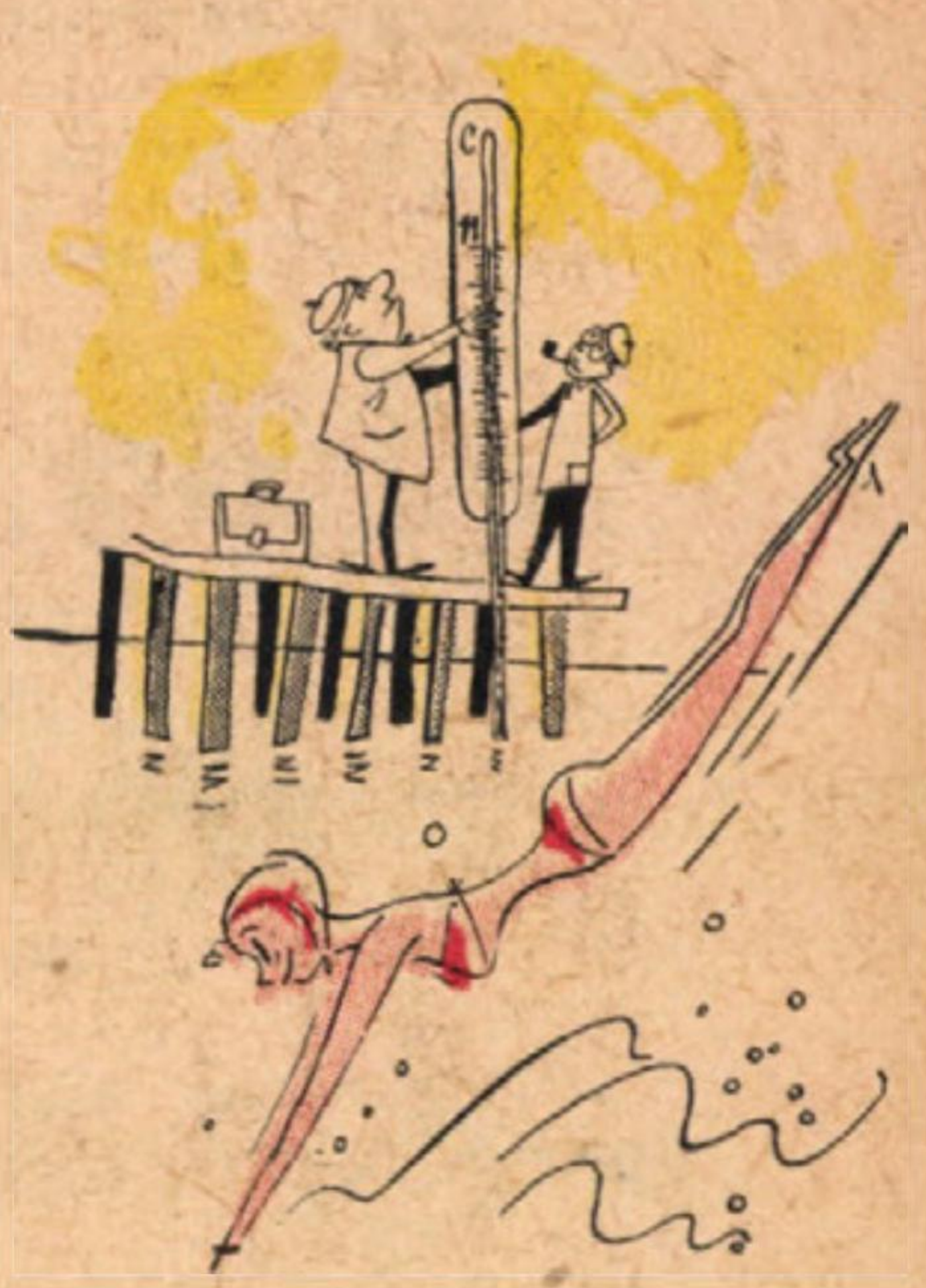

Sassnitzban rájöttünk, hogy nekünk a tenger nemcsak sós, de hideg is...

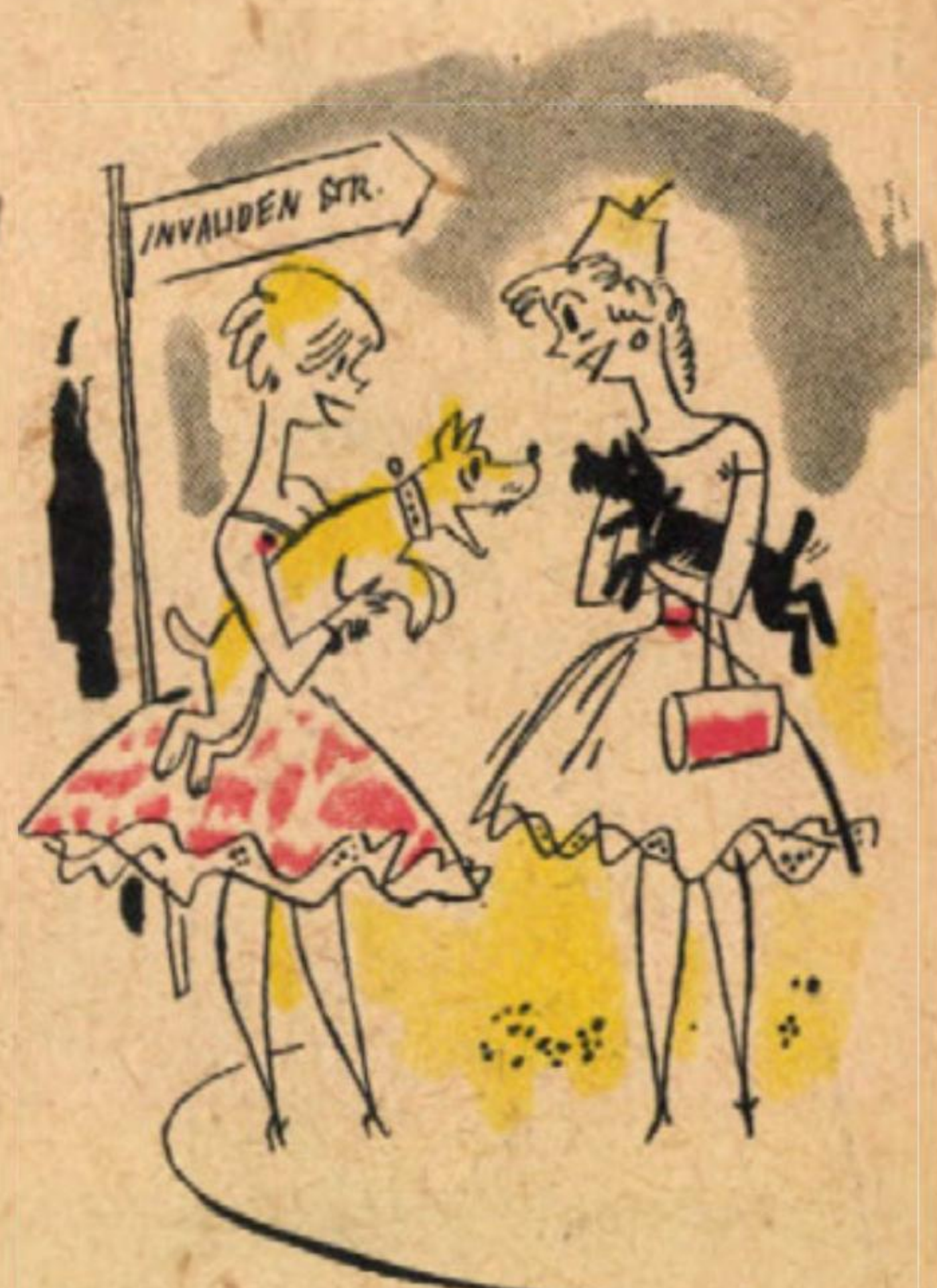
INVALIDEN STR.

Utcai terefere

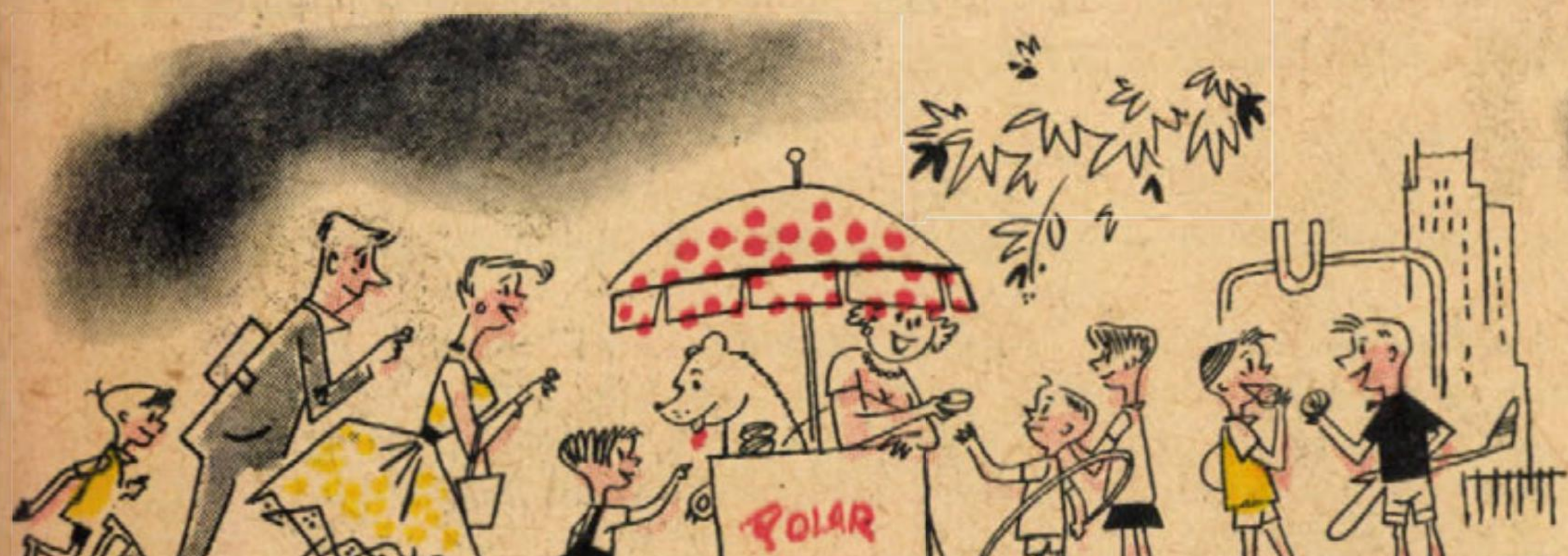

Berlini automata-eldorádó

– Tudod, mi hiányzik még, Fritz? Fagylalt-automata...

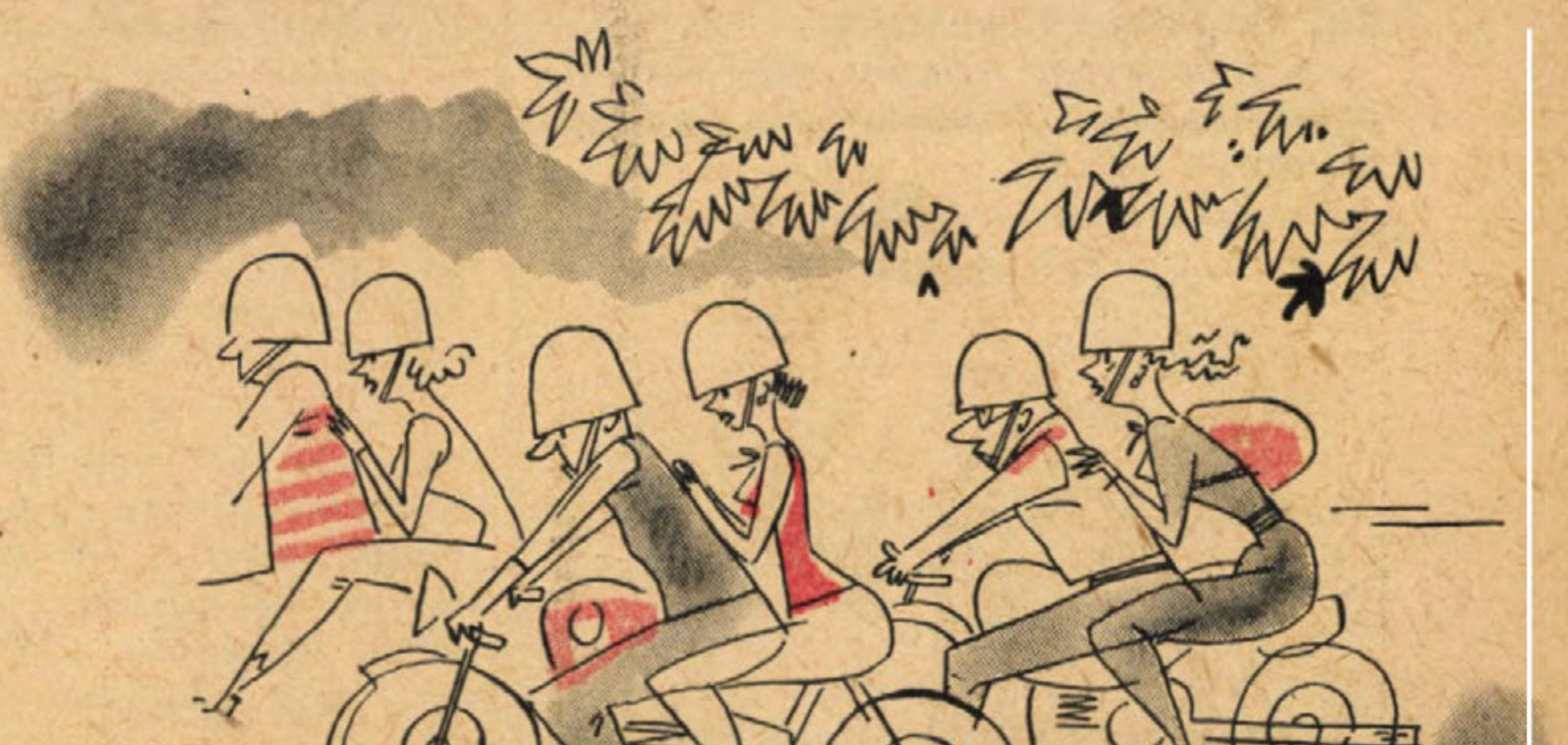

– Kik ezek? Űrhajósok?
– Nem. A fiatalság vikendre motorozik.

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

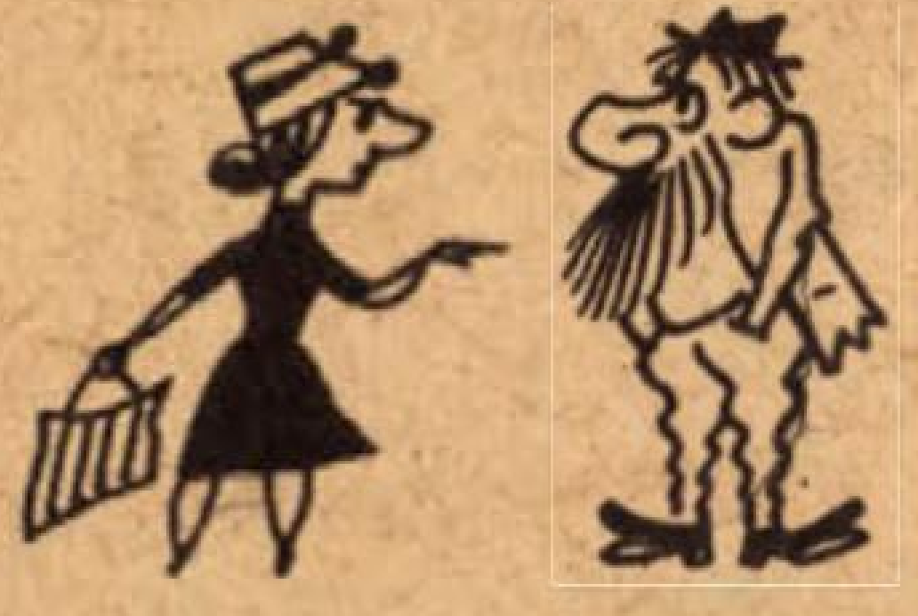

— Maga zsebredugott kézzel koldul?
— Nadrágtartóra kell a pénz.

* * *

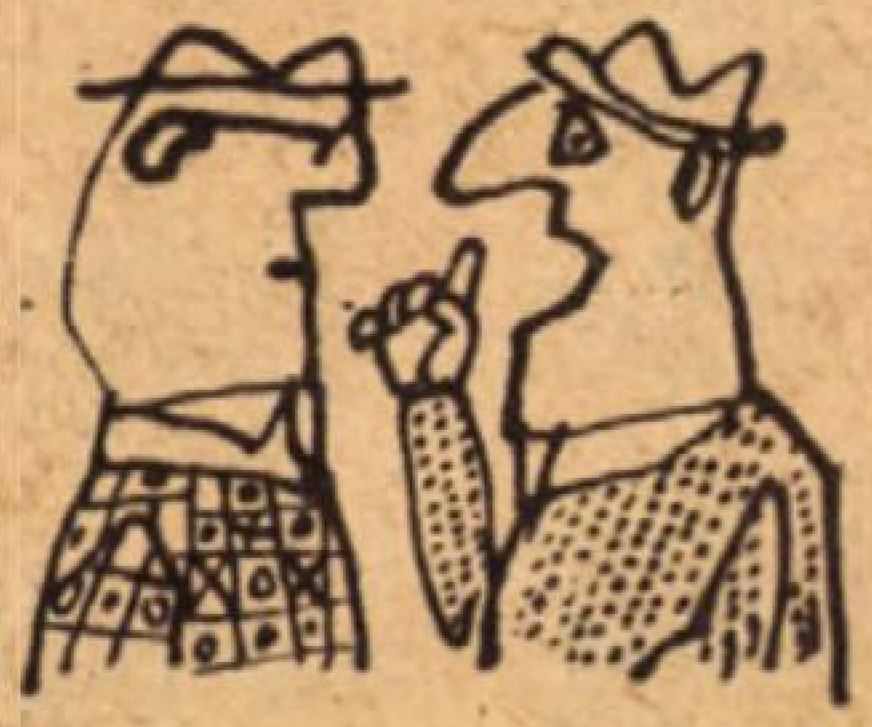

— Ha vinni akarja valamire az életben, fogadja meg egy tanácsomat.
— Éspedig?
— Sose hallgasson a mások tanácsára.

* * *

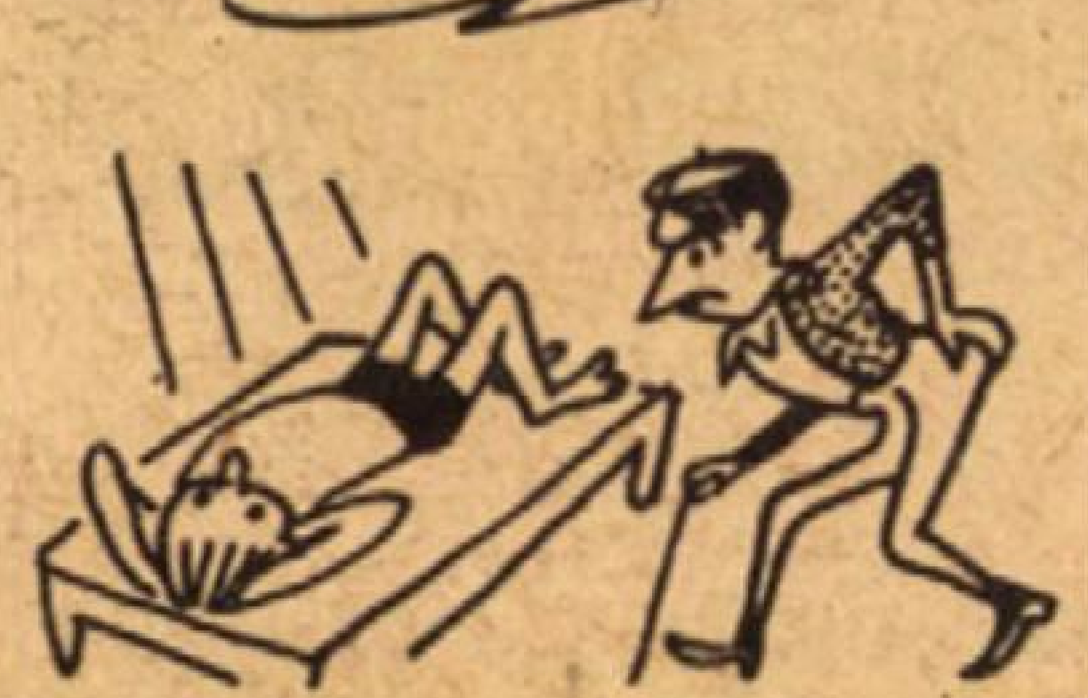

— Mondja, jó a légfürdő a reumára?
— Hogyne! Én is attól kaptam az enyémet.

* * *

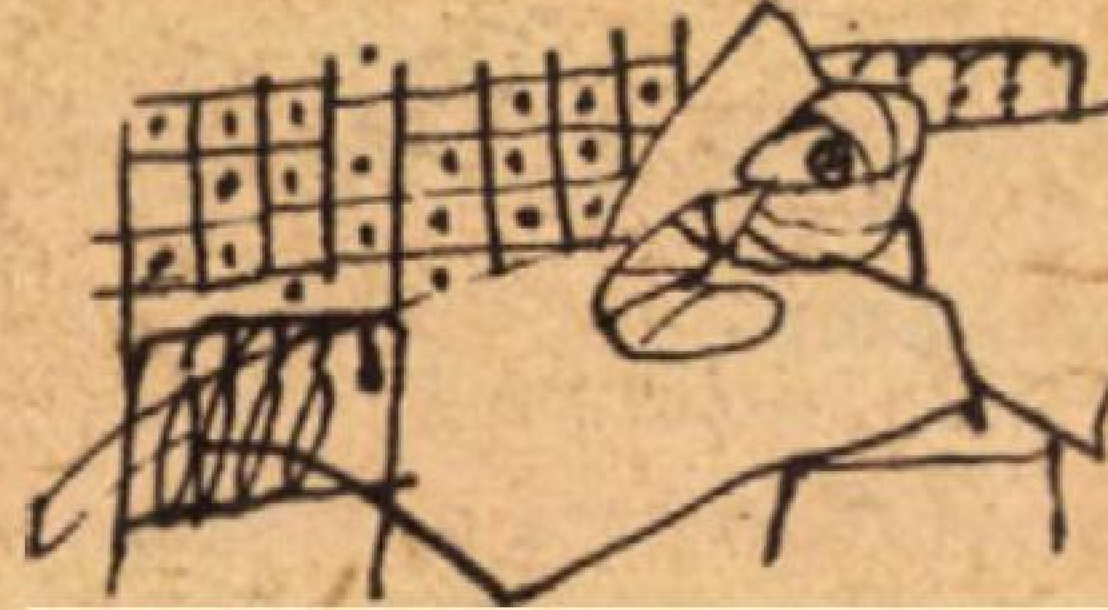

— Képzeld, a Dezső súlyos sebekkel fekszik a kórházban!
— Hihetetlen! Hiszen alig egy félórája láttam a Rákóczi úton egy fiatal szőke nővel!
— A felesége is látta.

* * *

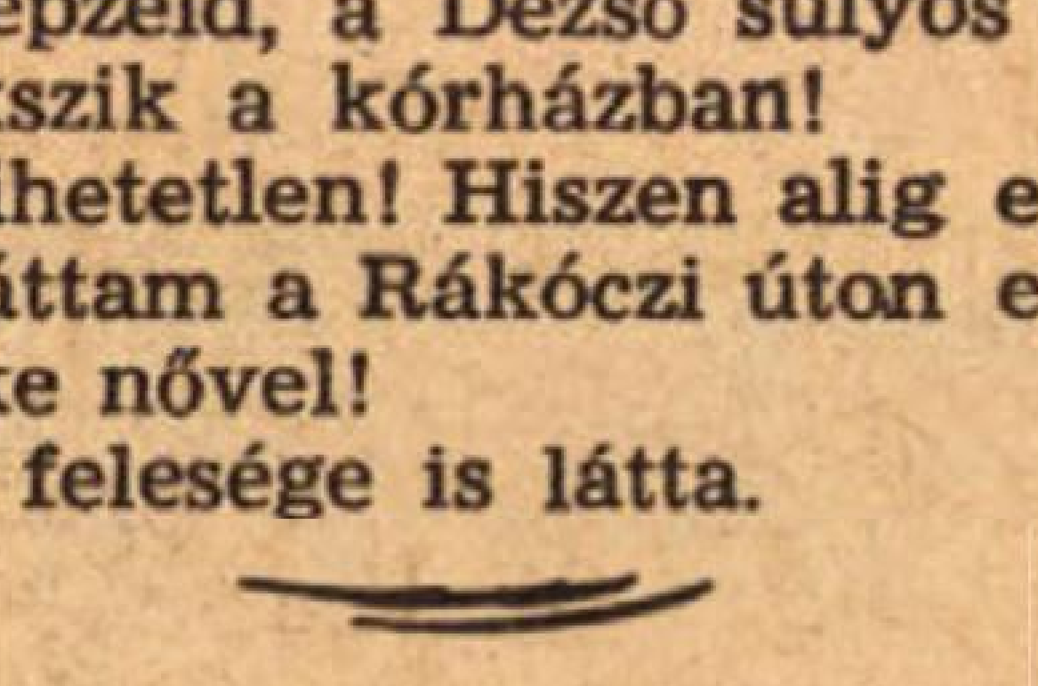

— Szegény férjének talán jobb volt így, Svantákné... Gondoljon arra, hogy ő már a mennyországban van.
— Épp azért sírok. Most én kénytelen leszek a pokolba kérezkedni...

Balatoni hymen

Toncz Tibor rajza

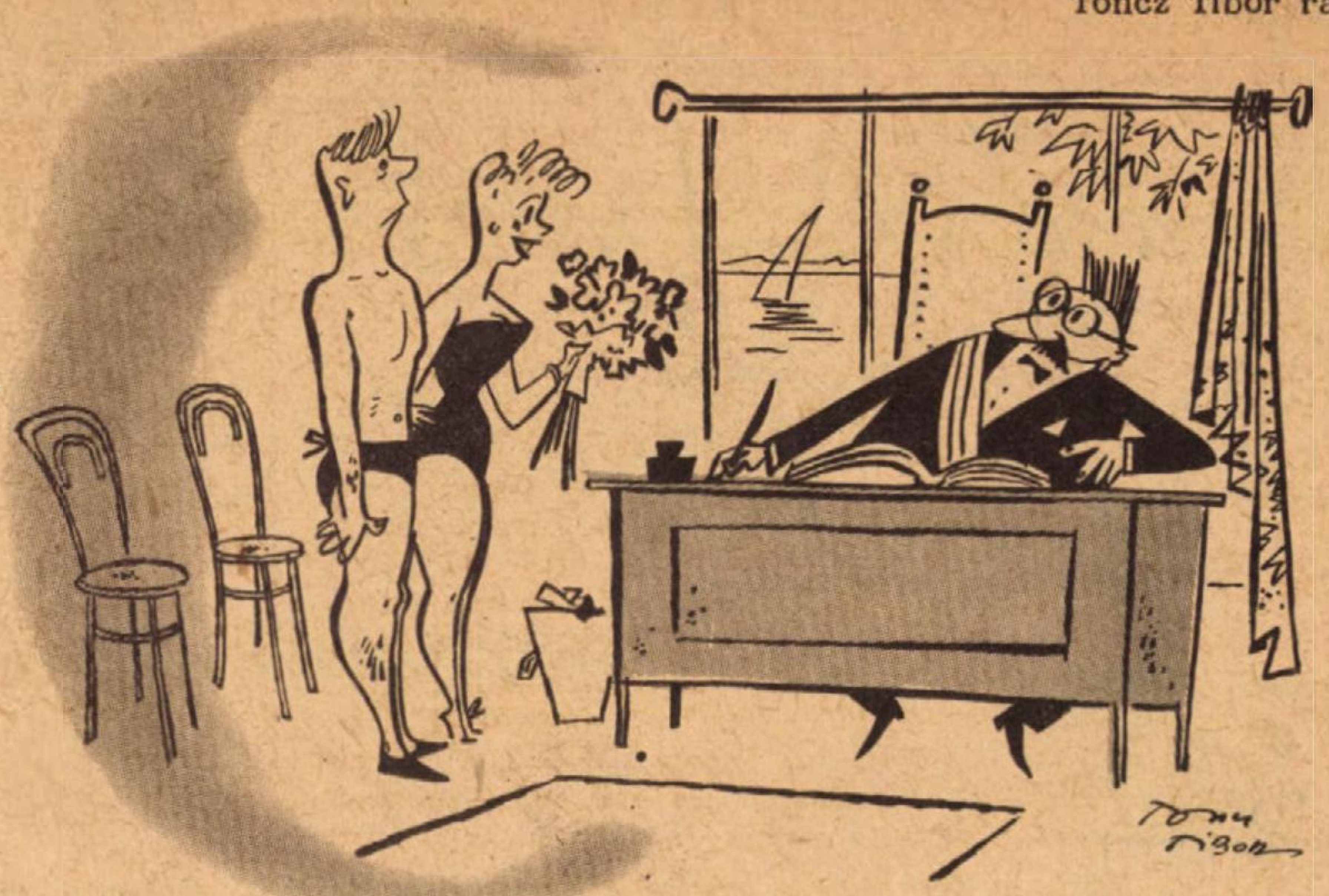

– Nagyon sürgős kérem, mert a Feri szobatársa horkol, az enyém pedig egész éjjel mesél...

KRÓNIKUS FŐFÁJÁS

Azt mondja nekem barátom, Dr. F. Á., a hírneves orvostudor:

— A leletek arra mutatnak, hogy nincs semmi szervi elváltozás, magyarán szólva, kutya bajod. A főfájások, amikre panaszkodsz, nyilván idegi eredetűek, túlfeszített szellemi munka, kimerültség, átmeneti vérkeringési zavarok. Persze, az életmódon feltétlenül változtatni kell.

— Feltétlenül! — ismételte kérlelhetetlen szigorral, miközben vastag szivarját óvatosan és szeretettel hengergette meg a hamutálca peremén. Majd mellemnek szegezte a kérdést:

— Hogy állunk a narkotikumokkal, kedves barátom?

— Hát... nem a legjobban... — dadogtam. — Az a büdös cigaretta, tudod, tizenöt Harmónia naponta...

Dr. F. Á. elgondolkozva burkolózott szivarja illatos füstjébe, miközben a haladó gondolkodású, megértő orvosok nyájas ábrázatát öltötte magára.

— Az nem is sok... — szólt engedékenyen. — Ha megelégszel ezzel a tizenöttel, nem lesz semmi baj... Nem hinném, hogy a nikotin... Ellenben, hogy állsz az alkohollal? — kérdezte és szúrós tekintettel várta a választ.

— Hát, bizony néha megiszom egy-két pohár bort vagy konyakot... Sőt, ha jó társaságban vagyok, még többet is...

Barátom méltatlankodva ingatta a fejét. Befojtotta a szivarja végét, majd újabb szivarra gyújtva, szomorú szemrehányással mondta:

— És te, állítólag, intelligens ember vagy... Hát hogy lehet, a te érzékeny idegzeted mellett, egy korty alkoholt is elfogyasztani... Most én világosítsalak fel az alkohol mérgező hatásáról? Szégyeld magad!

— Sört sem? — kérdeztem könyörögve.

— Egy kortyot se! Igyál limonádét vagy parádi vizet!

Megszégyenülve kullogtam el tőle. Távozóban még láttam, hogy aggódó arccal néz utánam, ha ugyan a sűrű szivarfüstben jól tudtam kivenni arcvonásait.

*

Dr. H. Zs. barátom, a neves professzor, magánrendelőjében fogadott. Vidáman paskolta meg reszkető kezemet.

— Fel a fejjel, barátocskám! Nem kell idegeskedni! Nincs itt semmi komoly baj... No, szedd össze magad... Igyál egy pohárka kisüstit, most kaptam faluról, ez majd megnyugtat...

Koccintottunk és ittunk. Egy kicsit erős ital volt, de jó, tiszta, zamatos. Megittam még egy pohárkával, hogy erőre kapjak, aztán megkérdeztem:

— Szóval, úgy gondolod, hogy nem halok meg rövidesen?...

— Szamár vagy! Olyan egészséges szervezeted van, hogy csak gratulálhatok... De hát persze, az idegek, azok a fránya idegek... Mondd, hogy élsz te? Ismerlek benneteket, bohémek...

Felvilágosítottam, hogy téved, szolidan élek, de bizony, néha megiszom egy-két pohárkával, sőt, ha társaságban vagyok...

Mosolyogva félbeszakított:

— Társaságban mindenki iszik, az természetes... Az ember néha iszik, iszogat... De az a nyomorult bagó sosem megy ki a szádból! Hányat szívsz naponta?

— Tízet... tizenkettőt... — dadogtam.

— Egy darabot se! Egész nap füstöl és még csodálkozik, hogy folyton fáj a feje...

Hiába vitáztam, nem tágított kimondott szavától. Amikor látta, hogy nagyon elszomorodom, megkínált még egy pohárka kisüstivel, aztán elváltunk.

*

Kénytelen voltam mindkét híres orvostudor tanácsát megfogadni. Nem kis lelki küzdelembe került. Most Dr. F. Á. tanácsához híven dohányzom és Dr. H. Zs. véleménye alapján iszom. Csak ne fájna folyton a fejem.

Gádor Béla

Mi ujság a színházak körül ilyenkor, szezón végén?

– Psszt, hallottad? Megszűnik a Madách Színház, napközi otthont csinálnak belőle, Ladányi Kínába megy misszionáriusnak, Uray az MTSH-ban átveszi a vízisportok osztályának vezetését, Tolnay a MÁV-hoz kerül, Mezei pedig átveszi a Postavezérigazgatóságot. De ez még mind csak semmi, Major a minisztériumba megy és rendeletileg biztosítja magának a Romeó szerepét. A Nemzeti sorsa még bizonytalan. Lehet, hogy Gobbi múzeumot csinál belőle, de arról is szó van, hogy háromtagú direktórium veszi át a vezetését, Salamon, Breitner és Friedmanszky. Az utóbbi azért, hogy legyen, aki vissza is tud rúgni, másrészt nem árt egy fradista a vezetésben. Biharit a Filharmónia szerződteti sanzonénekesnek, ő lesz a magyar Yves Montand, a két Makláry a Dohányjövedékhez kerül, Bessenyei átveszi a városligeti Gundel-éttermet, Kállaival az Atomfizikai Intézet tárgyal. Várkonyi természetrajzi filmet csinál Homoki Nagy Istvánnal „A szitakötő egy napja" címmel. Fényes Szabolcs az Operaház igazgatója lesz, Godának felajánlották a Vidám Park igazgatói tisztségét, a Néphadsereg Színházát a Honvéd labdarúgó csapata foglalja el, amelynek nemcsak Törőcsikje, hanem Bozsik Cucuja is van. A Petőfi Színház egyesül a Kalimpex-kultúrházzal, a Jókait átalakítják céllövöldének, Simon Zsuzsa átveszi az Operaház balettkarát, a most épülő Fővárosi Vígszínházat lebontják, a téglákat Inotára irányítják. A vidéki színházakat átalakítják üzemi étkezdévé. A filmgyár leáll, a rádió megszűnik, mindenki megy, kivéve a dramaturgokat, a színházi újság ezentúl négyévenként jelenik meg totó-melléklettel három oldalon, a Zeneakadémiát átveszi a Gyógypedagógiai Intézet, a Színművészeti Főiskolát pedig az Űrhajózási Társulat.

– Óriási! És ez mind biztos?

– Halálbiztos. Ugyan miféle létjogosultsága lenne a pletykának? Egy hírem van csak, amiben én sem vagyok egészen biztos.

– És mi az?

– Hogy a felsőbb szervek, amelyek mindig megígérik, hogy május elsejére döntést hoznak a következő évadról, még ebben az évben meghozzák a döntésüket . . .

Egy színész,
akit már megölt a bizonytalanság

Ötös találat

Balázs-Piri Balázs rajza

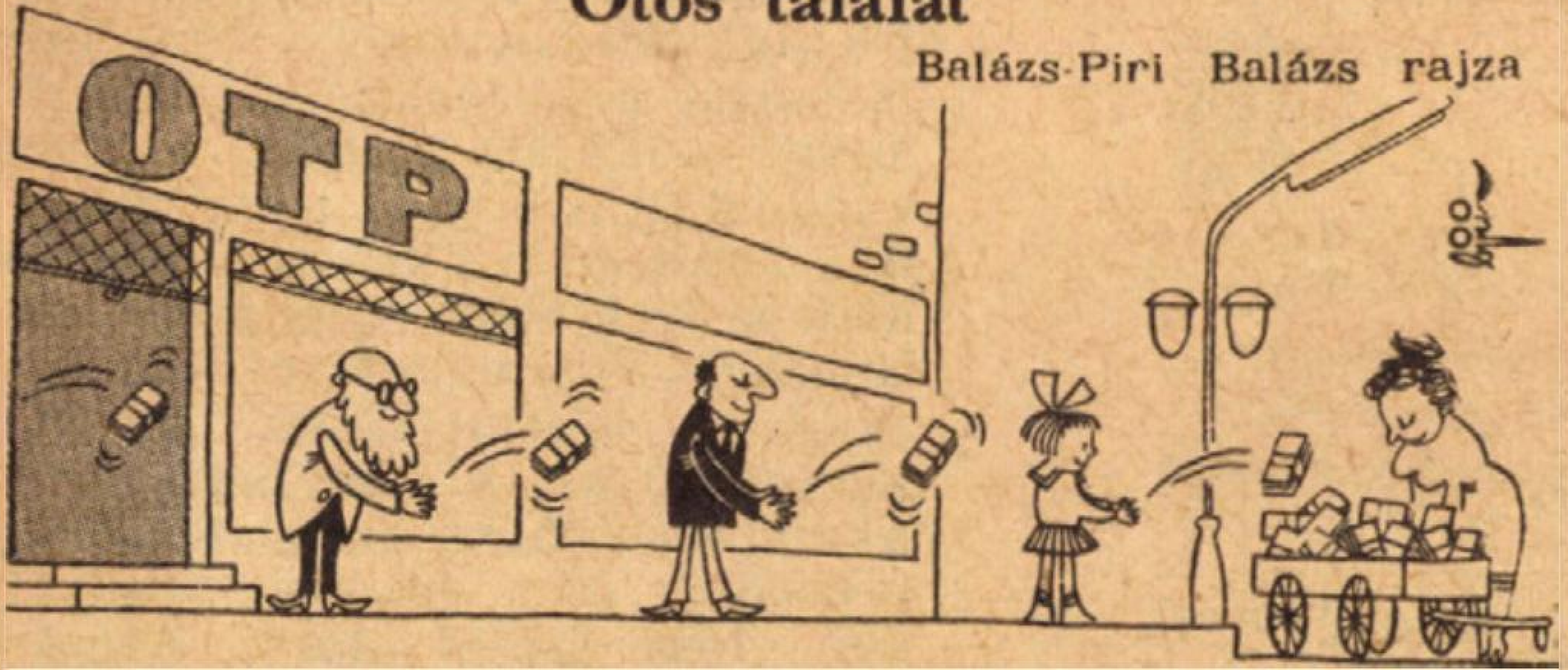

Az őrület éjszakája

Várnai György rajza

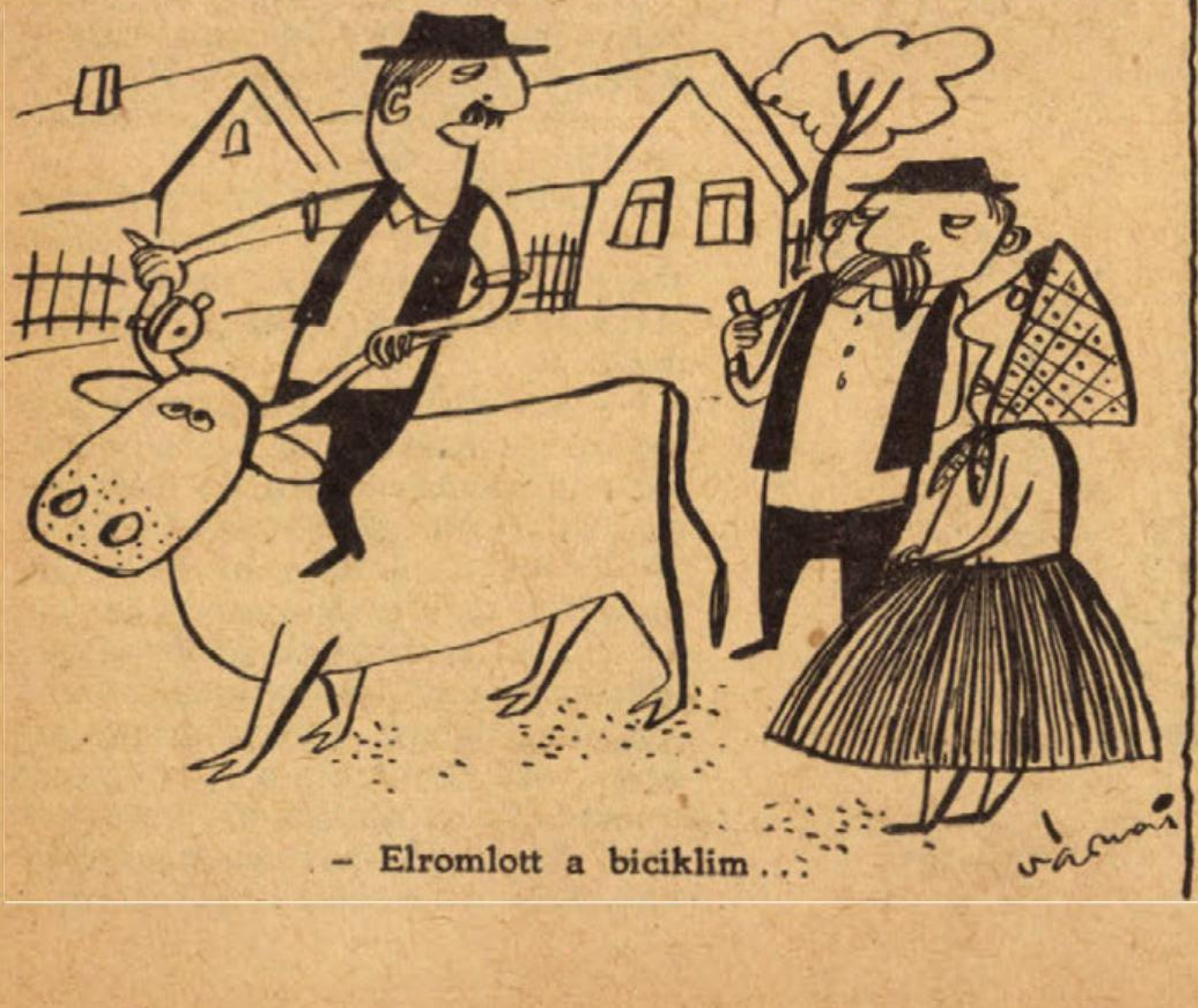

– Elromlott a biciklim . . .

Nem gyártanak több gőzhajót

Gerő Sándor rajza

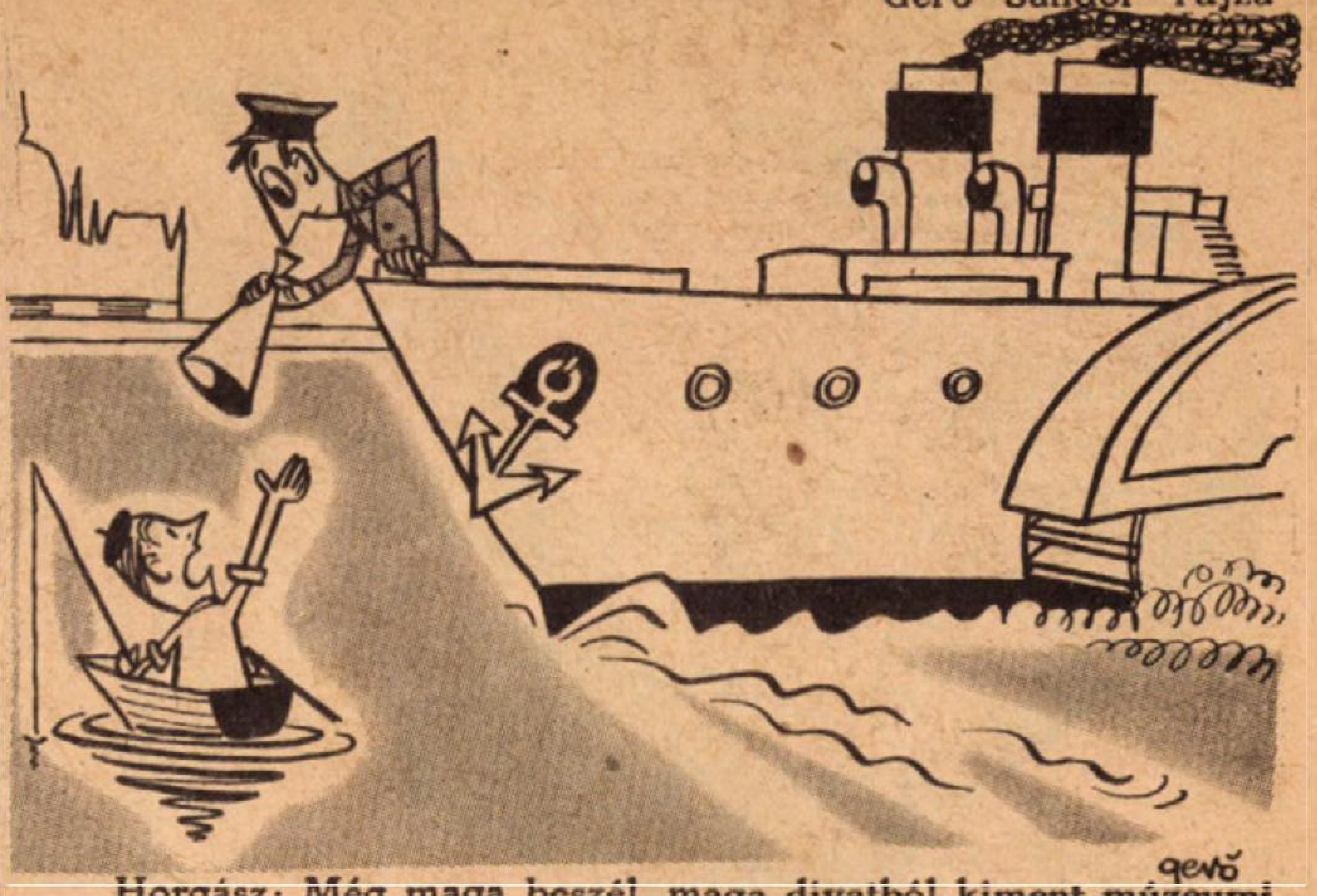

Horgász: Még maga beszél, maga divatból kiment múzeumi emlék?!

Hagyomány tisztelet

Takács Zoltán rajza

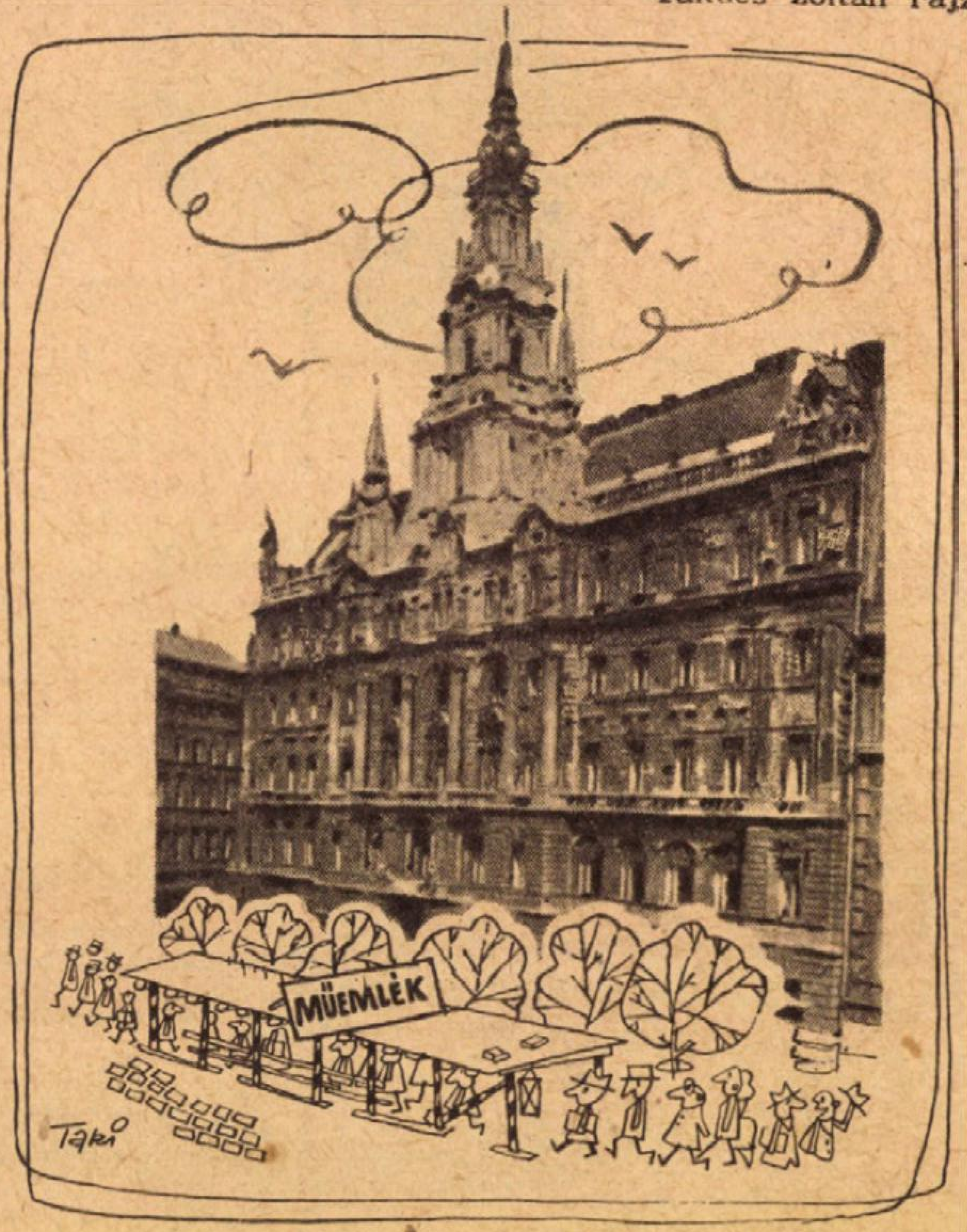

Tíz deka sonka

Vasvári Anna rajza

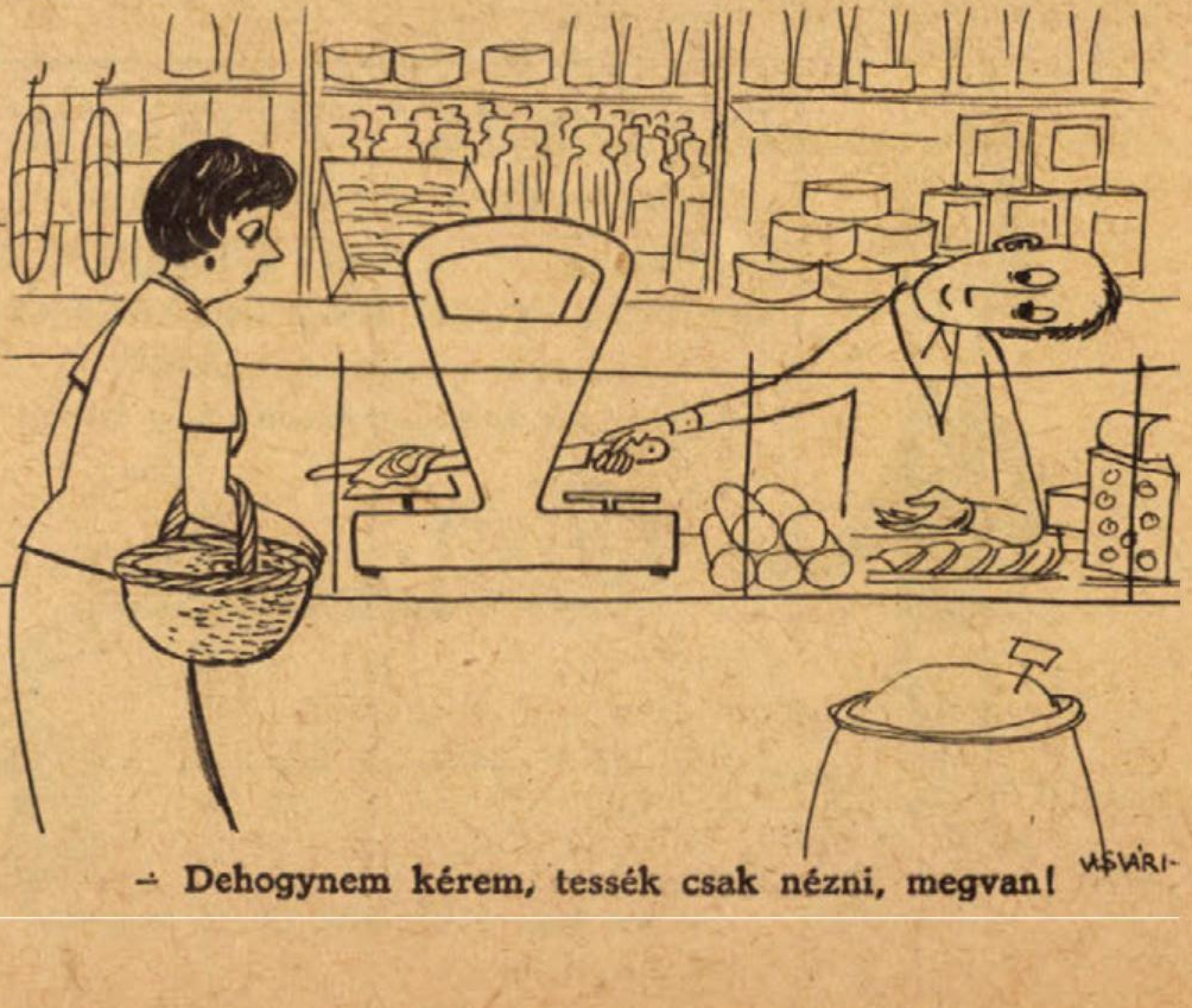

– Dehogynem kérem, tessék csak nézni, megvan!

Szerződési előkészületek az új színházi szezonra

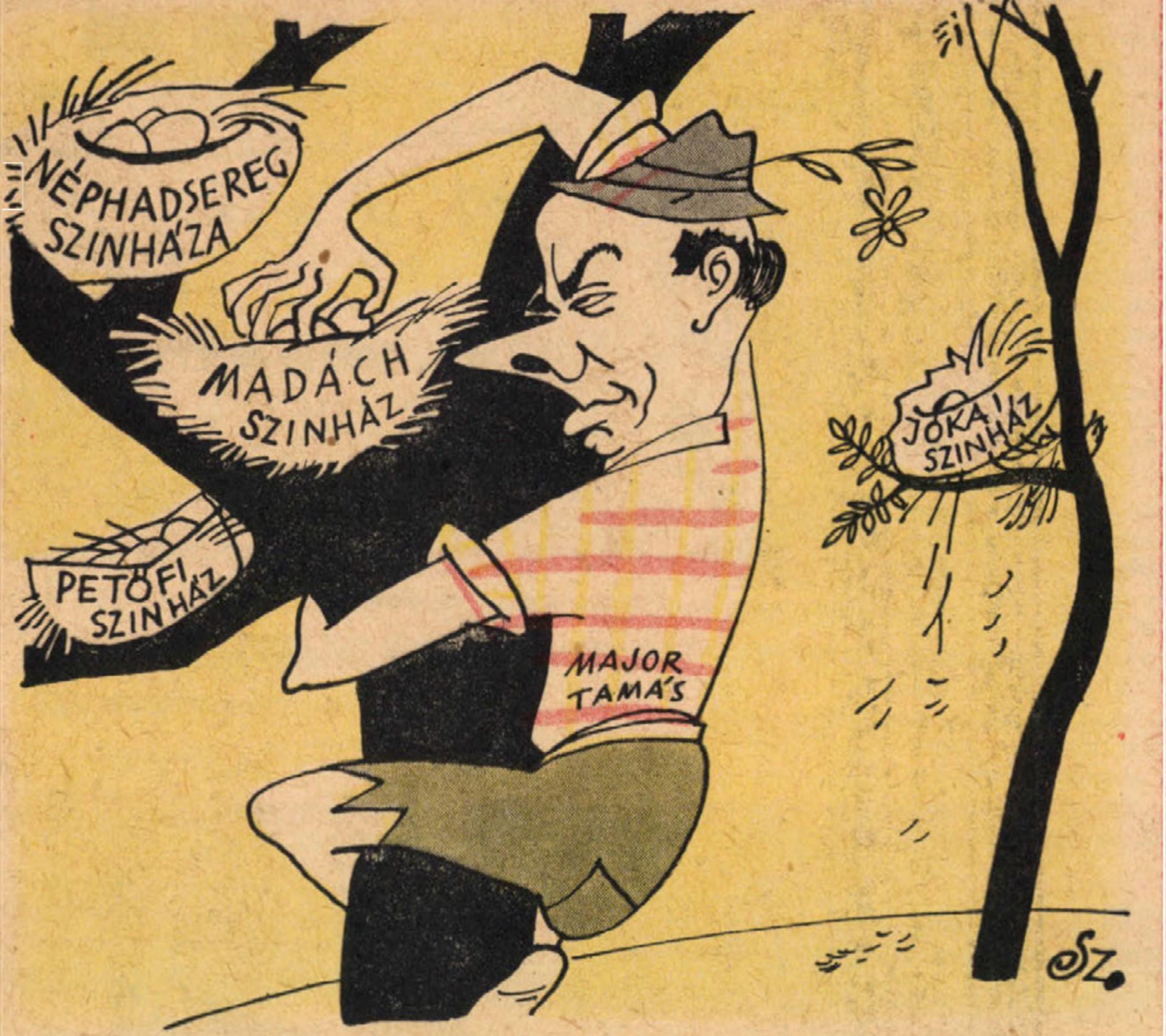
NÉPHADSEREG SZINHÁZA
MADÁCH SZINHÁZ
PETŐFI SZINHÁZ
JÓKAI SZINHÁZ
MAJOR TAMÁS
Sz.

Tériszony

Vasvári Anna rajza

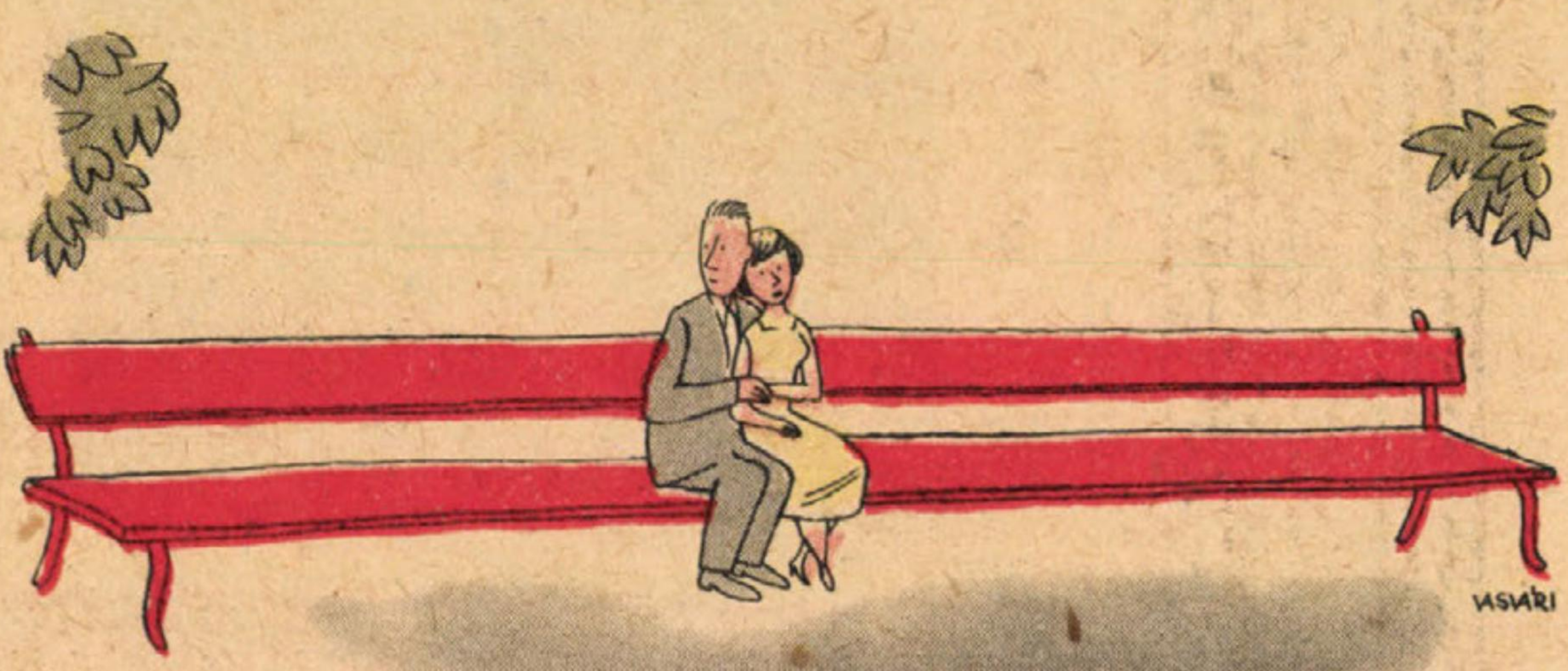

Együttérzés

Schwott Lajos rajza

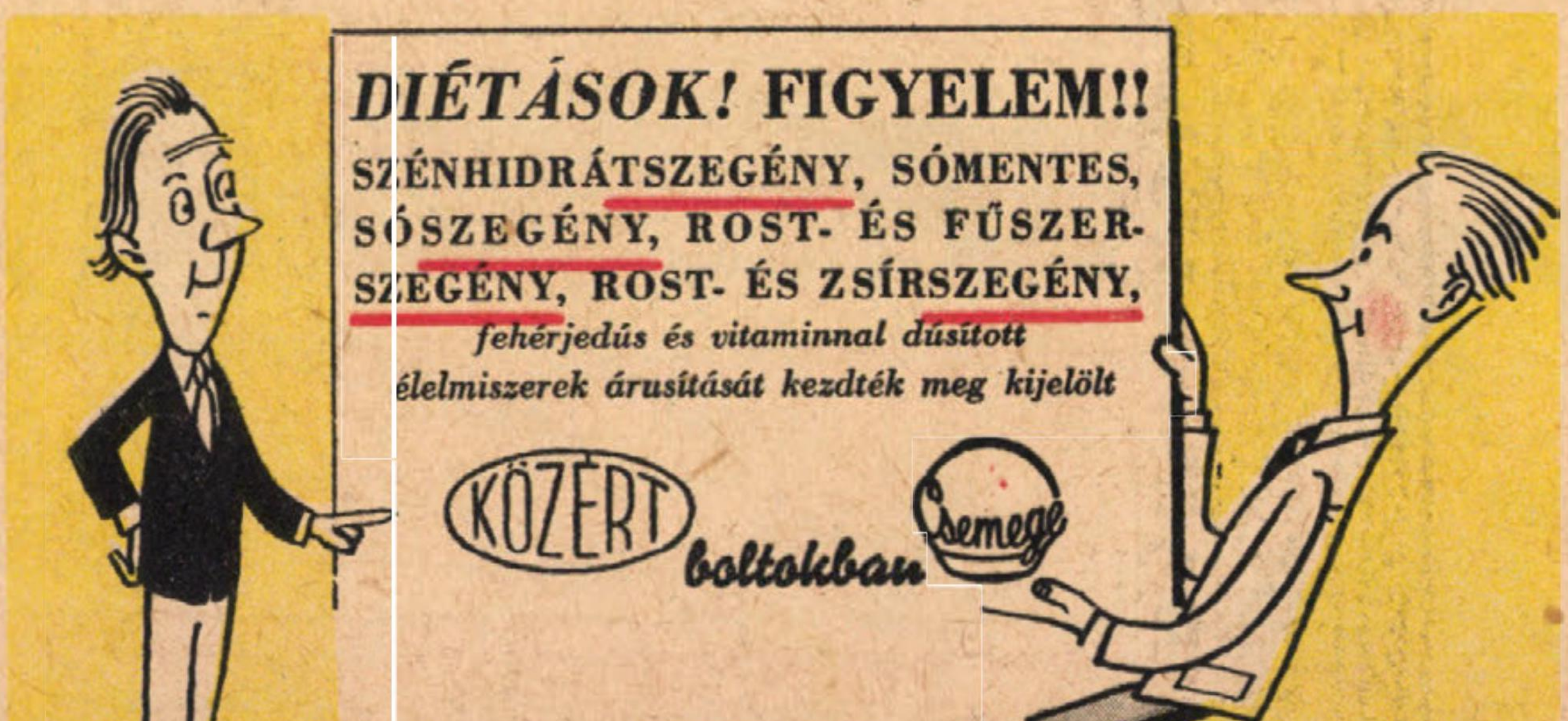
DIÉTÁSOK! FIGYELEM!!
SZÉNHIDRÁTSZEGÉNY, SÓMENTES, SÓSZEGÉNY, ROST- ÉS FŰSZERSZEGÉNY, ROST- ÉS ZSÍRSZEGÉNY,
fehérjedús és vitaminnal dúsított élelmiszerek árusítását kezdték meg kijelölt
KÖZÉRT
Csemege
boltokban
Schwott

–. Ez lesz a diétád? Ó, te szegény!

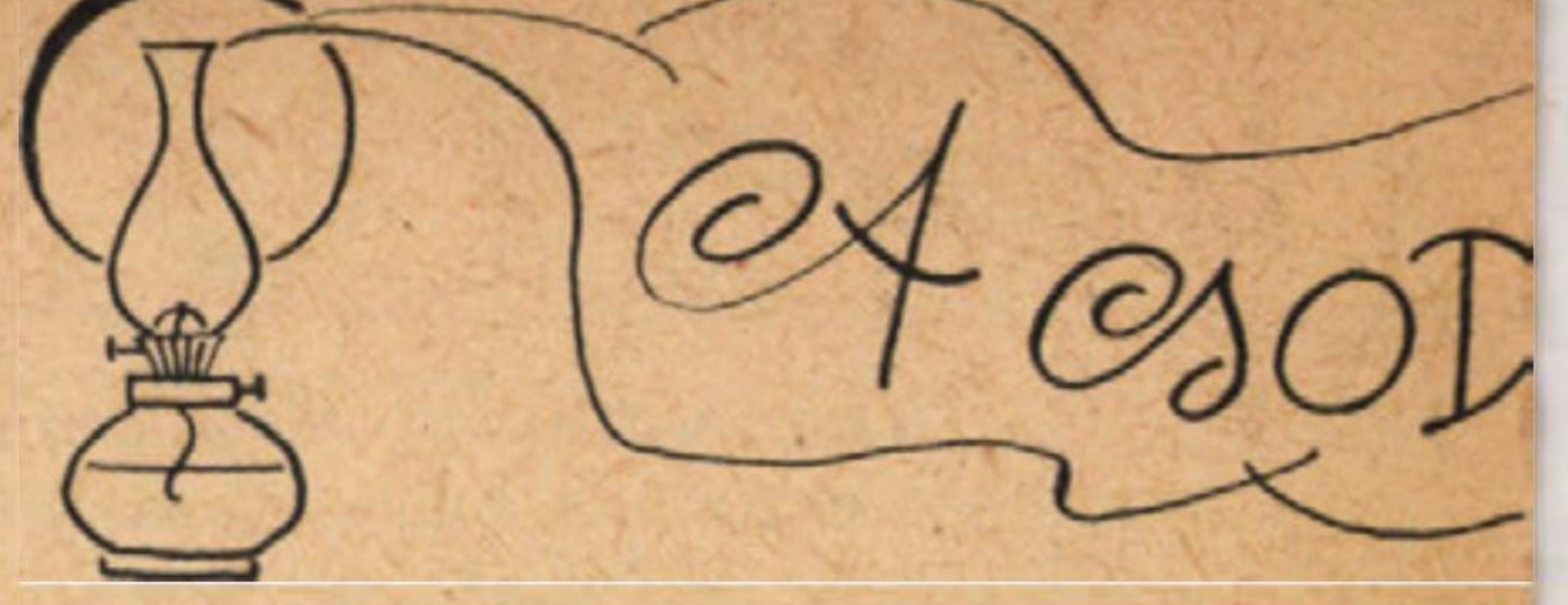

Mennyi ócskaság, mormogott bosszúsan egy idősebb férfi, amikor már a negyedik ládát kutatta át a padláson és még mindig nem találta meg a horgászzsinórt, holott esküdni mert volna rá, hogy valahol ott kell lennie. Ekkor akadt a kezébe egy kis petróleumlámpa. Hogy kellett volna a múlt hónapban, amikor két napig rövidzárlat volt és gyertya mellett vakoskodtak! Szörnyen poros volt a lámpa, a férfi önkéntelenül megtörölte a házikabátja ujjával. Alig ért azonban hozzá a lámpához, hirtelen egy óriás állt elébe és a férfi őszinte meglepetésére így szólt:

— Mit kívánsz? Rabszolgája vagyok annak, aki e lámpát a kezében tartja!

No de ilyet, gondolta magában a férfi, aki már régen elfelejtette az Ezeregyéjszaka meséit, s a Ferencvárosnak az Ausztria felett aratott 6 : 1-es KK-győzelmén kívül a csodákban sem hitt. Most hogyan magyarázza meg ennek a mesebeli babonás óriásnak, hogy ilyesmi nincs, ezzel csak a gyerekeket szórakoztatják.

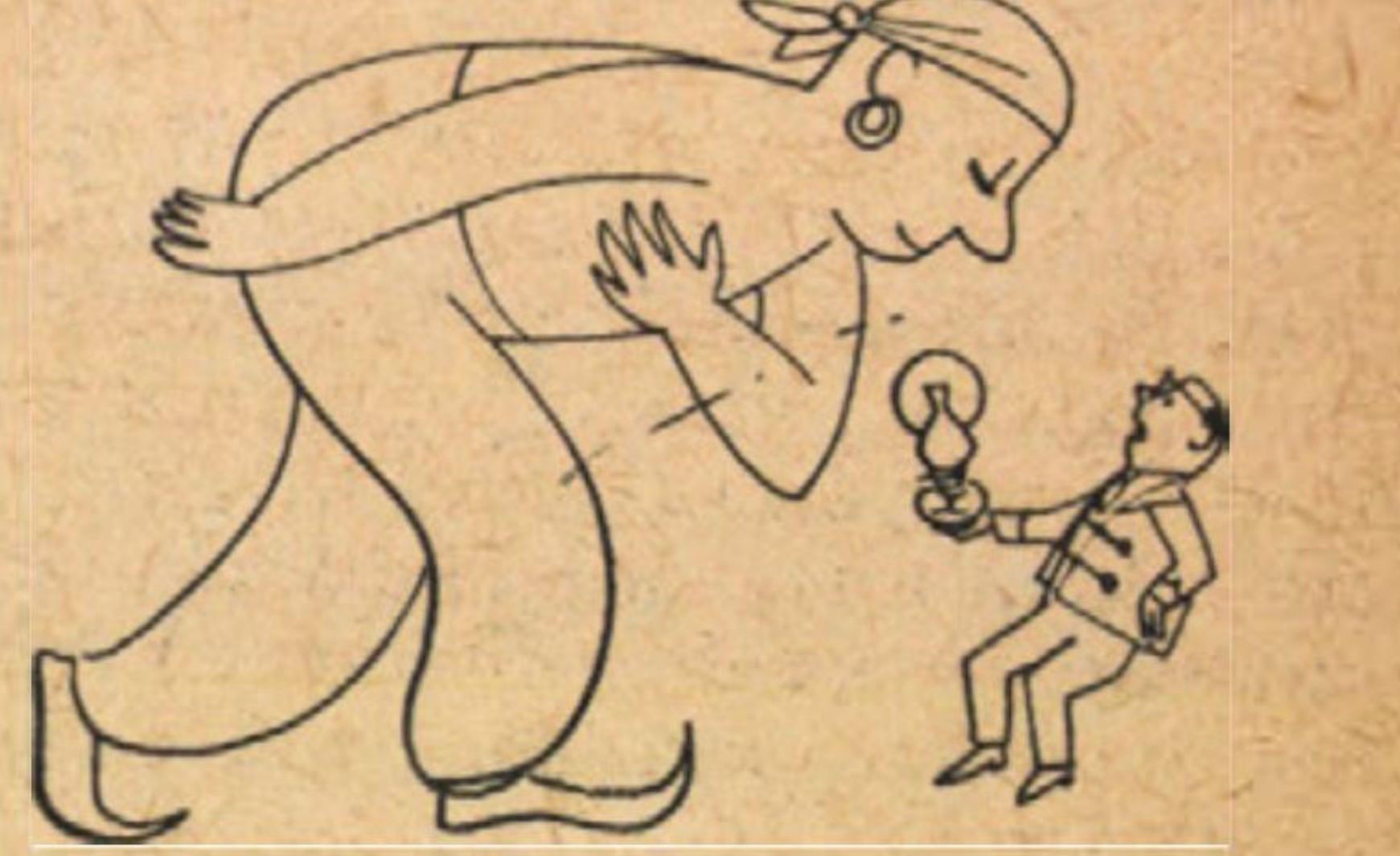

De nem fog töprengeni, hanem kíván. De mit? Horgászzzsinórt? Nem járathatja le magát az óriás előtt. Palotát? Nem, annak a legtöbb szobáját kiigényelnék, s különben is hogyan adna számot a palota eredetéről. Minden kérdőívbe bele kellene írni, csak nyűg lenne. Jó totótippeket? Nem valószínű, hogy ez az óriás ért a labdarúgáshoz. Nyerő lottószámokat? Eh, a pénz csak tönkreteszi az embert, néhány hét alatt felfalnák az ismerősök és a rokonok. Külföldi utazást? Nem szeret utazni. Utazást egy másik égitestre? Mi ő, szputnyik? Hosszú életet? Az öreg embereknek való. Hát akkor mit kívánjon? Most már a kocka el van vetve, helyesebben: a lámpa meg van törölve.

Az óriáson már látszott, hogy egy kicsit türelmetlen, de nem szólt. A férfi hirtelen a homlokára ütött.

— Na, óriás barátom, vissza tudja-e fordítani az időt?

— Annál mi sem könnyebb! — válaszolt az óriás egy kicsit csalódottan, mert nem szerette az apró munkát. Inkább kidöntötte volna a helyéből a Himaláját.

— Tudniillik — folytatta a férfi — ne vegye rossznéven, de nincs bennem semmi nagyravágyás és azt is meg kell mondanom, hogy szeretnék a magam erejéből boldogulni, nem jó dolog az, ha az emberen már csak a csoda segíthet. Más az, ha az embernek lehetőséget adnak, alkalmat egy újabb kísérletre, mint a magasugrásban. Megmondom magának, hogy én elhibáztam az életemet. És miért? Nem találná ki. Rossz órát vettem. Ez talán furcsán hangzik, de így van. Két óra között ingadoztam az órás-

nál, végül megvettem az egyiket a másik helyett. Egy hét múlva az óra késni kezdett, erre csak úgy jöttem rá, hogy elkéstem egy randevúról, a nő már nem volt ott, később sem bocsátott meg nekem, hiába könyörögtem neki, szóba sem állt velem, máshoz ment feleségül, kint él Kanadában, boldogan. Mondanom sem kell, ő volt az igazi. Nem akarok rosszat mondani a feleségemről, különösen a háta mögött nem, most éppen Zebegényben nyaral a gyerekekkel. Nem tudom, magukkal óriásokkal hogy van, de az ilyen csalódást az ember az élete végéig sem képes kiheverni. És ha arra gondolok, hogy Zita — így hívták Őt — mindent megadott volna nekem, amit az élet adni képes, akkor bizony csak átkozni tudom a balsorsot, amely a rosszabbik órát nyomta a kezembe. Szóval, óriásom, nem kívánok mást, varázsolj vissza abba az időpontba, amikor az órát vásároltam, a többit bízd rám!

Az óriás csalódottan vont vállat. Nem ilyen feladatokhoz volt ő szokva. Keserűn gondolt arra, hogy annakidején Aladdin milyen szépeket kívánt tőle, palotát, hatalmat, drágaköveket. De hát mindegy, a gazda kívánsága parancs. Egy intésére harminc évvel visszafiatalodott a világ és a férfi karcsún, lobogó hajjal ott állt az órásüzletben és a másik órát vette meg. Jó tíz perccel előbb ott volt a sorsdöntő találkán. Zita hozzáment feleségül, néhány hónapig boldogan éltek, aztán az asszony megszökött egy huszárfőhadnaggyal. A férfi bánatában eszelősen bolyongott a városban egy hideg téli éjszakán. Súlyos ízületi gyulladást kapott, hónapokig kórházban feküdt, közben elveszítette az állását. Majd ... de túlságosan hosszadalmas és leverő lenne egy humoreszkben beszámolni mindarról a tengernyi bajról, amely hősünket érte. Tény az, hogy amikor nagykeservesen eltelt az óriás által varázsolt pótidő, keservesebb körülmények között volt, mint eredetileg. Így kesergett:

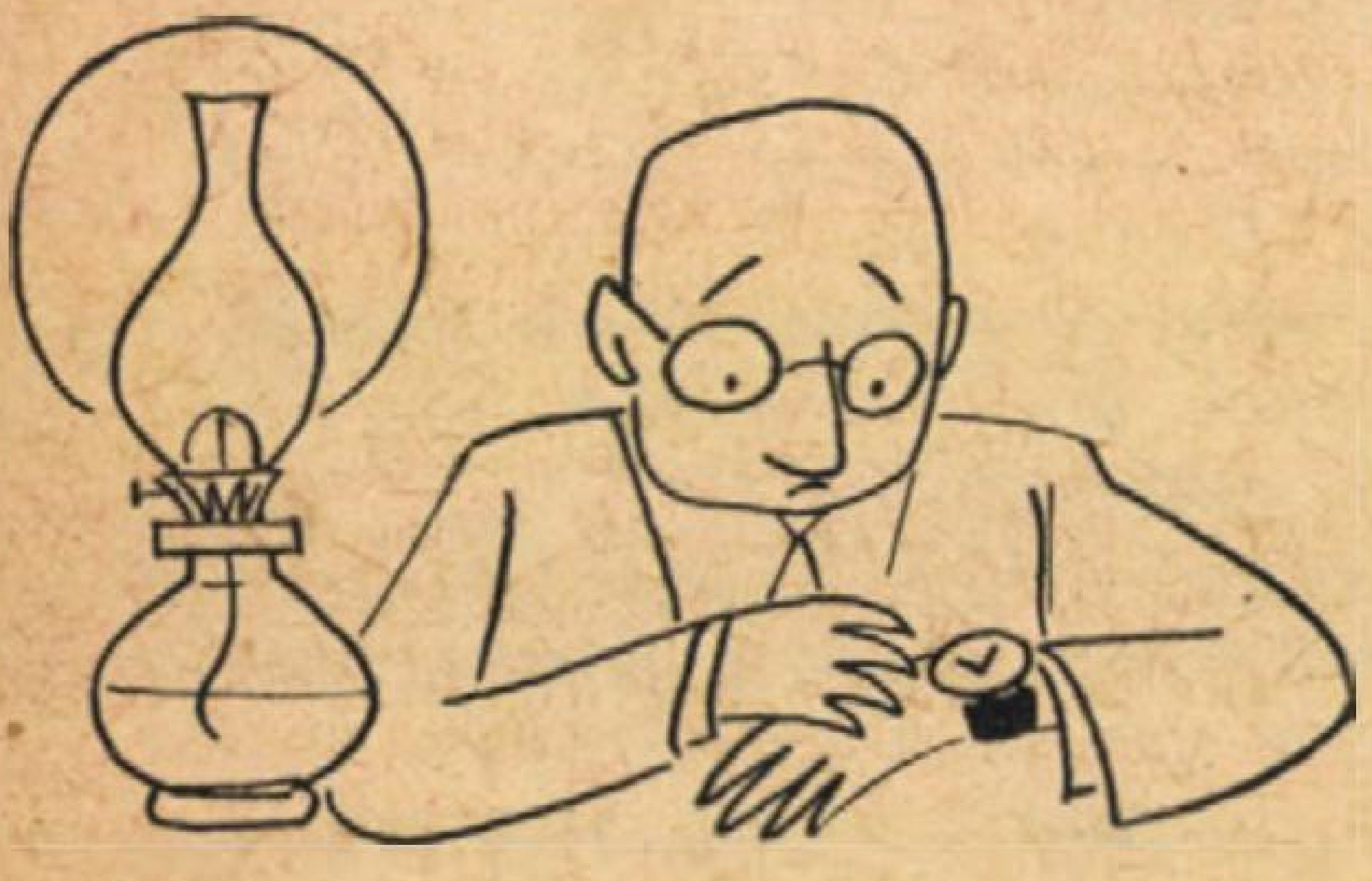

— Kellett nekem varázslat, kellett nekem újrakezdenem életem tetemes szakaszát! Nemcsak hogy nagyobb bajban vagyok, mint valaha voltam, de még az illúzióim is odalettek. Mert akármilyen keserves életem volt is, azon ábrándozhattam, hogy bezzeg, ha a másik órát veszem meg, bezzeg ha Zitát veszem feleségül ... és még sok-sok bezzeg! Most ennek is vége!

A sors, az élet, a véletlen, a képzelet, a vágy, a csoda, a csalódás e különös drámája végül egy nagy tanulságot kristályosított ki benne:

Férfi ne törölgessen.

Feleki László

Honvágy

Szegő Gizi rajza

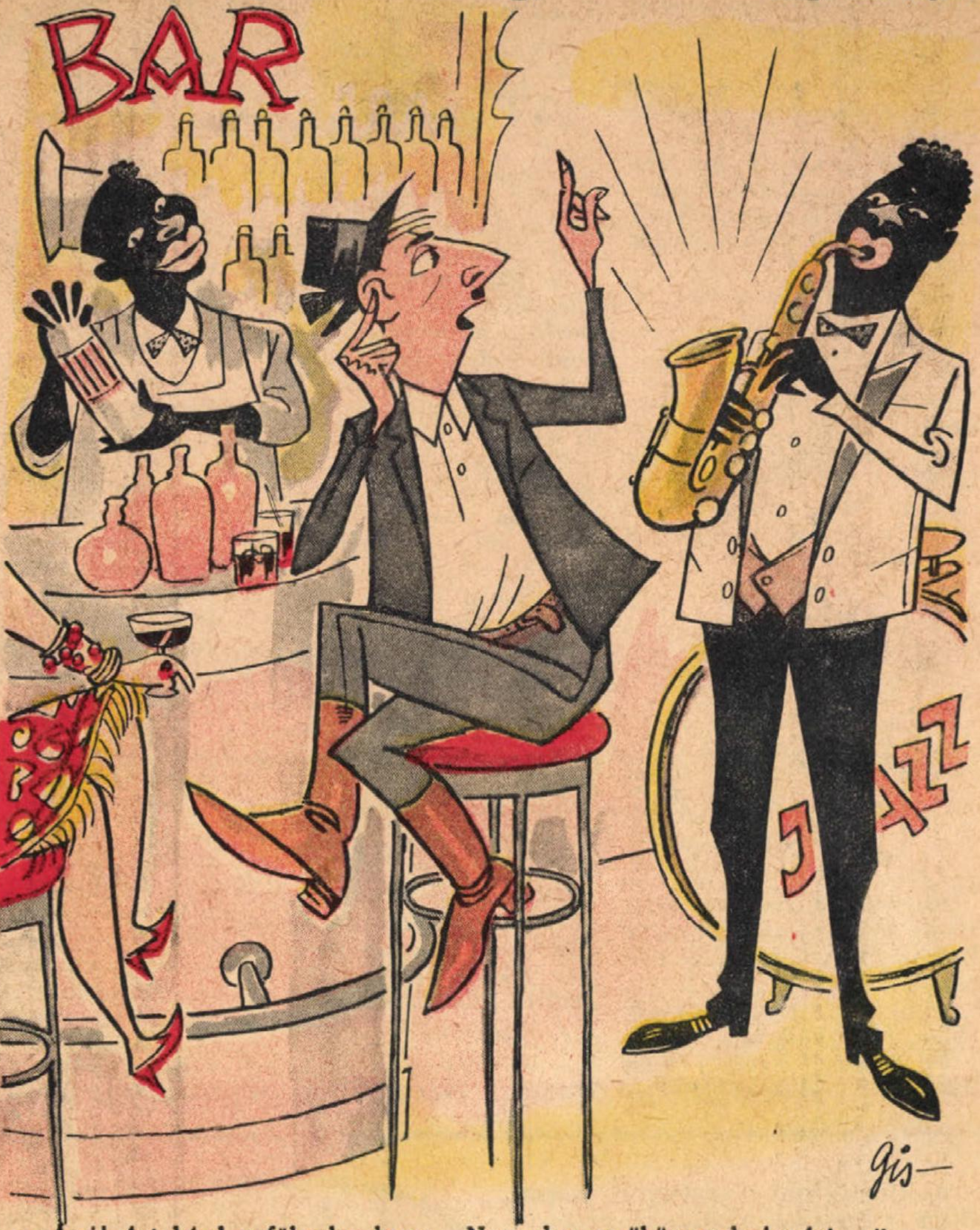

– Ácsi! Azt húzd a fülembe, hogy: „Nem akar az ökörcsorda legelni ...”

Mucius Scaevola napjainkban

Várnai György rajza

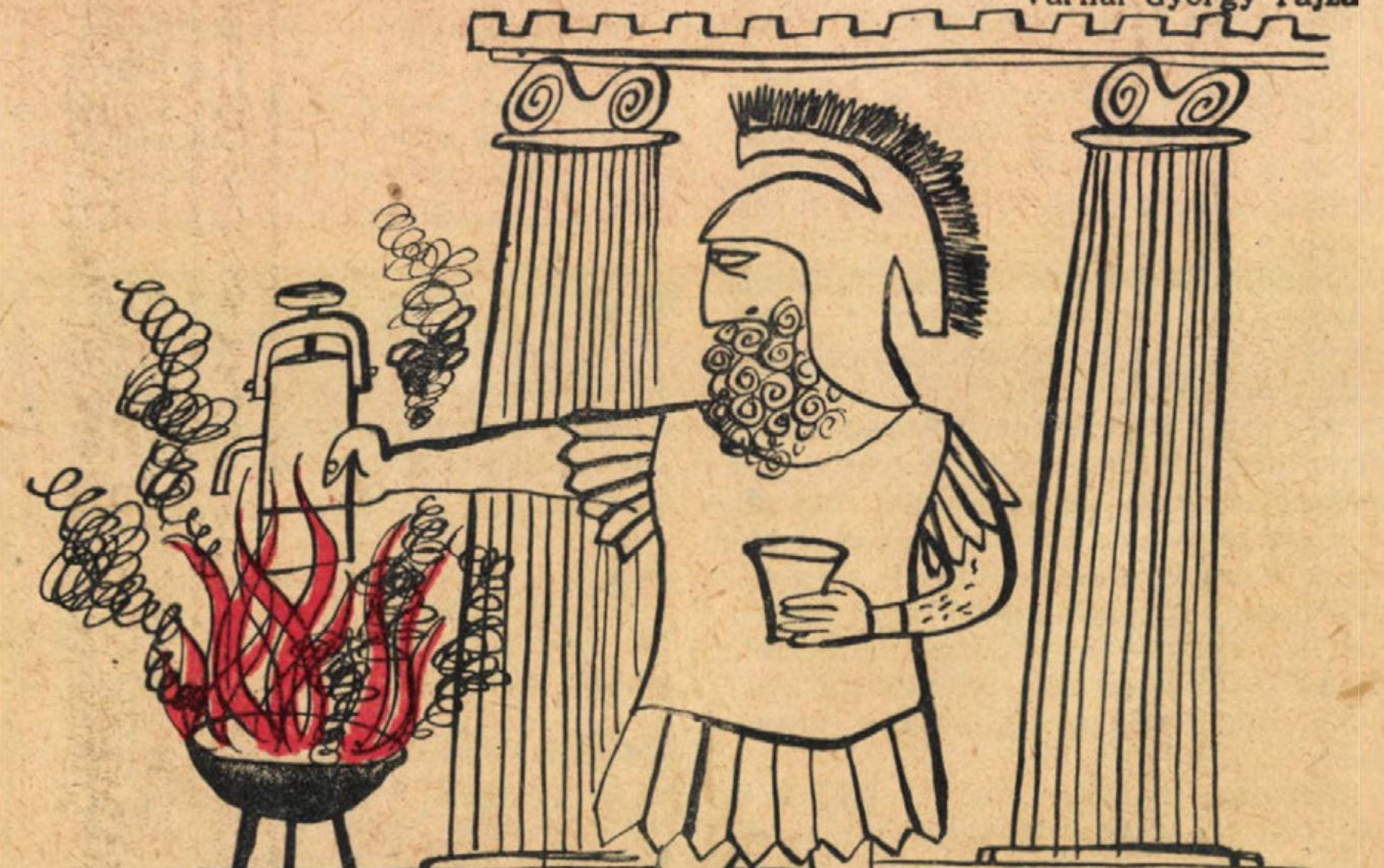

– Ha már a tűzbe teszem a kezem, egyúttal főzök egy kis jó kávét ...

Táplálkozik a hivatal

Dolgom van a Hivatalban, tehát bemegyek a Hivatalba. Elintézetlen aktámmal bekopogok oda, ahol majd elintézik.

III. emelet 17.

Belépek. A szobában hatan ülnek. Odamegyek a legelsőhöz.

— Bocsánat — mondom végtelen udvariasan, mivel észrevettem, hogy éppen táplálkozik — némi kis ügyem van, amely ...

— Hamott! — szól rám tömött szájjal.

— Hol? — kérdem.

— Ahun az a karts esz! ...

Értem. Körülnézek. Minden kartárs esz ... Ki ezt, ki azt, de ez most nem is lényeges. Elindulok vaktában az egyik rágcsáló felé. — Nem nálam! — sipítja a rágcsáló —, ott a kolbásznál!

Valóban ő disznósajtot eszik, amott meg kolbászt esznek. Ketten. Megyek az egyik kolbászhoz.

— Kérem, egy kis ügyem volna, itt az akta és ...

Fel se néz. Késével a túloldalra bök: — Házi kolbász!

Szimatolni kezdek. Az lesz az. Ott! Csalhatatlan házikolbász szag. Jó fűszeresre csinálta az asszonyka.

Elé lépek és leteszem az elintézendő aktát. Rábámul. Bicskája az asztalon dobol. Ő megfontoltan rágcsál és mereven nézi a papírt. Hat sor az egész. Kell idő, míg elolvassa az ember.

Egyszerre élénk lesz. Ráír valamit, majd bicskája hegyével elém pöccinti aktámat és zsúfolt szájjal megnyilatkozik:

— Egyedigizenheő! ...

— Szóval most rendben van? — kérdem naivan.

Rám néz. Nyel egyet. Aztán még egyet. Valahol megakadt a kolbászka. Huncut kolbászka.

— Gije a holarihetegik! — tagolja felém vad szemrehányással.

Áhá! Értem! — „Vigye, ahol a parizert eszik.” — Kezdek érteni teleszájul.

Parizer kartárs már messziről mosolyog. Nyilván szereti a parizert. Ő megnézi az aktát. Ráír valamit, és udvariasan teleszájjal útbaigazít:

— Glumbulu!

— Köszönöm! — és máris megyek a félemelet 16-ba. Itt hárman esznek. Ki ezt, ki azt, de ez most nem is lényeges. Tájékozódni kezdek. Parizer volt már, házikolbász volt már. Itt viszont ül egy Parizer, egy Minőségi kolbász és egy Fejhús.

Fejhúshoz megyek. Nem tévedtem. Fej az fej! Rág. Ír. Pecsétel. Utasít.

— Hatelmethiszemhejő alra!

Máris megyek a hatelmethiszemhejőhöz. Benyitok és balra fordulok. A szobában nincs senki. Az íróasztalon üres májkonzervdoboz, mellette kicsiny befőttes üveg, belső falán uborkasaláta maradék. Kibolyongok a folyosóra. Valaki szembe jön velem. Megszólítom.

— Bocsánat! Nem tetszik tudni, hogy hol lehet a libamájkonzerv uborkasalátával?

— Házon kívül van!

— És az avas szalonna vereshagymával?

— Áthelyezték! — Ezzel tovább robog, hóna alatt egy elintézetlen veknivel.

Tanácstalan vagyok. Itt állok az aktámmal. Rajta hét aláírás és tizenhárom zsírpecsét. Most már csak uborkasaláta kellene hozzá és ehető. Vajon hol emészt a kartárs?

Körülnézek. A jobboldali ajtón felirat:

FŐOSZTÁLYVEZETŐ

Elszánt lettem!

Benyitok a párnázott ajtón. Bent egy szafaládé és egy szelet hideg fartő ül, nylonban. A fartőhöz fordulok.

— Kéremszépen, van egy ügyem, amelyet a Fő ...

— A Főosztályvezető kartárs ebédel!

Az ám, dél van! Valahol harangoznak. Fordul velem egyet a szoba. De csak egyet. Belevetem magam a legközelebbi karosszékbe és vidáman felüvöltök:

— Főúr! Kérem az étlapot!!!

Erre elvittek ...

Amikor két hét múlva hazaengedtek, az ápoló idegesebben kezdte rágni a vajaskifli-

jét. Ebből arra következtettem, hogy nem ért egyet a főorvos elhamarkodott döntésével. Távozóban még láttam, hogy a portás hideg káposztát eszik, összecsukható villával, kicsi kék lábasból ...

Pásztor János

A rózsaszínű gyöngysor

(Anekdota a letűnt időkből)

A gyöngysor — gyönyörű darab, csupa egyforma rózsaszínű szem — az előkelő ékszerész kirakatában volt látható. Heitz Szvetozár, a pénzarisztokraták között és az éjszakai életben egyaránt népszerű Szveti arra sétált Kovány Péternével, üzlettársa feleségével, a társaságban és éjjeli életben szintén népszerű Titivel, és hosszasan megállapodtak a kirakat előtt. Nemcsak a kirakat előtt állapodtak meg, — de megállapodtak abban is, hogy ez a szép ékszerdarab nagyon tetszik Titinek és fölöttébb elfogadható karácsonyi ajándéknak tartaná — továbbá abban is, hogy Szveti úr ezt a kívánságot szintén elfogadhatónak tartja.

A gyöngysort tehát másnap Heitz Szvetozár megvásárolta Kovány Titi számára. Még csak illendő formát kellett találni az átadásra. Mert végre is a legrövidlátóbb férj is meglátná, hogy ilyen gyöngysor nem éppen az a csekély karácsonyi figyelem, amellyel a barátunk feleségéről emlékezünk meg az ajándékok ünnepén.

Másnap, azután, hogy a férj s a jóbarát az aznapi tőzsdezárlat eredményeit megbeszélte, Szveti e baráti kérdéssel fordult Kovány Péterhez:

— Mit veszel Titinek karácsonyra?

— Tudom is én — felelte Kovány —, majd csak találok valamit. Az ördög vinné a karácsonyt, még ezen is törjem a fejemet?

— Ide figyelj — mondta Szveti —, én megkíméllek ettől a fejtöréstől. Egy asszony ismerősöm nagyon cifra helyzetbe került — s el akarja adni a gyöngysorát. Alkalmi vétel, — megér hatvanezret, de odaadná húszért is, ha azonnal megkaphatná a pénzt. Ennyit csak rászánsz Titi karácsonyi ajándékára?

Kovány Péter rászánta. Igaz, előbb két ékszerésszel megbecsültette, de aztán készséggel kifizette a húszezer pengőt.

Megérkezett végre a karácsony este. Az intim családi vacsorára — melyre természetesen Szveti is hivatalos volt — Kovány Péter, mint mindig, elkésve érkezett. De sem felesége, sem a jóbarát nem várták izgalommal, hogy mi lesz a férj karácsonyi meglepetése.

Az izgalom csak akkor lett úrrá mindkettőjükön, amikor Kovány Péter végre megjelent. Homlokon csókolta a feleségét, kezet szorított a jóbarátjával, s aztán zsebébe nyúlt s egy parányi ékszerdobozt vett elő, benne egy csinos gyűrű, melyet aznap vett ötezer pengőért.

— Nézd, drágám, mit vettem neked ... — mondta s átnyújtotta Titinek.

A gyönyörűszép rózsaszínű gyöngysort ugyanis félórával előbb egy ifjú szőke színésznőnek ajándékozta. Majd bolond leszek a más barátnőjének gyöngysort ajándékozni — gondolta magában —, amikor nekem is van barátnőm ...

Bálint Lajos

TÉLIKABÁT

Jó barátom volt a télen
s most hűtlenül elhagyom,
bár utólag megígértem:
nem marad a fogason.

Beakasztom a szekrénybe
s lesz rá gondom őszig is ...
De nem hitte el szegényke
(mint néha a nőm se hisz.)

Gallérját redőkbe vonta
és imígy szólt: — ez komoly?
hiszen addig bánatomba
még meg is ehet a moly. —

Remek érv volt s így kitérni
nem lehetett semmiképp ...
Hát így szóltam: — ha baj éri,
kifordítom a színét.

(— Kúsz —)

Vigyázat, tanulóvezető!

Pusztai Pál rajza

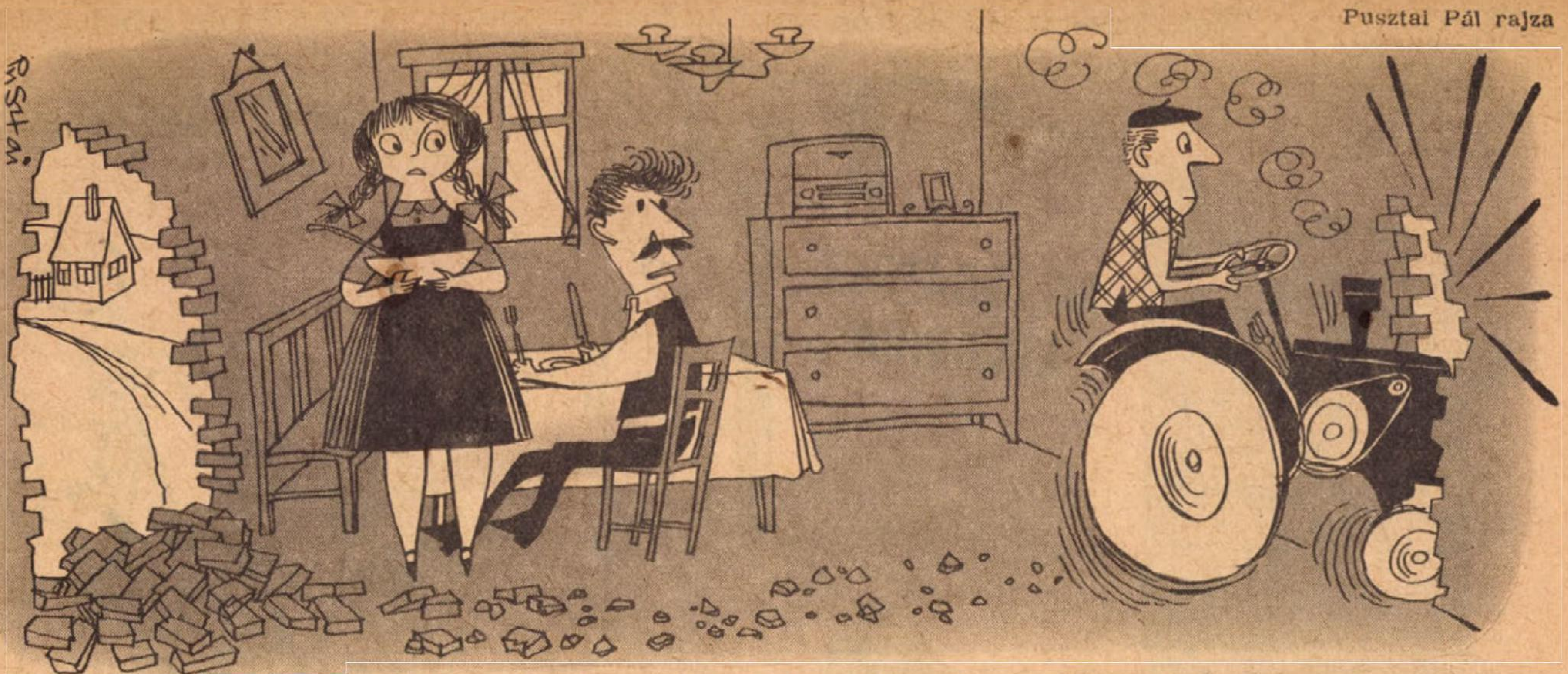

– Nézd csak! Mióta a traktorvezetést tanulja, már nem is köszön a Jani!

Pesti logika

A „Patyolat"-nál

— Jónapot kívánok. Expressz vegytisztításra hoztam kérem ezt a ballonkabátot.

— Szíveskedjék ideadni, hadd vegyem szemügyre. Így. Sajnos, e kabát tisztítását nem vállalhatom el.

— Nem?

— Ugyanis e kabát nem elég tiszta.

— Magam is úgy találtam. Ezért hoztam a tisztítóba.

— Értem uram. Csakhogy ez a kabát nem egyenletesen piszkos. Két jól megfigyelhető, erőteljesebb folt is van rajta.

— Kétségkívül így van, asszonyom. Ezt a kabátot az isten is tisztításra teremtette.

— Meglehet uram, de nem sürgős tisztításra. Én hiába is venném be, az üzemben hozzá sem nyúlnak majd, mivel csak megfelelően tiszta, foltmentes. lehetőleg egészen tiszta holmik tisztítását vállalják.

— Ez az utolsó szava hozzám?

— Sajnos. Próbálkozzék esetleg otthon benzinnel vagy szalmiákszesszel. Ha a foltot kitisztította, semmi akadálya nem lesz, hogy a kabát tisztítását elvállaljuk.

Autótaxiban

— Tessék, gyújtson rá sofőr kartárs . . .

— Köszönöm, nem szabad rágyújtanom . . .

— Becsülöm az akaraterejét, uram. Bizonyára orvosi rendeletre tartóztatja meg magát.

— Nem kérem, hanem a vállalati szabályzatból kifolyólag. A nemdohányzó utasok iránti tapintatból.

— De én dohányzom, sőt szívesebben keresem a dohányosok társaságát is! Tessék, parancsoljon!

— Akkor sem gyújthatok rá! Mert a dohányzás állítólag elvonná a figyelmemet a vezetéstől. Mert a kormány mellett nem szabad idegeskedni.

— Értem. Csakhogy tapasztalatom szerint a dohányzás megnyugtatja a dohányosokat és jobban tudnak összpontosítani. Ön például hogy van olyankor, amikor nem gyújthat rá?

— Idegeskedem.

— Tehát helyesen gondolkodtam! Ennél fogva ragaszkodom hozzá, hogy biztonságosabb utunk érdekében fogadja el tőlem a felkínált cigarettát.

— Mégsem tehetem, uram.

— Még mindig aggályoskodik?

— Igen. Nem szeretem a Kossuth-ot.

Az „Aero" eszpresszónál

— Ne tessék bejönni! Csak hat órától vagyunk nyitva!

— Milyen kár! Az autóbuszom tíz perccel hat óra előtt indul ki a repülőtérre.

— Őszintén sajnálom uram. Mi így is, a hat órás bolt-nyitással két-három órával korábban nyitunk a legtöbb eszpresszónál, hogy a repülőutasok kényelmét szolgáljuk.

— Igen figyelmes gondolat volt. Ám *valamennyi* reggeli repülőjárathoz öt és hat óra között indulnak el az autóbuszok. Önök pedig hat órakor nyitnak. Ilyen módon már egyre megy, hogy hat órakor nyitnak-e vagy nyolc órakor.

— Hogy mondhat ilyent uram! És hová menjen az, aki ilyen korán reggel lekési a repülőgépet?

(somogyi)

Aktuális anyai intelem

Szűr-Szabó József rajza

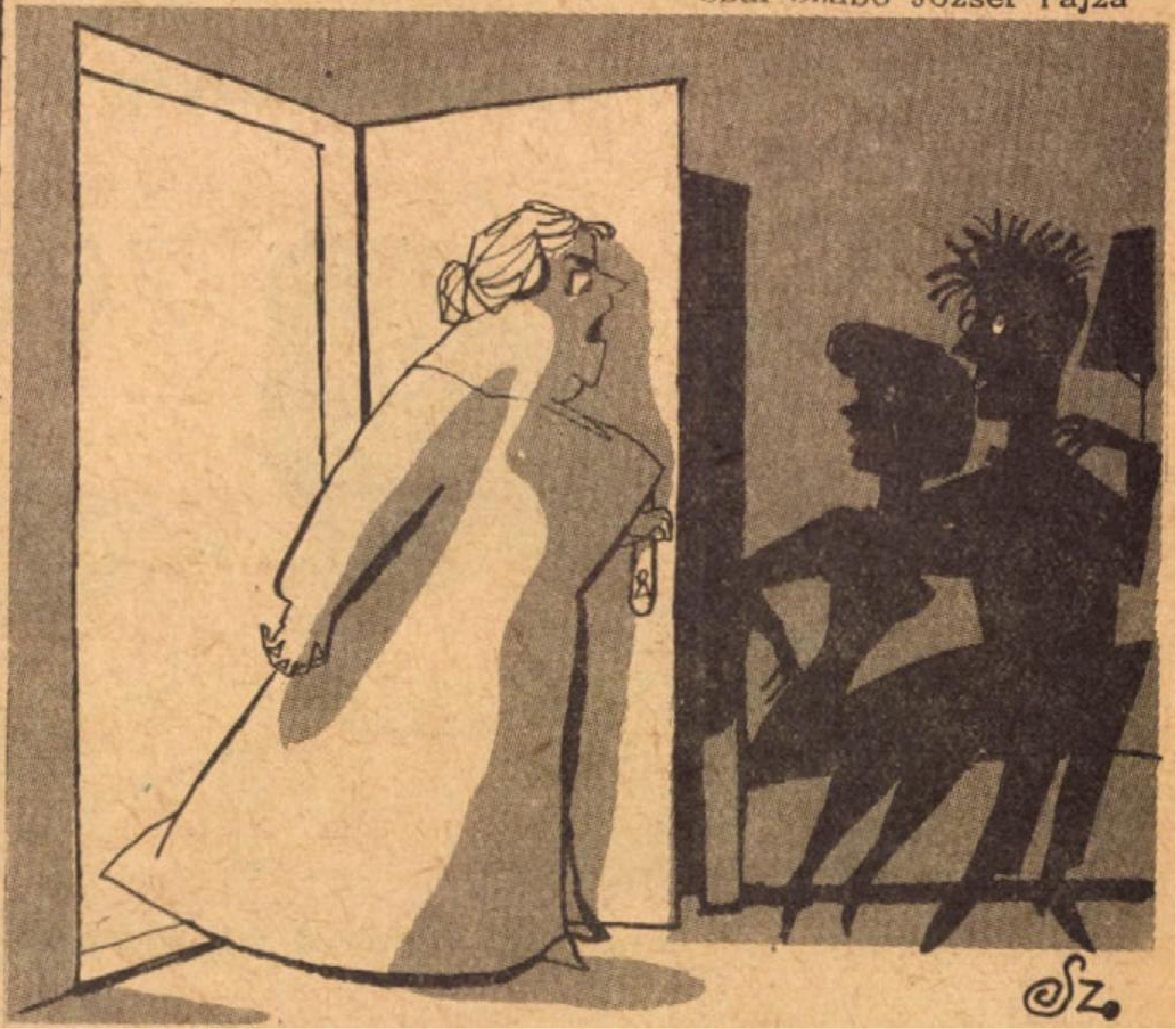

– Nem volna jobb, ha nyílt ülést tartanátok?!

Családdal együtt is üdültet a SZOT

Mészáros András rajza

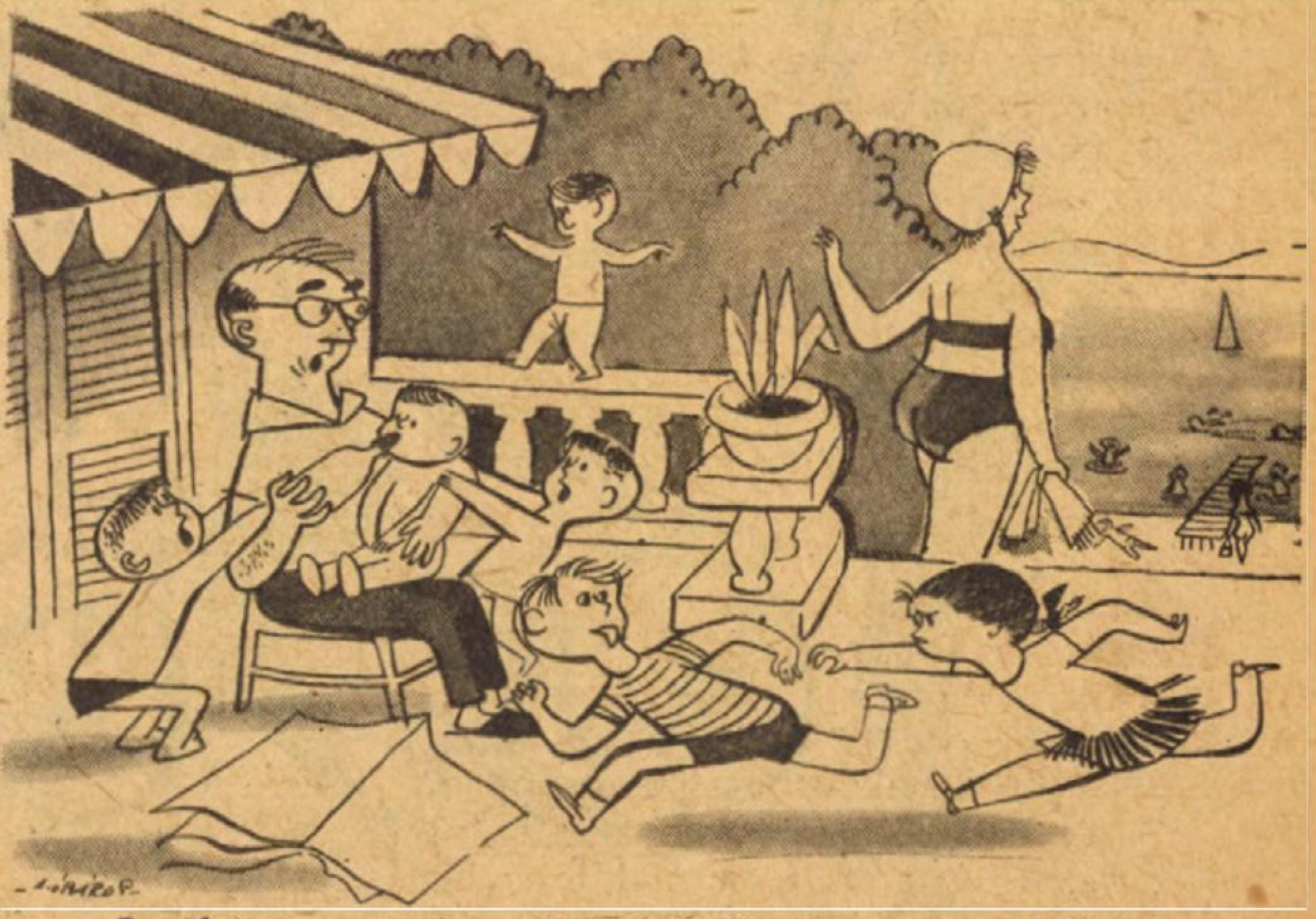

– Jenőkém, megyek a vízbe . . . Vigyázz a gyerekekre!
– Na tessék! Hát ezt érdemlem én a szakszervezettől?!

Reklámok a tűzfalakon

Gerő Sándor rajza

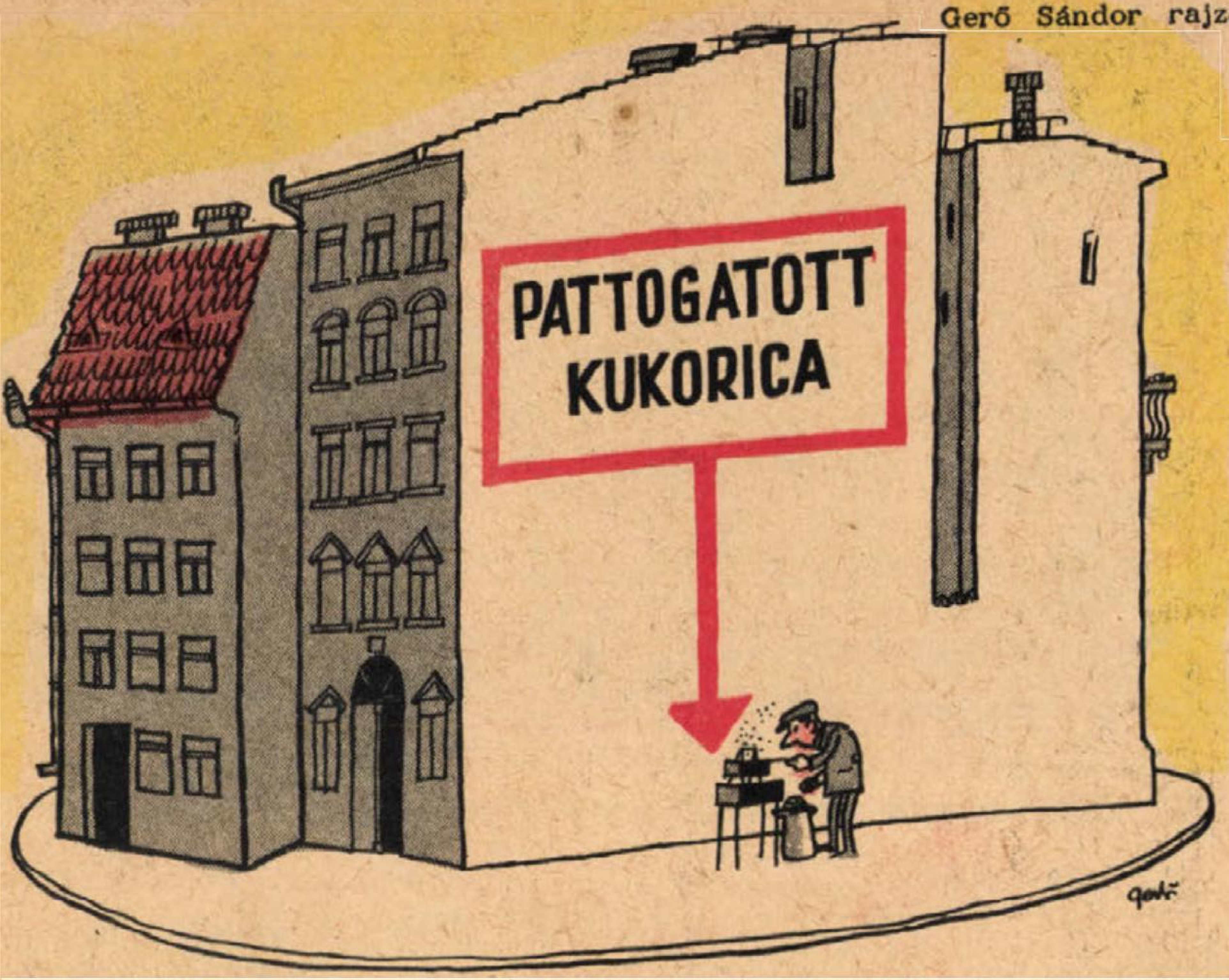
PATTOGATOTT KUKORICA
gerő

Itt a hangos fénykép

Sándor Károly rajza

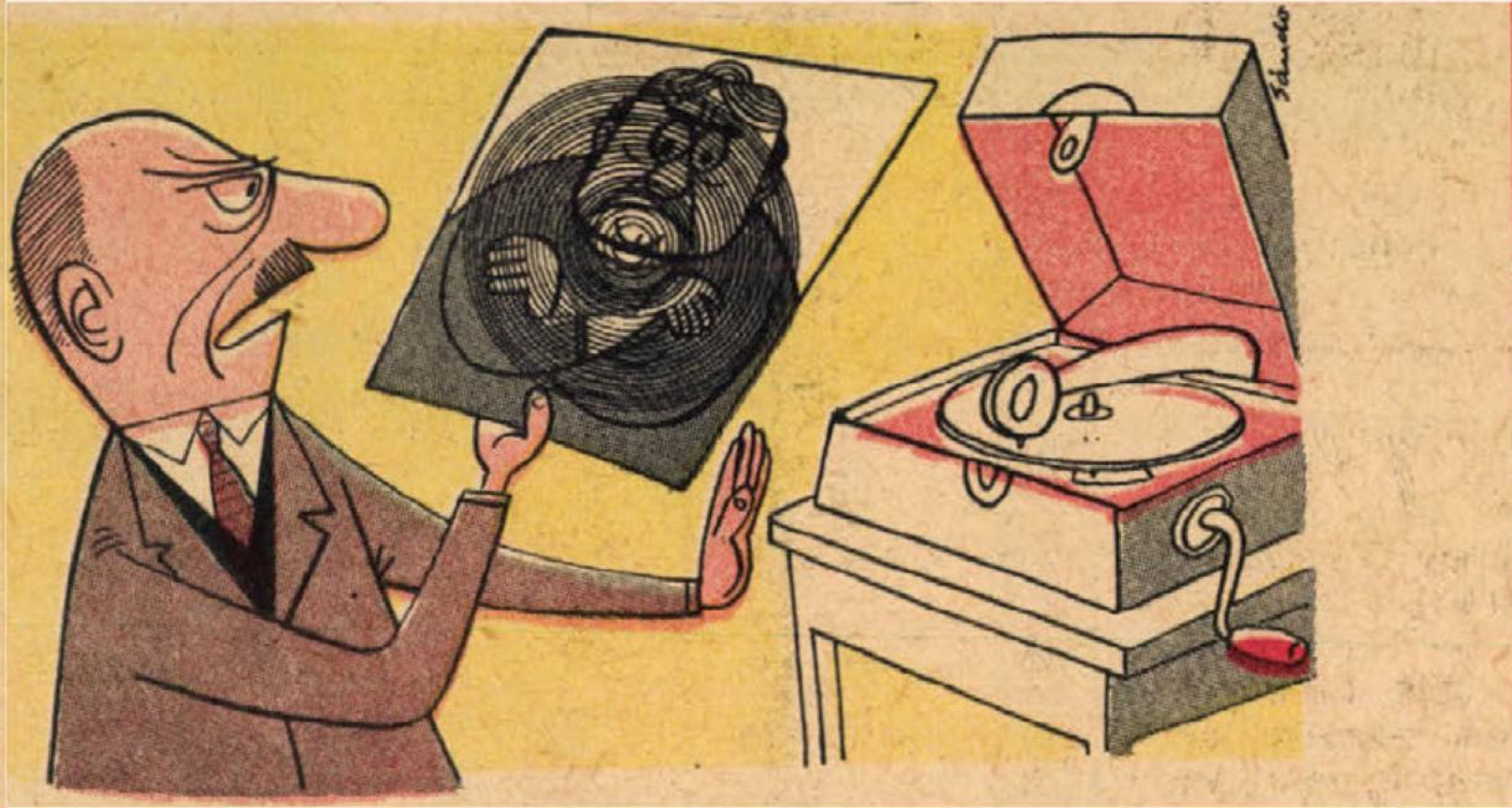

– Ajjaj, ezt a lemezt már ismerem!

A nyertes

Toncz Tibor rajza

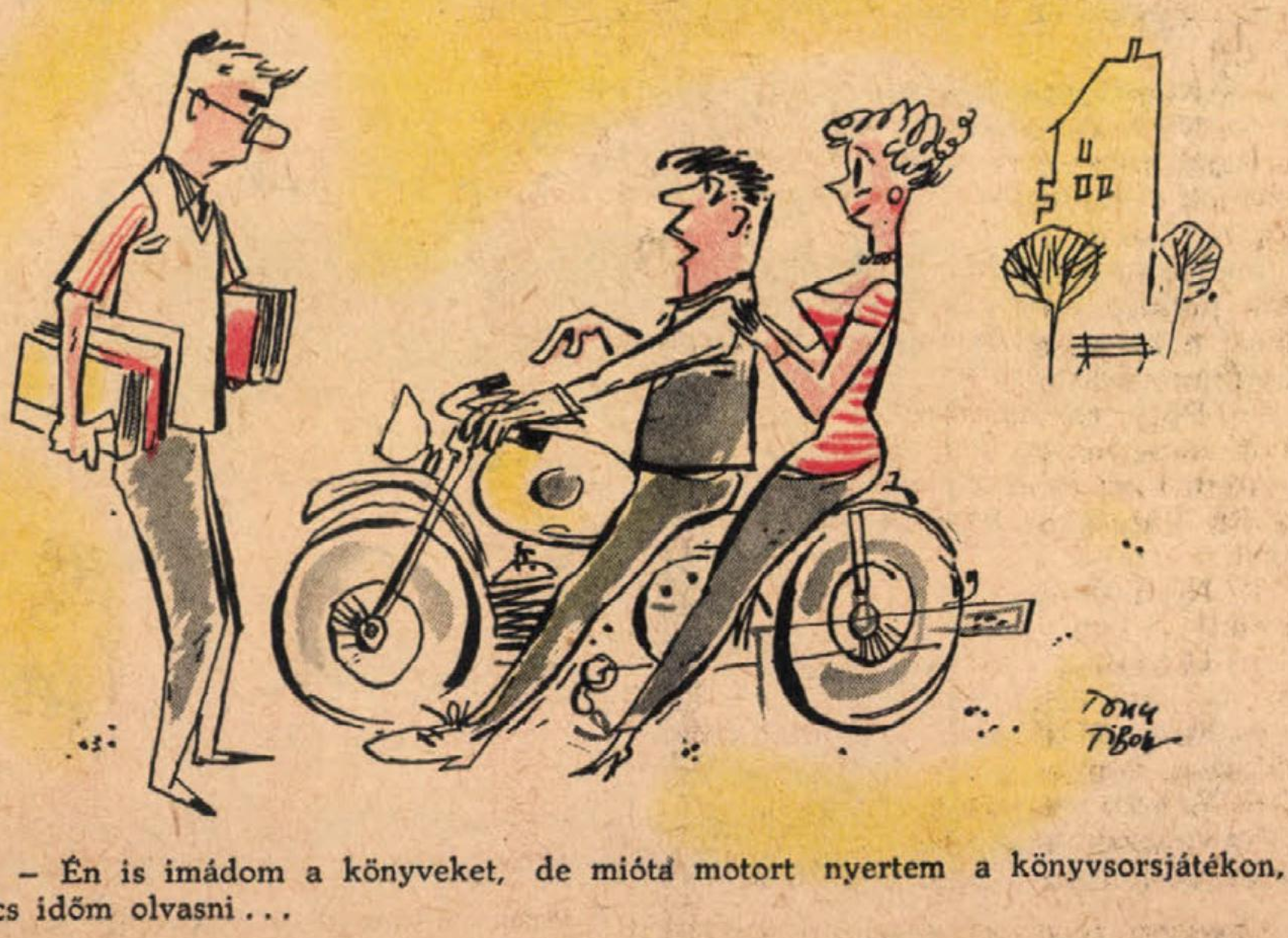
Toncz Tibor

– Én is imádom a könyveket, de mióta motort nyertem a könyvsorsjátékon, nincs időm olvasni . . .

E heti hirdetésünk

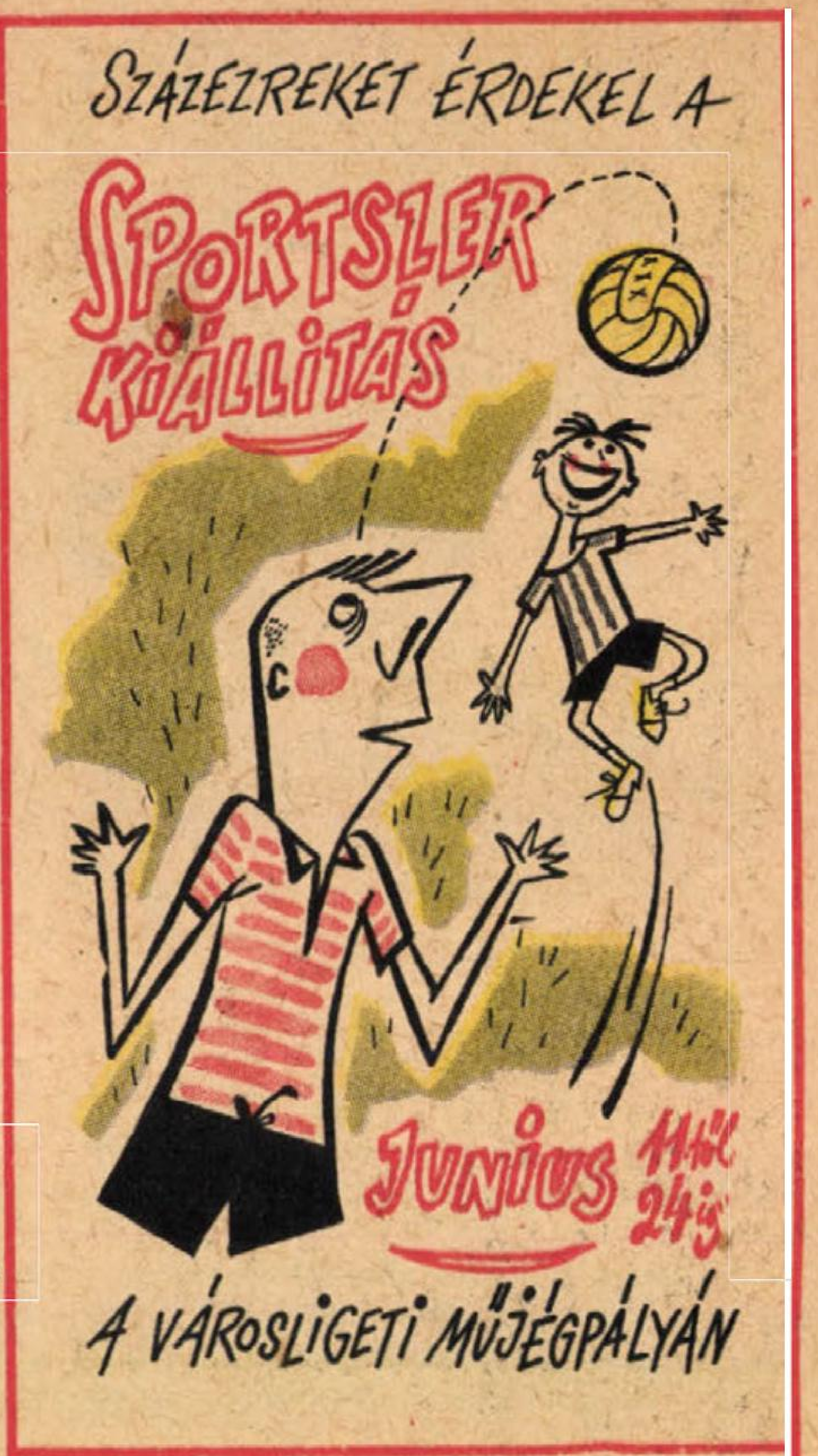
SZÁZEZREKET ÉRDEKEL A
SPORTSLER KIÁLLÍTÁS
JUNIUS 11-től 24-ig
A VÁROSLIGETI MŰJÉGPÁLYÁN

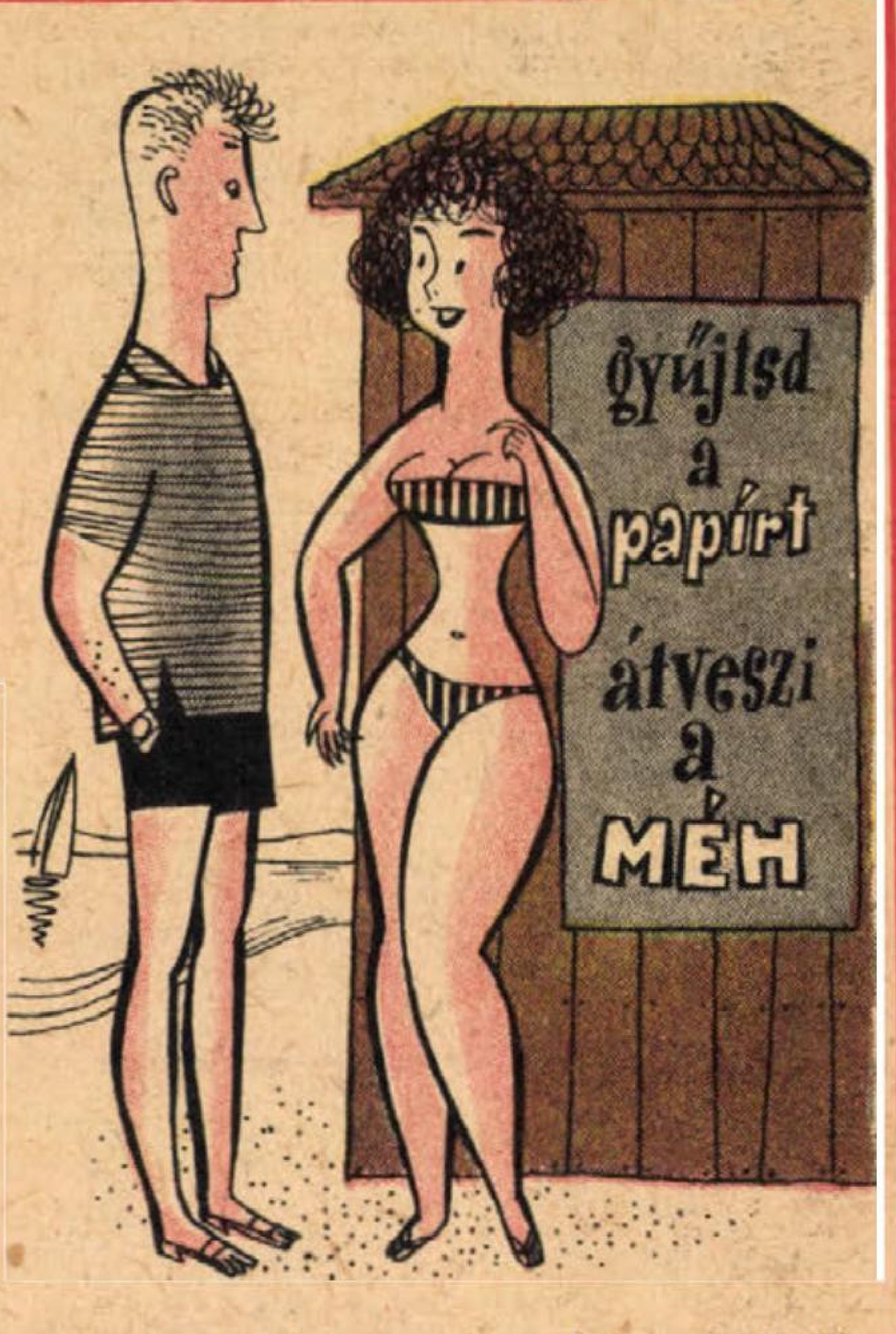
gyűjtsd a papírt átveszi a MÉH

– Mit szól hozzá, Pista? A papirhulladék árából vettem.

– Őszinte legyek? Gyűjthetett volna többet is.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A féligkész ételek után várható árucikkek

Sándor Károly rajza

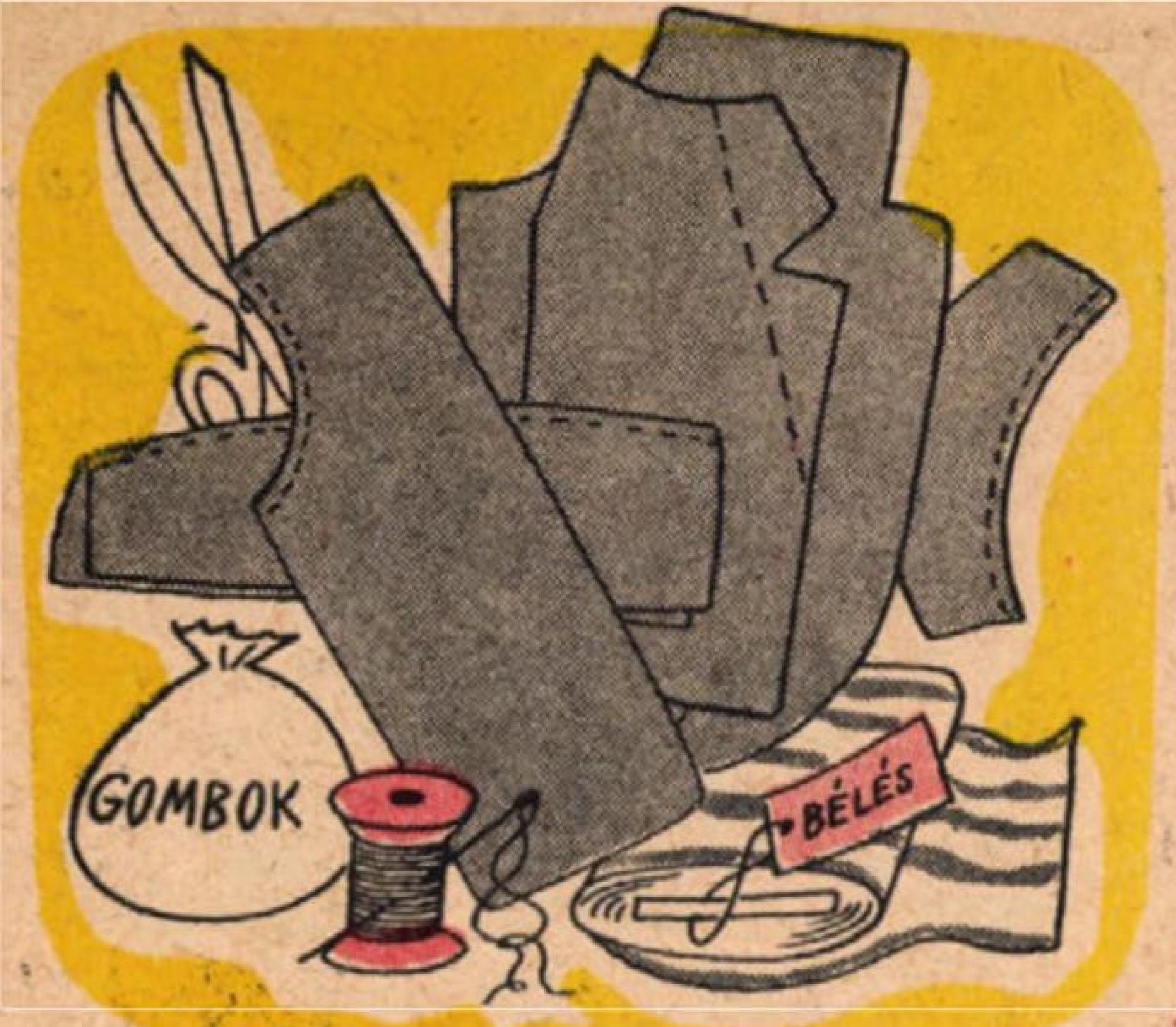

Féligkész konfekcióruha

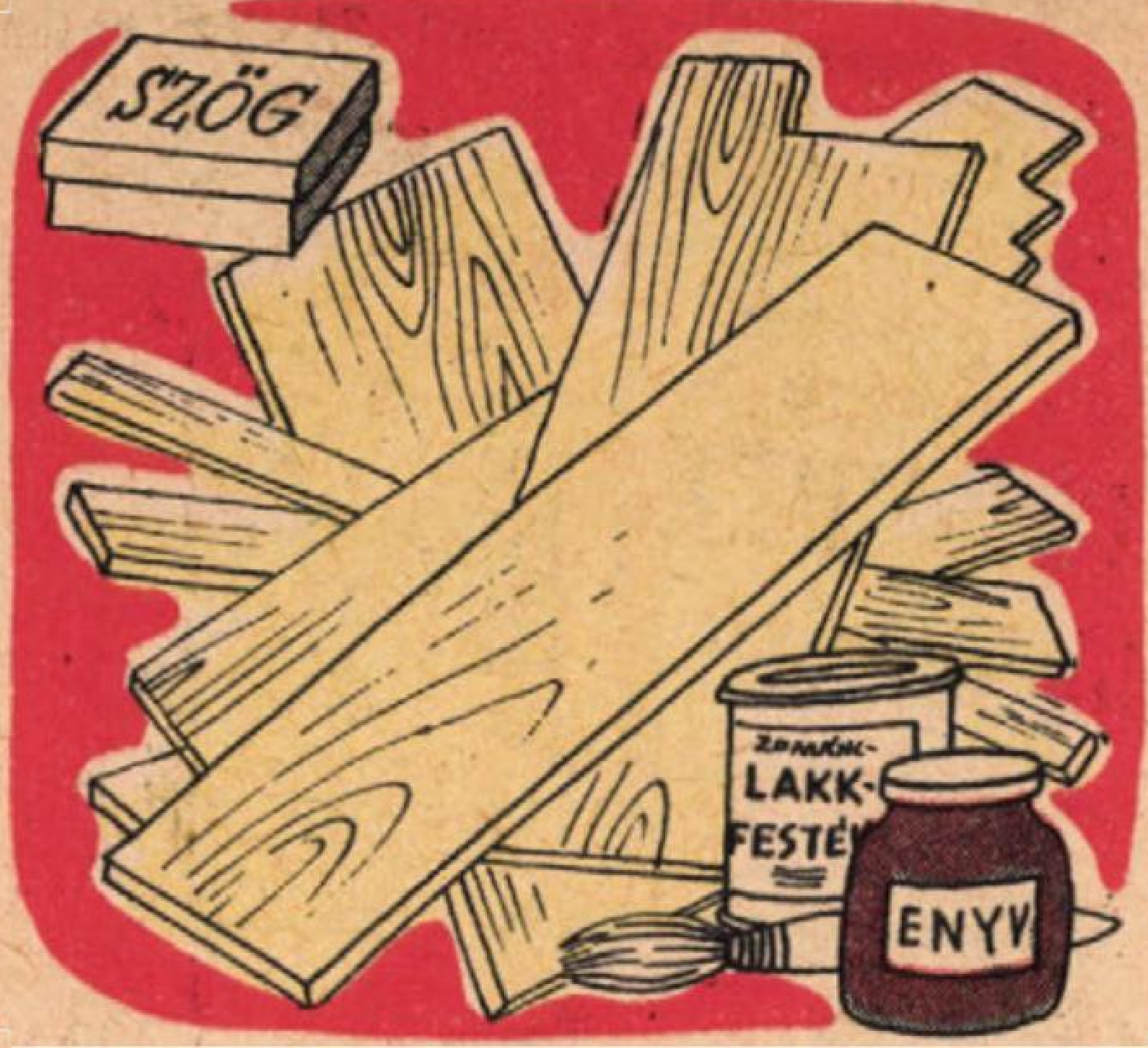

Házilag összerakható, modern vonalú konyhakredenc

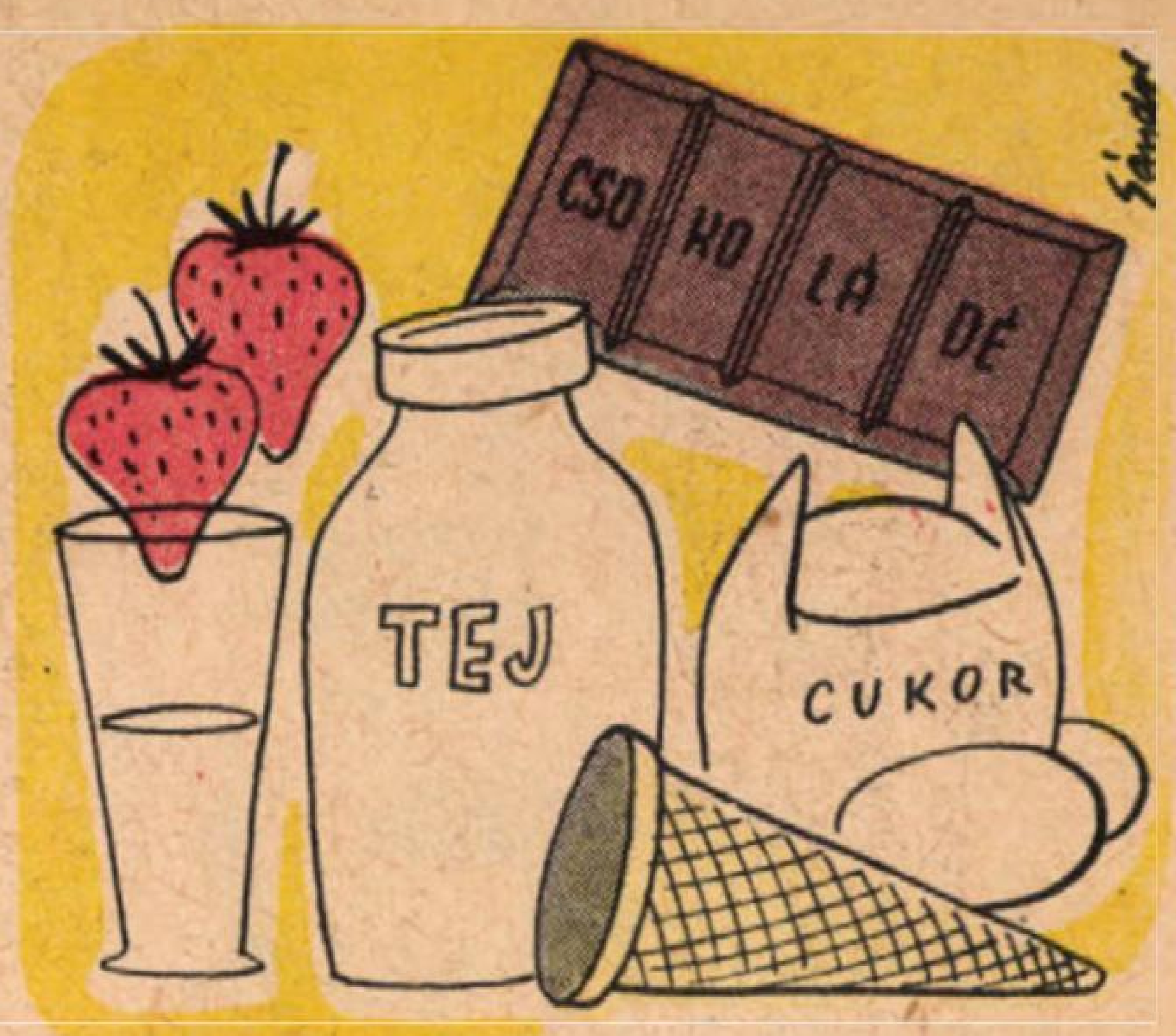

Egyéni ízlés szerint elkészíthető tölcsérfagylalt

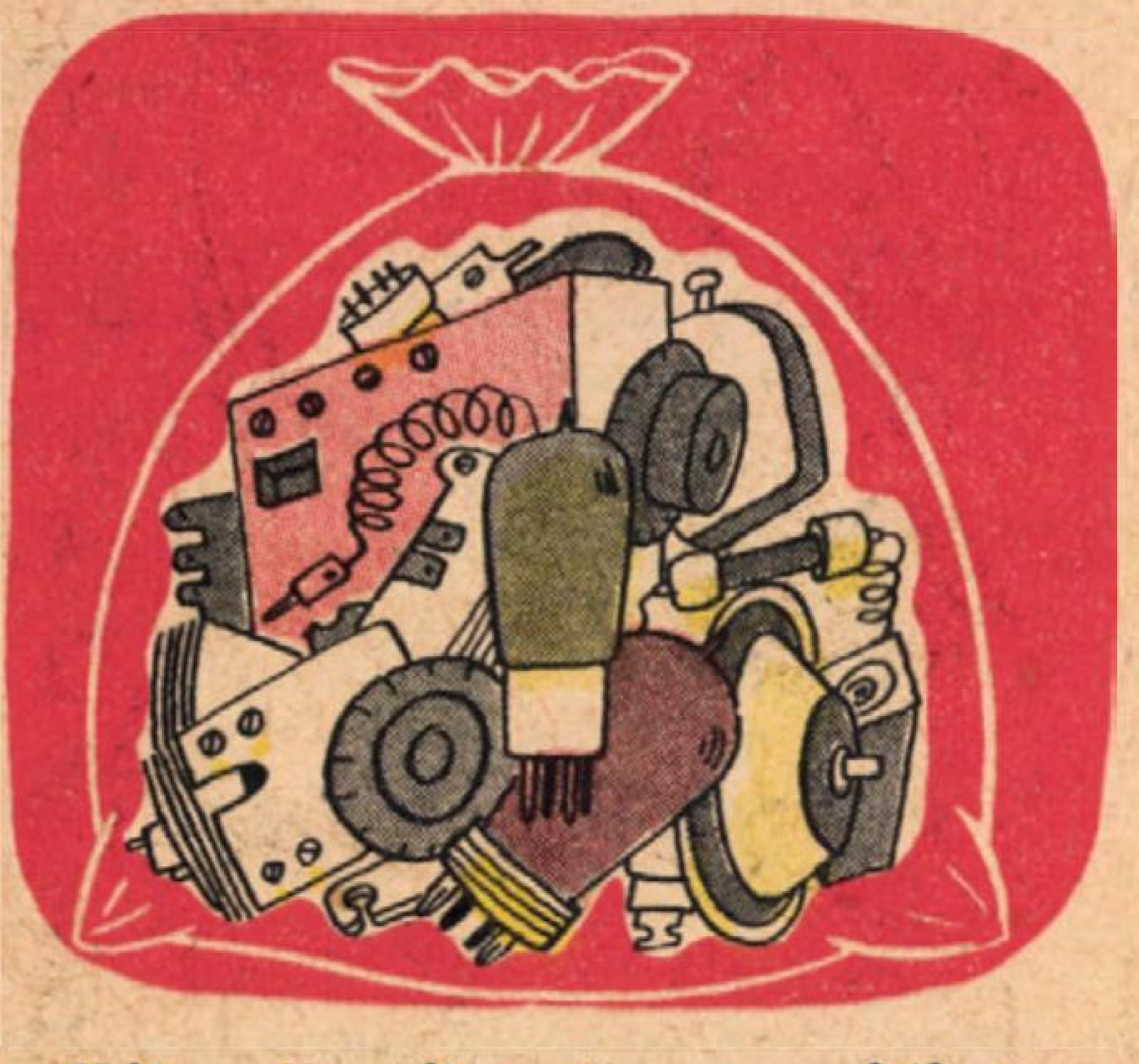

Világvevő rádió műanyag-zacskóban

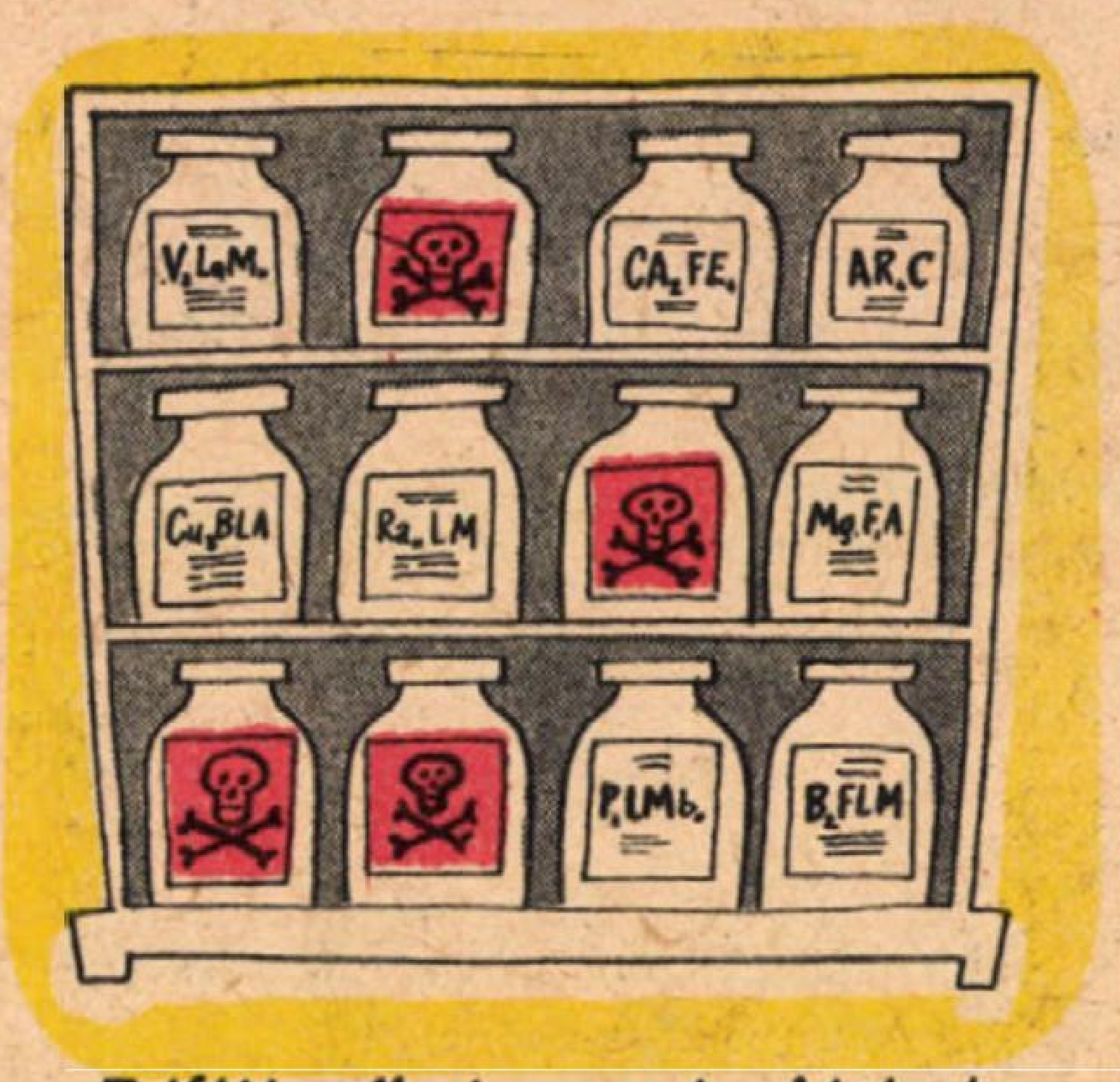

Fejfájás elleni orvosság, kívánság szerinti vegyianyagokból

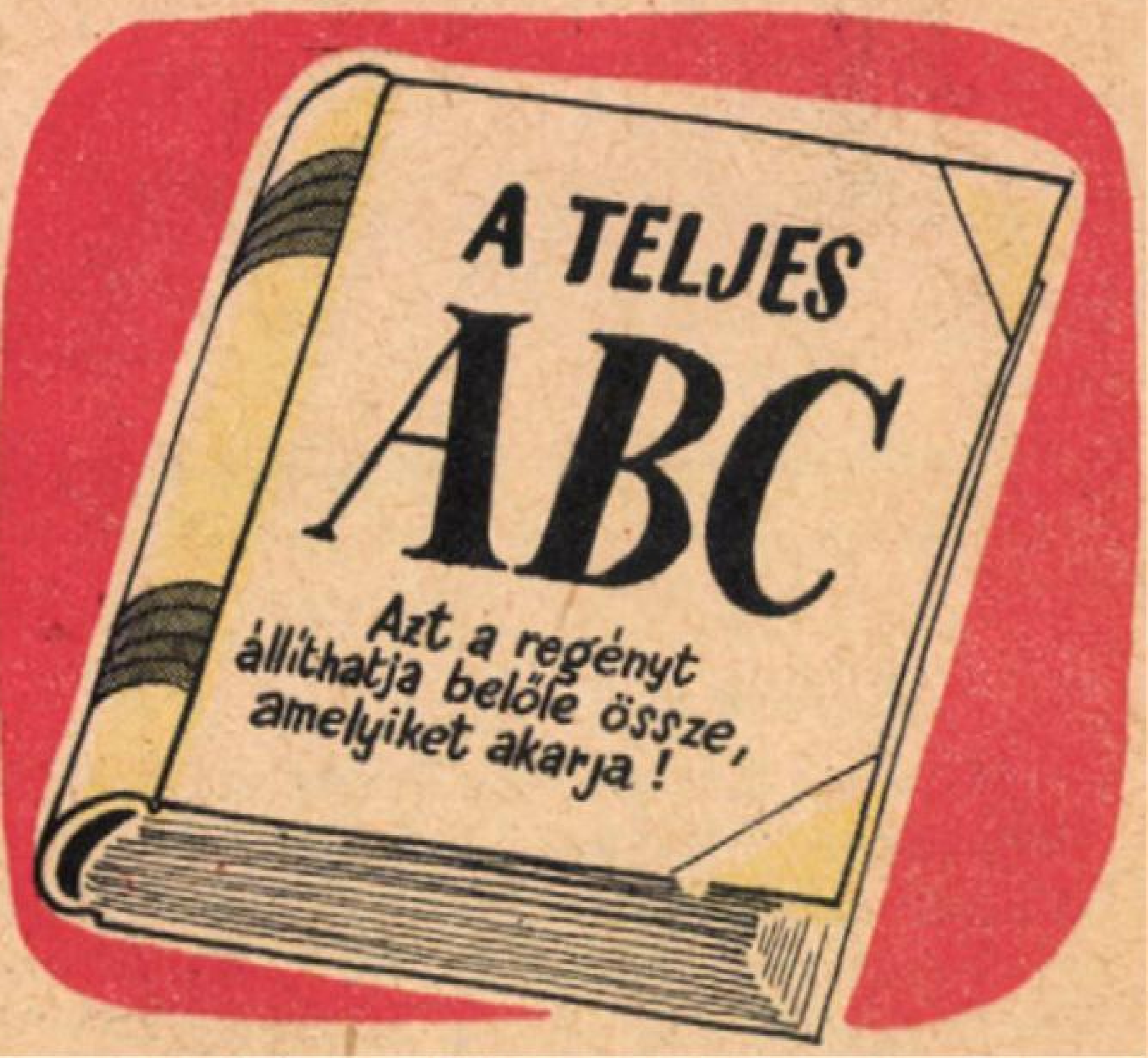
A TELJES
ABC
Azt a regényt állíthatja belőle össze, amelyiket akarja!

Irodalom előregyártott elemekből

SZMIRNOV:

A VITA

Mindkettőnek egyszerre nyílt mézes-mázos mosolyra az ajka.

— Azt hiszem, egy kicsit zavartam önt: véletlenül meglöktem. Őszintén sajnálom és bocsánatot kérek.

— Bocsánatot kér? Nem értem. Azért, mert meglöktem?

— Ön?... De könyörgöm! Hogy gondolja? Én löktem meg — és én kérek bocsánatot.

— Biztosítom önt, hogy nem önnek, hanem nekem kell bocsánatot kérnem.

— De nem! Nagyon jól emlékszem rá, hogyan történt. Feltettem a lábam a villamos lépcsőjére, megfogtam a kapaszkodót és véletlenül meglöktem önt a jobbkezemmel.

— Ugyan... bocsásson meg! Ön tendenciózusan világítja meg a tényeket. A dolog így történt: amikor felszálltam a pótkocsira, a bal vállammal horzsoltam önt. Ezért nekem kell bocsánatot kérnem, csak nekem.

Az utasok az épületes párbeszéd hallatára helyeslő pillantásokat vetettek egymásra, a kalauznő pedig, akinek ujjatlan kesztyű volt a kezén, hogy ügyesebben bánjon a jegyekkel, megbékélten sóhajtott:

— Ha mind ilyenek volnának...

Kis idő múlva a peronról indulatos, bosszús hangok hallatszottak. Az utasok odafigyeltek.

— Miért nem akarja elismerni, hogy én löktem meg magát? Makacs ember...

— Maga makacs ember. Én löktem meg magát és bocsánatot kérek.

— Én löktem meg.

— Nem! Én!

— Nekem kell bocsánatot kérnem!...

— Nem igaz! Nekem!

— Ne haragudjon, de ha az ember önt jól szemügyre veszi, olyan, mint akinek csecsemőkorában nem nőtt be a fejelágya.

— No ne vicceljen, maga minta érték nélküli bóvli. Századszor ismétlem: nekem kell bocsánatot kérnem! Csupán nekem!

— Pfuj, hát ez több a soknál... Van képe hozzá, hogy letagadja? Én löktem meg és bocsánatot kérek. Egy birka valóságos lángész önhöz képest.

— Nem óhajtok tovább tárgyalni önnel!...

— Ugyanezt akartam mondani én is!

— Maga sötét alak, goromba, műveletlen, hülye...

— Bagoly mondja a verébnek...

Az utasok már nem tekingettek össze. A kalauznő újra sóhajtott.

(Oroszból fordította Pogonyi Antal.)

Magassági rekordok

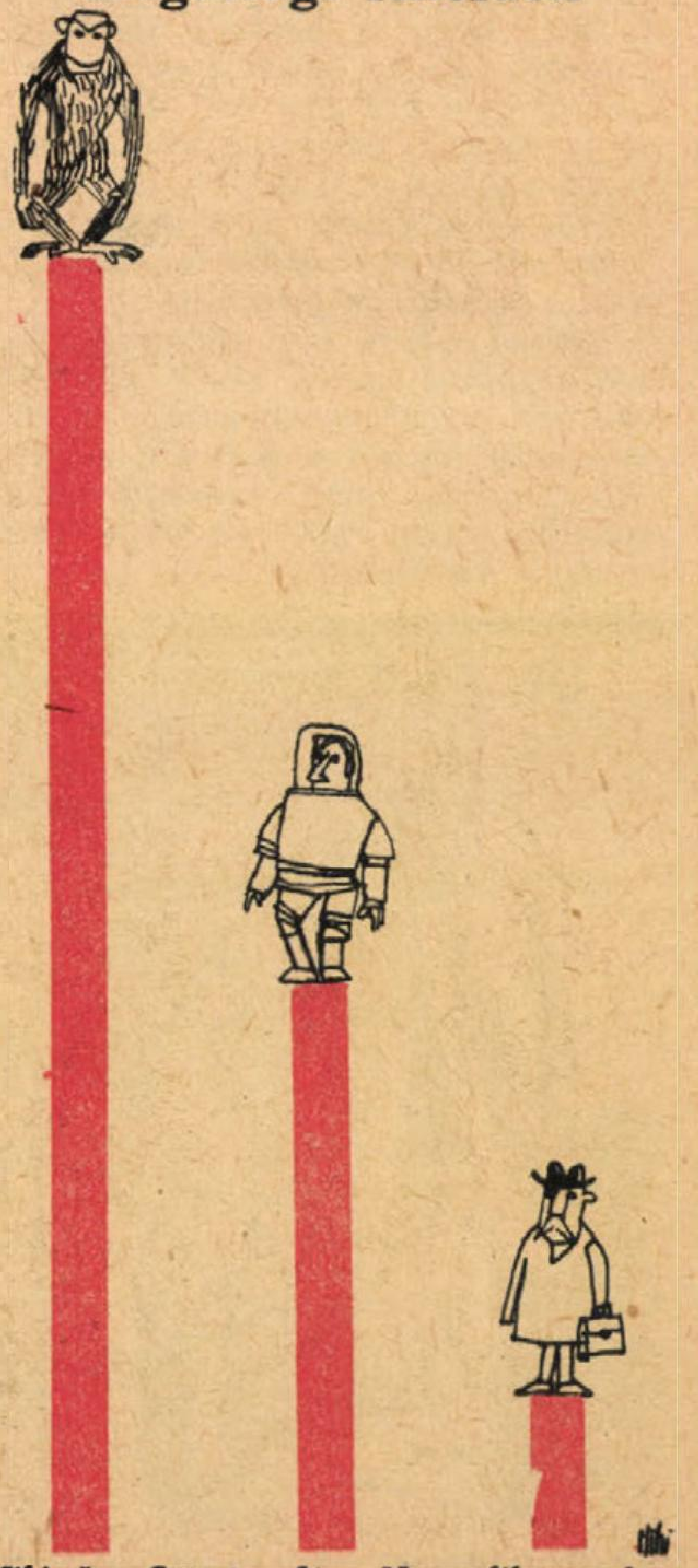

Törpeautó

Kaján Tibor rajza

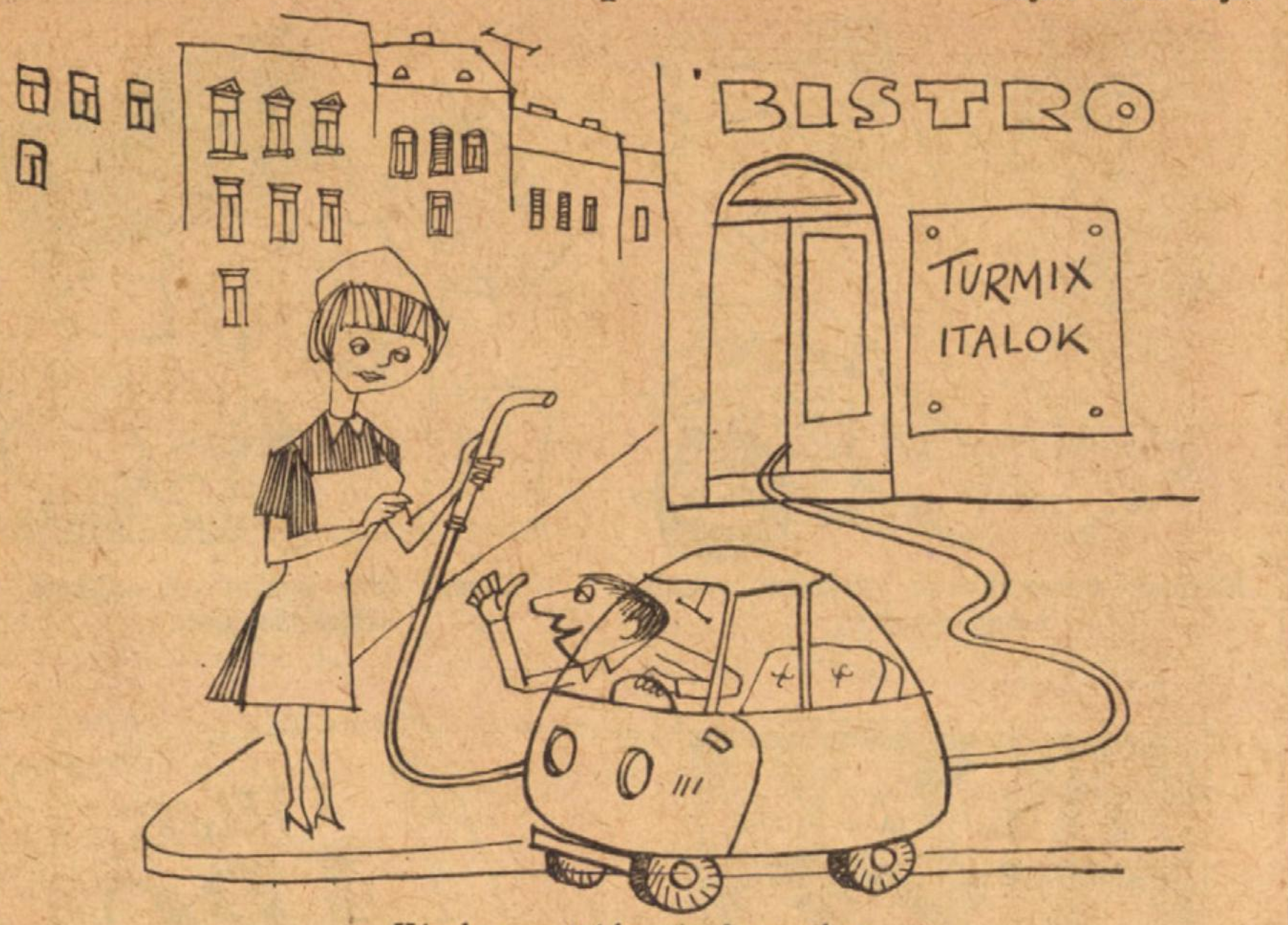

– Kérek egy tej-benzin keveréket...

KÜZDELEM A HORKOLÁS ELLEN

Mint az Associated Press című hírügynökség jelenti Genovából, egy bolgár származású olasz orvos, Borisz H. Vasziljev doktor kitalált egy olyan szerkezetet, amelynek segítségével a horkoló hallja saját horkolását. A készülék hasonlít a nagyothallók hallókészülékéhez, s a horkolást a horkoló füléhez közvetíti. Az orvos nem is azt reméli a készüléktől, hogy a horkoló felébred a szörnyű hangra, majd a mardosó önvádtól nem tud elaludni. Korántsem. A horkoló rendszerint azért horkol, mert a hátán fekszik. Ha a készülék segítségével fülébe zeng saját horkolása, akkor egyszerűen oldalára fordul, s megszűnik horkolni.

Persze semmi sem tökéletes. Mert előfordulhat az is, hogy a horkoló minden megafon-berendezés ellenére is tovább horkol és esze ágában sincs abbahagyni. Szép számmal vannak ugyanis olyan emberek, akik élvezik a saját hangjukat.

Női bankrablók

Az amerikai „New York Herald Tribune” című újság érdekes cikket közölt a nők térhódításáról egy eddig férfiasnak tartott szakmában, a bankrablásban, amely Amerikában eléggé mindennapi társadalmi jelenség. Az amerikai hatóságokat megdöbbentette a nők fokozott részvétele a bankok megtámadásában. Nem egy bűneset során az is kiderült, hogy a női banditák sokszor kegyetlenebbek, vakmerőbbek, mint férfi kartársaik.

De a bűn elleni küzdelemből is kiveszik a részüket a nők. Egy középkorú háziasszony például esernyővel ütött le egy bankrablót a pénztárteremben. Amikor gratuláltak neki hőstettéhez, csodálkozva így válaszolt:

— Nem tudtam, hogy bankrabló, csak azt láttam, hogy elém tolakodik.

Ha majd meglesz a közvetlen kapcsolású interurbán

Gerő Sándor rajza

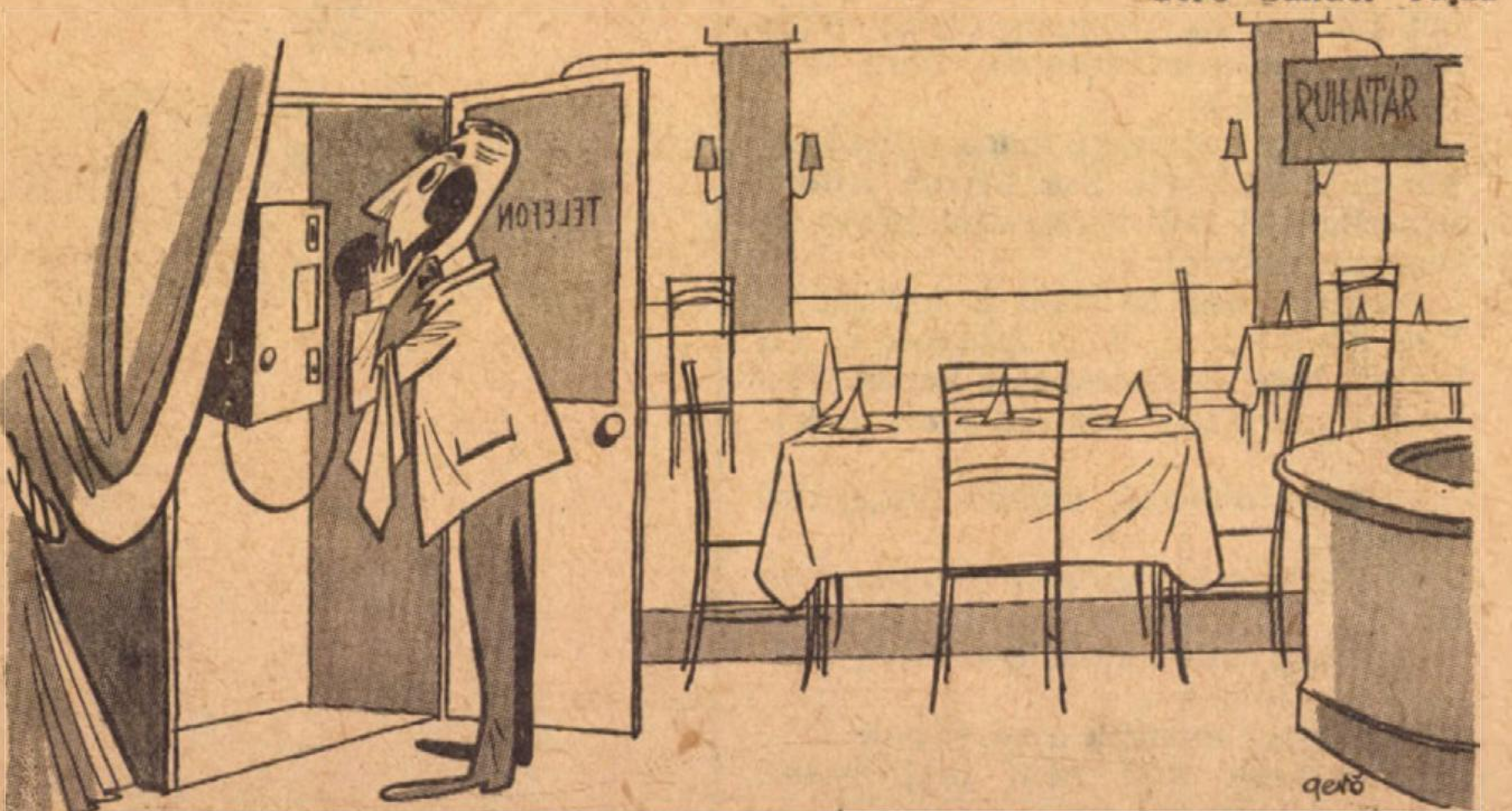

– Nem kérem, téves! Ez nem a Budapest étterem Moszkvából, hanem a Moszkva étterem Budapestről!

Le a bürokráciával

Díszkút, vagy szemétgyűjtő?

A Nagy Lajos király úti új lakótelep első épületcsoportja előtt van egy szép díszkút. A díszkutat nyilván azzal a céllal helyezték ide, hogy emelje a lakótelep kultúrszínvonalát. A mai állapotában – sajnos – a díszkút erre nem képes. A medencéje tele van szeméttel, kődarabokkal és poshadt esővízzel. Vajon, kinek a gondozására bízták ezt a díszkutat? ... – kérdik a környék lakói.

*

Egy békés javaslat

A VIII. kerületben egy nyúlfarknyi kis utcácska arról nevezetes, hogy az elejét „Békési”, a végét pedig „Békés” utcának keresztelték el névadói.

Döntsék el az illetékesek: Békési vagy Békés, de ne hagyják így, felemás néven ezt a picurka utcát.

Dr. Várkonyi István postaig.,
XII., Stromfeld A. út 34.

*

Túlteljesítés

Kedves Ludas Matyi!

Mellékelten küldök egy celofán tasakot, amelyben öt deka pörköltkávét vásároltam. A tasakra ragasztott címkéről megláthatod te is, hogy a kávé szavatossági ideje hat hét és látható az is, hogy készült 1959. november 20-án. Kíváncsi vagyok, hogy az Élelmiszercsomagoló Vállalat hogyan csomagolhatta a májusi kávét novemberben?

Dr. Varga Mihály állatorvos,
Madaras

*

Szeszélyes busz

A XI. kerület, Gazdagréti út buszmegállójánál gyakran előfordul, hogy a busz nem áll meg. A buszvezetők egyike-másika fittyet hányva a megállónál tömörült utasokra, elsuhan, mint egy luxusautó, rendszerint reggel félhat és negyedhét között, amikor mindenki munkába siet. Ezt a lehetetlen állapotot már többször szóvátettük az indítóállomáson és a kalauznál is, de a mi buszunk makacs maradt és most is csak akkor áll meg, ha a vezetője jónak látja. Minek akkor a megállóhely? — kérdi Kriszti Józsefné (XI., Regős u. 17.) és tizenhárom utas.

*

Szégyelli a nevét?

A csomagolt édességek borító papírján fel kell tüntetni az árat és a gyártó vállalat nevét. A napokban vettem egy édességszeletet, amelynek papírján a következő olvasható: „ROP szelet. Ára: 2 Ft. Telefon: 425–305.” Arra vagyok kíváncsi, hogy a gyártó vállalat miért burkolódzik a telefonszámba?

Rácz Lajos
Rákosszentmihály, Petőfi u. 60.

*

Ludas Matyi postájából

„Hétezren kérik” című cikkel kapcsolatban közöljük: „Kétheti próbaidőre a 95-ös autóbuszjáratot a Sörgyár utca—Szlávy utcai útvonalon közlekedtetjük.”

Gráner József forg. csoportvez. h.,
Főv. Tan. Közl. Igazg.

Ezt olvastuk...

Mi lesz a Földdel?

„Lustul a Föld!” írja a Magyar Ifjúság, „Megáll a Föld?” — kérdi a Népszava. A hideg verejték lepett el a rémülettől, de aztán kiderült, hogy egyelőre nincs nagy baj, mert a két lap cikke egymással éppen ellentétes értelmű. A Magyar Ifjúság szerint a Föld naponta 0,000117 másodperccel *lassabban forog,* a Népszava szerint a Föld minden egyes fordulata 0,00117 másodperccel *rövidebb ideig tart.* Ez utóbbi tehát azt jelenti, hogy a Föld gyorsabban forog. Ha a Magyar Ifjúság szerint lassabban, a Népszava szerint gyorsabban forog a Föld, akkor az igazság valószínűleg középen van, s a Föld úgy forog, mint eddig. Csak két cikkel gazdagabban.

Sportidőket élünk

A Kisalföld című lap hasábjain olvassuk ezt a gyönyörű szép címet: *„Megkezdődött a nőgyógyászok idei nagygyűlésének döntője.”* A cikk nem közli, hány szülész jutott a döntőbe.

Mentők! Segítség!

Prágáról közöl útirajzot a Magyar Nemzet s a város közlekedésének ismertetésében e sorokat írja:

„E régi és új kocsik egyaránt angolnaszerű ügyességgel surrannak be a legszűkebb utcába is — némely helyen olyan keskeny az átjáró, hogy a két sín egymásbafut...”

Kész karambol!

Ritka szerep

A Pécsi Napló Komlóssy Erzsébetnek, az Operaház fiatal énekesnőjének fényképét közli s az aláírás: *„Rigoletto — Azucena szerepében.”*

Azucena áthelyezéséről a Trubadurból a Rigolettóba a hivatalos lapban mindmáig nem jelent meg közlemény. A Pécsi Napló kezdeményezését tehát az operabarátok nevében visszautasítjuk.

Régi kérdés

Régi probléma, hogy mit csinál a szél, ha nem fúj. Ehhez a problémához újabb probléma csatlakozott: mit csinál az eső, ha nem esik? A Hétfői Hírek sportrovatában ugyanis ezt olvastuk:

„Még a két nap óta szakadatlanul szitáló eső is elállt egy kissé, hogy tanúja legyen az örök rangadónak.”

Szerintünk az eső csak akkor nézheti a rangadót, ha esik. Ha ugyanis elállt, akkor nincs, s ami nincs, az nem nézheti a rangadót.

Somló István:
Színészek, szerepek

Ezzel a címmel szépkiállítású könyv jelent meg a napokban.

A vaskos, 475 oldalas kötet azonban nem kiváló színművészünk visszaemlékezéseit vagy tanulmányait tartalmazza, hanem — világhírű angol, orosz és francia színházi emberek cikkeit. E cikkek közül kettőt Somló István fordított, önállóan pedig mindössze egyet írt, 22 oldal terjedelemben. Hogyan lehet a könyv szerzőjének feltüntetni azt, aki a könyvnek egyhuszadánál kisebb részét írta mindössze? Nem éppen ízléses dolog az ilyesmi.

Dr. Árgus

Amerikai—francia ellentétek az atomfegyverek körül

Erdei Sándor rajza

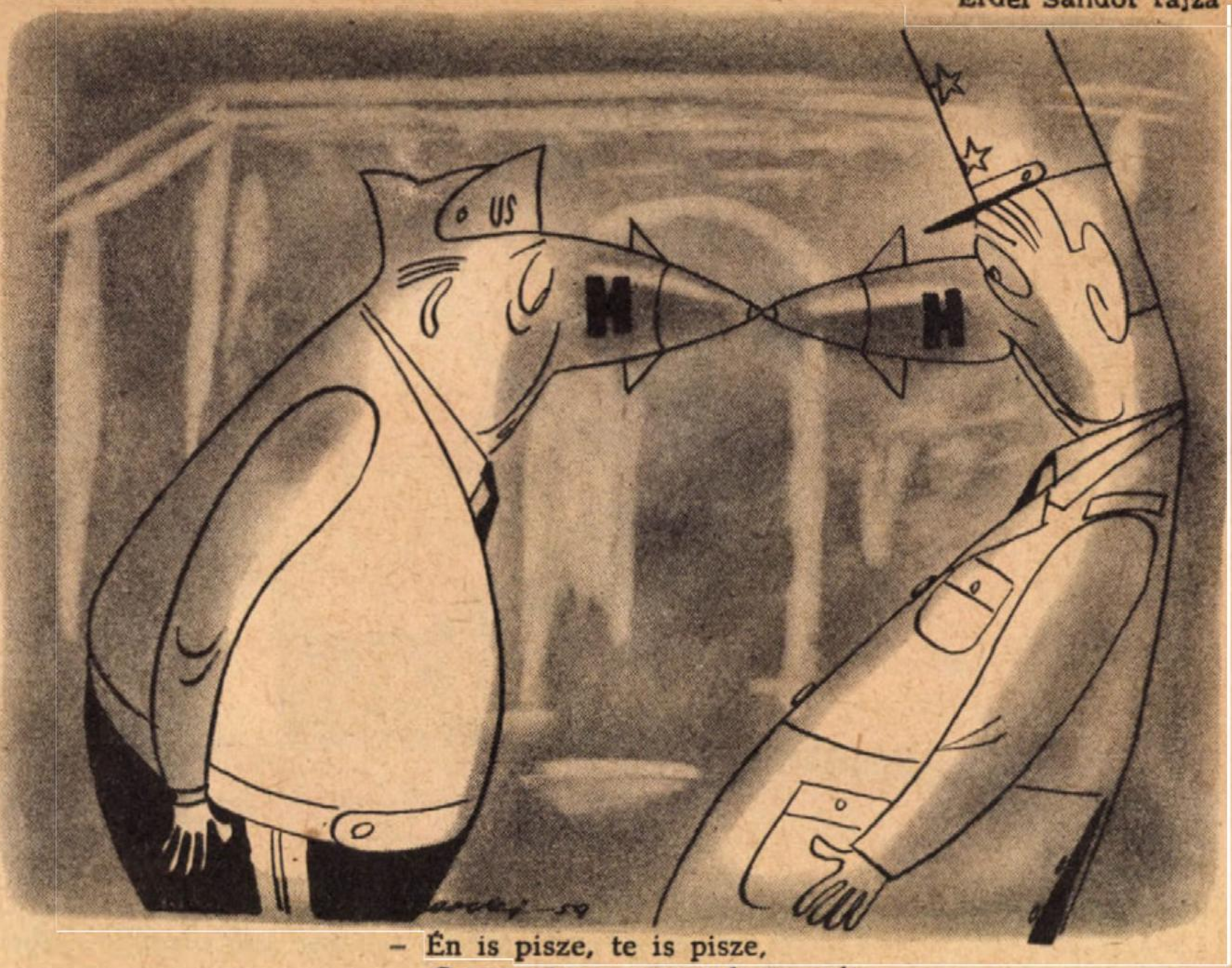

– Én is pisze, te is pisze,
Gyere pisze, vesszünk össze! ...

Hurrá, rágógumi!

Örömmel látom, hogy az édesipar megajándékozott bennünket a rágógumival.

Különösen az tesz boldoggá, hogy drága kis gyermekeink ennyire megszerették. Tudjuk, valljuk: a gyermek: a jövő. Ők minden reménységünk és nekünk, felnőtteknek kötelességünk, hogy aranyos apróságaink testét-lelkét üdén tartsuk az elkövetkezendő időkre. Ám, már régebben észrevettem, hogy aranyos apróságaink unatkoznak. Mert mi szórakoztató kínálkozott számukra? A futball?! Mi öröm van abban, hogy két kedves fiúcska beáll a forgalmas kapualjba és egy otromba labdát rugdos ide-oda? Na, hagyján, ha egy erőteljesebb rúgás a szemben álló ház üzletének kirakatába küldi a bőrbombát. Ez még annyira amennyire szórakoztató, de hogy hátba vágjunk egy öreg nénit, aki a piaci kosárral iparkodik hazafelé, mi ebben a vicces?

Vagy vegyük a rollert! Sovány szórakozás az is. Az aranyos, derülni vágyó apróság belerohan a járókelők sűrűjébe, na és? Az amúgy is tétován imbolygó nyugdíjas bácsi, ha sípcsonton rúgták, zokszó nélkül leül a járda szélére és várja a mentőket.

A rágógumi veszélytelen, mert egyszemélyi. A legnagyobb csendben szórakoztat, úgyszólván kockázat nélkül. A családi körben éppen úgy, mint az iskolában tág teret nyit a szórakozásnak. Apuka székére helyezve, remekül lehorgonyozza a fatert, anyuska zsebkendőit is pompásan lehet vele rögzíteni a fehérneműs szekrényben. Öcsike ügyesen leragasztott szemmel úgy üvölt, mint a hiéna. Ugyanilyen mulattató, ha a tanár úr székére tapasztjuk, vagy összeragasztjuk vele az osztálykönyv lapjait. Már ennyiből is kitetszik, hogy a rágógumi nagyon szórakoztató. Respektálja a csendrendeletet, nem hoz pofonveszélyt híveire, tisztítja a fogakat, növeli a gyomor egészséges munkakedvét, szóval: hurrá, rágógumi! Ejnye, de jó, hogy gyártjuk!

Urai Dezső

Háztartási boy-szolgálat

Szegő Gizi rajza

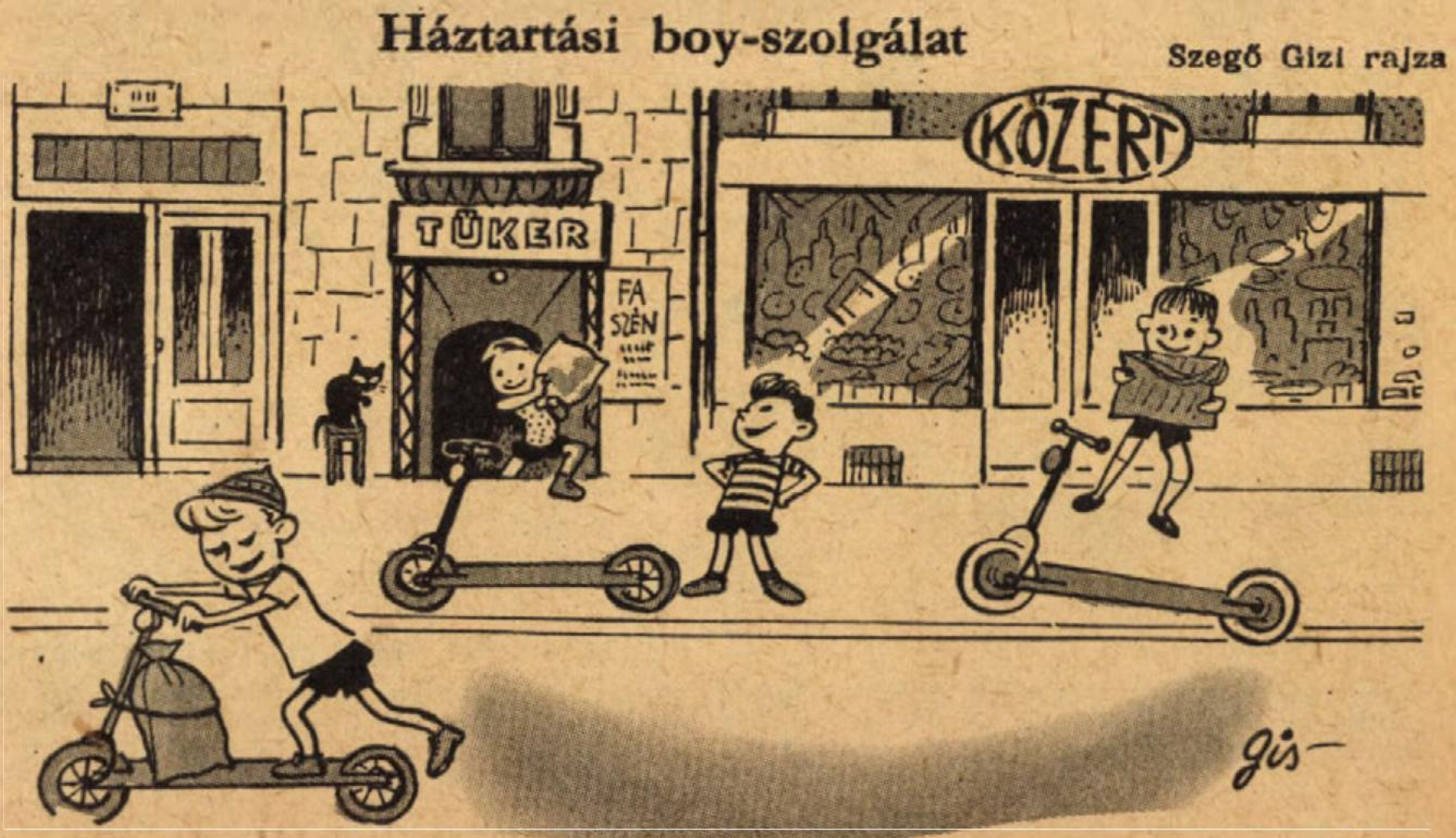

Egy bonni mulatóban

Szűr-Szabó József rajza

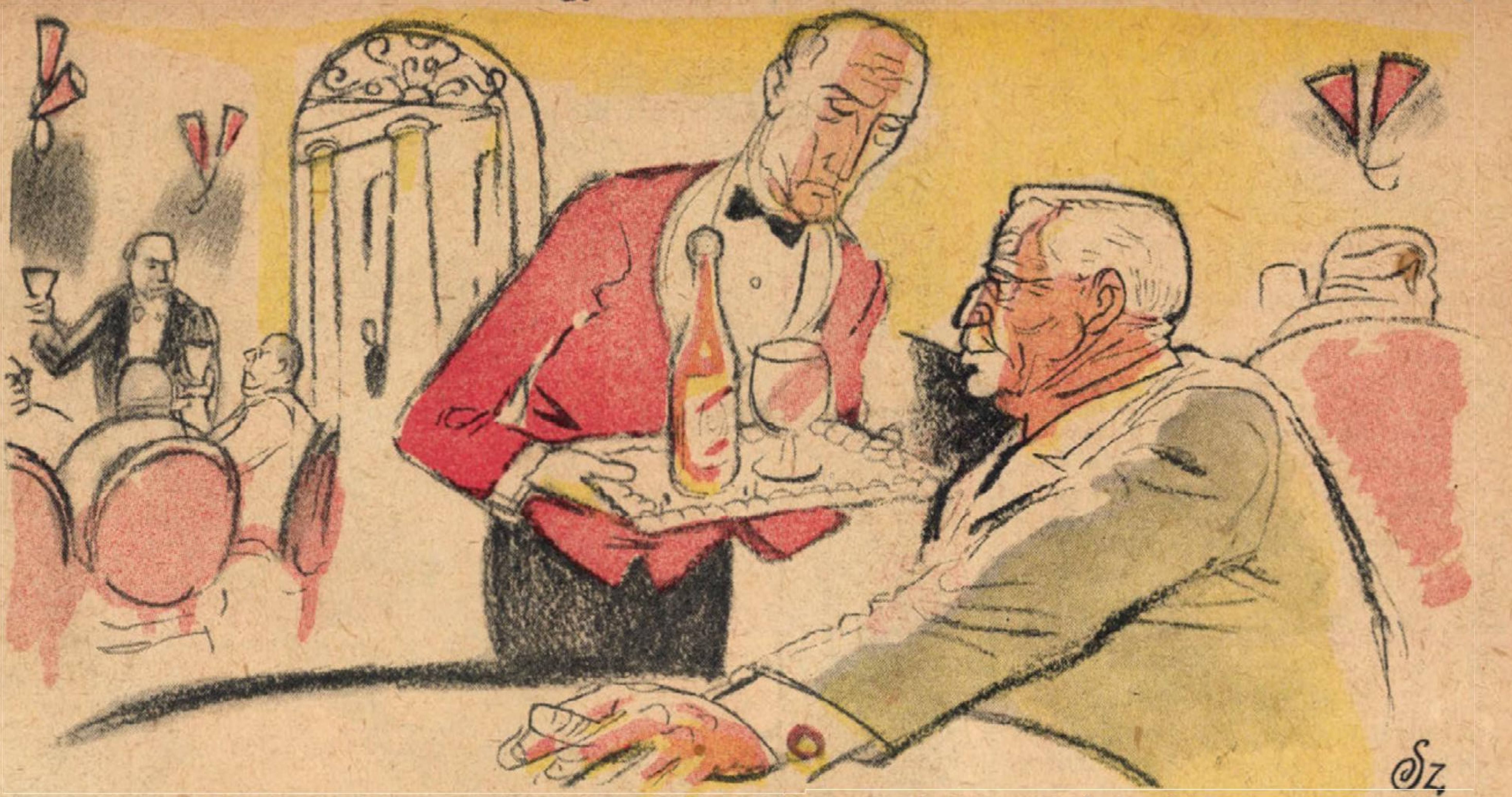

– Johann, szép álmom volt az éjjel ... Németország határa az Uralnál volt!
– Herr General! Ez az álom egyszer már tízmillió emberünkbe került ...

Túlterhelt központ

... 655—455 ... Mással beszél. Ez jó jel, ez azt jelenti, hogy a központ jelentkezik és nem ugrik be mindjárt egy mellék-állomás. 655—455 ... Most kell gyorsan lecsapni a kagylót, mert máris egy mellék búg ... Tárcsázzunk óvatosabban. 655—45 ... és most az ötöst. Gyorsan lecsapni, mert megint mellékállomásba ugrott, de késő, felvették. Reménykedjünk. Könyvtár? ... Nem is válaszolnak, csak leteszik. Ha most taxiba ülnék, harminc forintért oda-vissza húsz perc alatt elintézhetném a dolgom. 655—455. Mással beszél. Na végre. Sokan nem is tudják értékelni, milyen kellemes dolog, mikor egy központ mással beszél. 655—455 ... Melyik osztály? A konyha? Drága kartársak, vissza lehetne kapcsolni a központhoz? Valami kattan, kattog, aztán csend. Vajon visszakapcsolt-e az ismeretlen embertárs, vagy csak tetteti? De ha igen, felveszi-e a központ? Teljes csend. Most ezt a készüléket a fülemnél tartom, a másikkal meg hívom a központot. 655—455. Mással beszél. Lehet, hogy azért beszél mással, mert én a másik készüléknél is várok? Leteszem mind a kettőt. 655—455. Egyáltalában semmi sem történik. Se berregés, se recsegés, se mellékállomás.

655—455. Totózni is szoktam, pedig annak még kevesebb a találati valószínűsége, mint az, hogy pont az én mellékállomásomba ugrik be. Számfejtés? ... most óvatosan ... kéremszépen én egy nagy riportsorozatot szeretnék írni a számfejtésről, regényes életrajzzal és leporellóval. Holnap meglátogatom önöket, de most egy nagy kérésem van: Vissza tudnának-e adni a központnak! Értem, nem jó a gomb. Holnap telefonálok, hát persze, hogy telefonálok, hát miért ne telefonálnék?! Mert holnap telefonálok és akkor majd kapcsol a sportosztály és megbeszélek velük egy megbeszélést, és ha beugrik a pénzügy, akkor megbeszélek egy pénzügyet és a raktárral is és az irattárral is és minden mellékállomással viszonyt kezdek és amelyik beugrik, az nekem mind jó lesz, az nekem mind jó mellékállomás lesz, mind az enyém és kedves a szívemnek és ha majd egyszer jön a központ is, csak kacagok majd és mondom: kapcsoljon, ahová akarja, én édes istenem, felvirrad még az én napsugaras telefonbeszélgetéseim hajnala is és akár megszűnhetnek a központok, mi, egyszerű emberek egyesülni fogunk megértésben és szeretetben, dróton innen és dróton túl!

S. P.

Megalakult a magyar békaemberek klubja

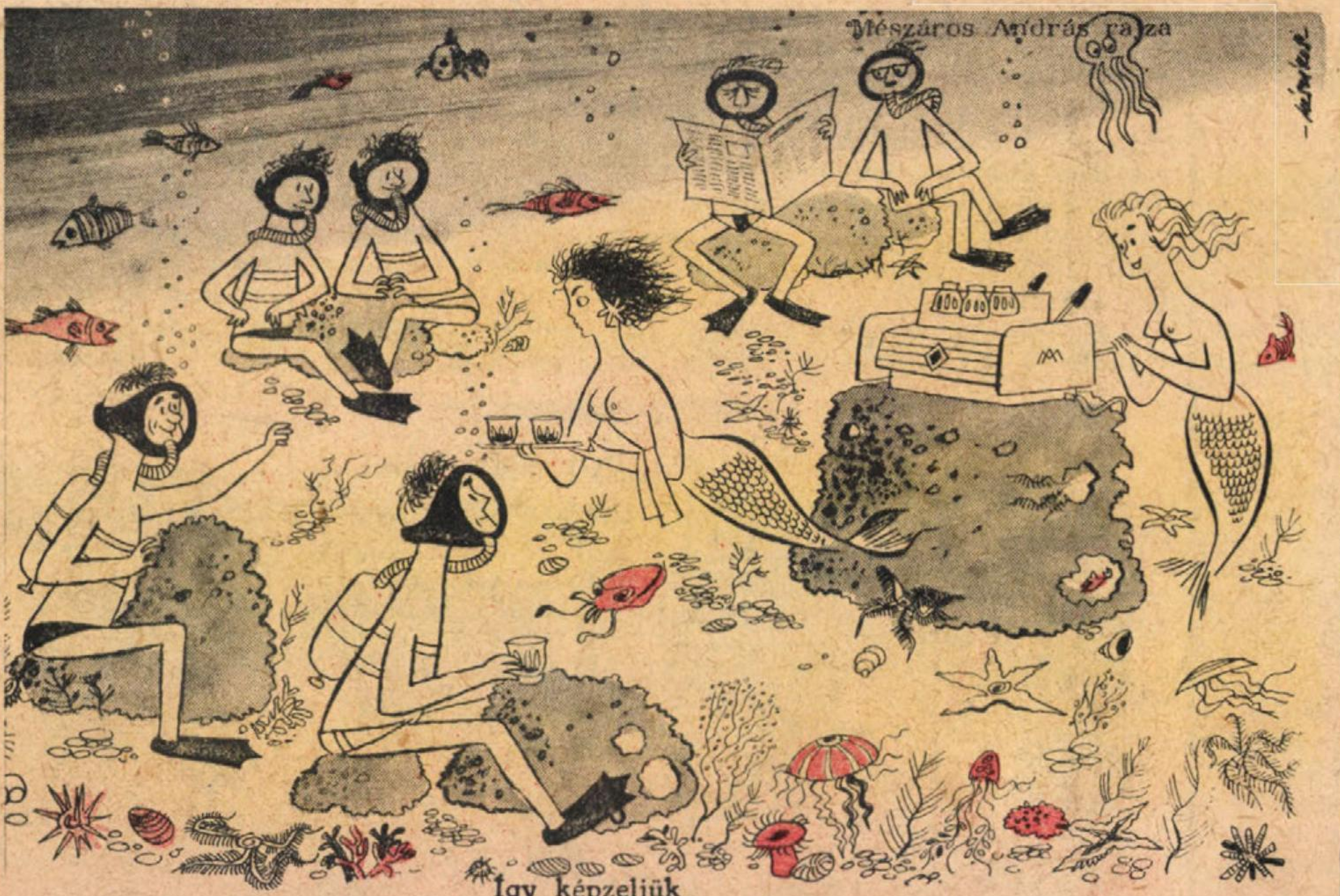

Mészáros András rajza

Így képzeljük

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.